DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SESSİZ GÖL VE KARANLIK NEHİR'İN YAZARINDAN NEFES KESEN BİR GERİLİM

LESLIE WOLFE

İyi bir doktor.
Harika bir eş.
Ve... bir katil?

CERRAH

Ayışığı Kitaplığı
ormankitap
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

YÜZLERCE HAYAT KURTARAN BİR DOKTOR,
SOĞUKKANLI BİR KATİL OLABİLİR Mİ?

★★★★★

Dünyam bir anda yıkılmadan önce her şeye sahiptim. Hayal ettiğim gibi harika bir kariyer. Şöminesinin önünde otururken huzur bulduğum güzel bir ev. Mavi gözleri ve sıcak gülümsemesi bana her zaman güven veren yakışıklı bir eş.

Şimdiyse hastanın ölüm saatini söylerken sesim titriyor. Ameliyathane ekibim şaşkınlık içinde, endişeli bakışlarını bana yöneltmiş, sessiz, öylece duruyorlar.

Bugüne kadar hiçbir hastamı kaybetmemiştim.

Ellerim eldivenlerin içinde titriyor. Ameliyathanenin buz gibi duvarının dibine adeta yığılıyorum.

Ve bugüne kadar hiçbir hastadan nefret etmemiştim.

Onun kim olduğunu anladığımda başka seçeneğim var mıydı?

Gerçek ortaya çıktığında kendimi koruyabilecek miyim?

★★★★★

"Hikâye durmadan akış yönünü değiştiren bir gelgit nehrine benziyor. Sanki lunaparkta hız trenine binmek gibi."

Ngel Adams - Bookworm

"Bu kitap yalanlar, çarpıtmalar ve sırlarla dolu. Sizi bir yay gibi gerecek!"

Rachel Bustin - Goodreads

ISBN 978-625-8029-40-8
9 786258 029406
www.ormankitap.com

Dijital Arşiv - https://a

CERRAH

Bu kitabın taranması bir üyemiz tarafından yapılmış olup düzenlemesi Ayışığı ekibi tarafından yapılıp ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi telegramda takip edin.

Ayışığı Ailesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yargı sisteminin karmaşıklıkları konusunda bana ustalıkla rehberlik eden New York şehrinin yılmaz hukuk savunucusu ve arkadaşım Mark Freyberg'e özel olarak teşekkür ederim.

Dostluğu ve düşünceli tavsiyeleri için Dr. Deborah (Debbi) Joule'e de çok teşekkürler. Tavsiyeleri, kardiyovasküler cerrahinin inceliklerine ilişkin araştırmamı çok daha az göz korkutucu bir görev haline getirdi. Uzmanlığı, hassasiyet ve ayrıntıya olan tutkusu sayesinde bu romanı yazmak harika bir deneyime dönüştü.

ormankitap

CERRAH
Özgün Adı: The Surgeon

Yazan: © Leslie Wolfe, 2023

Çeviri: Koray Somay
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Serap Bertay

1. Baskı: Ekim 2023

ISBN: 978-625-8029-40-6

Türkiye Yayın Hakları: Yeni Film Yayın Dağıtım ve Pazarlama A.Ş.
Orman Kitap bir Yeni Film A.Ş. markasıdır.

Adres: Maslak Mah. Maslak Meydan Sok. Beybi Giz Plaza No: 1
Kat: 15 Daire No: 55 Sarıyer 34398 İstanbul
Tel: (212) 322 8610
e-posta: info@yenifilm.com.tr Sertifika No: 45113
www.yenifilm.com.tr - www.ormankitap.com

Basım Yeri: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık San.Tic.Ltd.Şti.
Beylikdüzü OSB Orkide Caddesi No: 1/Z Beylikdüzü İstanbul
Tel: (212) 671 6151 Sertifika No: 52098

Bu kitap ilk olarak 2023 yılında Birleşik Krallık'ta Bookouture adıyla faaliyet gösteren Storyfire Ltd. tarafından yayımlanmıştır.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Storyfire Ltd. ile Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla yapılan anlaşmalar çerçevesinde alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap yayıncının yazılı izni olmaksızın kısmen veya tamamen hiçbir yöntemle basılamaz, çoğaltılamaz, dijital ortama taşınamaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CERRAH

LESLIE WOLFE

ormankitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

HASTA

Ben ne yaptım?

Bu düşünce zihnimi tırmalıyor, adeta bedenimi yakıp zayıflatıyor. Tüm vücuduma hücum eden adrenalin kaslarımı koşma, buradan kaçma dürtüsüyle dolduruyor ama gidecek hiçbir yer yok. Titrek ve güçsüz bir halde yere kayıyorum; sırtımdaki soğuk, tuğla duvar sahip olduğum tek destek. Bir an için ellerime bakıyorum, sanki onları daha önce hiç kanlı ameliyat eldivenleri içinde görmemişim gibi zar zor tanıyorum. Bana yabancı geliyorlar: bir yabancının elleri açıklanamaz bir nedenle bedenime yapıştırılmış gibi sanki.

Klimanın sürekli uğultusu üzerinden aralıksız olarak hafif, sabit bir bip sesi geliyor. Keşke kapatmalarını istemek için gücümü toplayabilsem. Ameliyathanede hayat durmuş halde, yüz maskelerinin üzerinde tüm gözler yorgun ve gergin bakışlarıyla bana çevrili.

Sadece bir çift göz bana dik dik bakıyor, her fırsatta benimkileri deliyor, çelik mavisi irisleri kalın camların ve bir yüz siperliğinin ardında da olsa ölümcül soğuklukta. Anestezi makinesinin yanında oturan Dr. Robert Bolger'ın bir şey söylemesine gerek yok. Söylenmesi gereken her şeyi birbirimize zaten söyledik. Hatta çok daha fazlasını.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kapat şu şeyi." diye fısıldıyor Madison. Lee Chen bir düğmeye basıyor ve korkunç ses kesiliyor. Sonra bana yaklaşıyor ve yanıma çömeliyor. Eli omzuma uzanıyor ama bana dokunmadan duruyor. "Dr. Wiley?" diye fısıldıyor, eli hâlâ havada. "Anne? Hadi, gidelim."

Yavaşça başımı sallayıp yere bakıyorum. Tüm ameliyathane zeminlerine uyguladıkları polimer kaplamanın özelliklerini mükemmel bir doğrulukla hatırlıyorum ama hangi kaplamanın kullanılacağına karar veren biri olduğum için değil, cerrah olduğum, her zaman bu mavi mozaik zeminlerin üzerinde olduğum için. Beynimde boş yere yer kaplayan gereksiz bilgiler.

"Anne?" Madison, güven veren sımsıcak bir sesle adımı tekrar söylüyor.

"Hayır." diye fısıldıyorum. "Yapamam."

Masadan düşen kanlı bir sünger, sağ ayağımın ucundan birkaç santim ötedeki temiz zemini lekelemiş. Bacağımı altımda kavuşturuyorum ve üzerindeki kan lekesi peşimden gelebilirmiş gibi süngere bakıyorum.

Madison, Dr. Bolger'ın öfkeli bakışları altında geri çekiliyor.

Dr. Bolger içini çekiyor ve ekipmanını kapatarak gergin odanın sessizliğini derinleştiriyor. "Pekâlâ, sanırım burada işimiz bitti." Sonra hüsrana uğramışçasına bir inlemeyle ayağa kalkıyor ve ekokardiyolog Dr. Dean'e anlamlı bir bakış atıyor. "Bu felaketin hatırasını üzerimizden atmak için bir fincan kahve içelim derim, ne dersin?"

Dr. Dean onayımı istiyormuş gibi bana hızlıca bakıyor. Muhtemelen Bolger tarafından seçildiği için kendini suçlu hissediyor. Zar zor fark ediyorum.

Tepki vermiyorum. Veremem.

Aklım başka yerde, bu sabahtan beri olanları anbean yeniden yaşıyorum.

Gün benim için iyi başlamıştı, neler olacağına dair bir işaret yoktu. Günlük koşumu fiziksel dayanıklılıktan çok irade gücü egzersizi haline getiren hafif kasvetli, rüzgârlı tipik bir bahar sabahıydı. Chicago'nun, tabiri caizse kemiğe kadar işleyen soğuk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rüzgârlarıyla sakinlerine sevgisini sert bir şekilde göstermeyi seven bir yanı var; bu yönüyle sanki insanların cerrahlara karşı algısına da benziyor.

Son birkaç haftada olduğu gibi, ne kadar küçük olursa olsun tomurcuklanan bir yaprak bulacağıma dair bitmeyen bir umutla karaağaçlara ve cehrilere bakarak Lincoln Park'ta her zamanki üç millik parkurumu koşmuştum. Bahara, çiçekli bahçelere ve daha sıcak gün ışığına hazırdım. Aklımda başka bir şey yoktu; sabah altı buçukta her şey sıradan bir perşembe günü gibi görünüyordu. Aldatıcı bir şekilde.

Yaklaşık yedi buçukta, hastane çalışanlarının park katına girerek adıma ayrılmış yere doğru ilerledim. Bugünkü ameliyatla ilgili ayrıntıları son bir kez gece evdeki çalışma odamın rahatlığında gözden geçirmiştim, bu rutinlerimden biridir.

Sıradaki operasyon bir aort anevrizmasıydı. Hasta, elli dokuz yaşında bir erkekti ve adı Caleb Donaghy'di. Tam saat onda başlamamız planlanmıştı.

Caleb Donaghy ile daha önce iki kez karşılaşmıştım. İlk seferi bir konsültasyon sırasındaydı. Kardiyoloğu büyük bir anevrizma bulmuş ve onu cerrahi operasyon için bize sevk etmişti. Bu konsültasyonu açıkça hatırladım. Hasta bulgulardan anlaşılır bir şekilde korkmuştu ve söylediğim her kelimeyle korkusu daha da artmıştı. Sanki kalbini neşterimden koruyormuş gibi kollarını sıkıca göğsünde kavuşturduğunu hatırlıyorum. Dağınık sakalında sarımsı gri çizgiler vardı ve çıkarmayı reddettiği kasketinin altından görebildiğim kadarıyla aynı renkler gri şakaklarında da bulunuyordu. Kasketinin kalmasına izin vermiştim.

İlk başlarda asık suratlı ve aksiydi, söylediğim her şeye itiraz etti. Anevrizmayı hak edecek ne yapmıştı? Anne ve babası daha yeni ölmüştü ve kalple ilgili herhangi bir sorunu yoktu. Ancak kaygısını yönetmek için en az on beş dakika harcadıktan sonra onu muayene edebildim.

Bu ilk tanıştığımız zamandı.

Sonra dün gece ekibimle cerrahi planlama seansını tamamladıktan sonra onu tekrar gördüm. Caleb Donaghy iki gün önce hastaneye yatırılmış ve tüm kan testleri yeniden yapılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rüzgârlarıyla sakinlerine sevgisini sert bir şekilde göstermeyi seven bir yanı var, bu yönüyle sanki insanların cerrahlara karşı algısına da benziyor.

Son birkaç haftada olduğu gibi, ne kadar küçük olursa olsun tomurcuklanan bir yaprak bulacağıma dair bitmeyen bir umutla karaağaçlara ve cehrilere bakarak Lincoln Park'ta her zamanki üç millik parkurumu koşmuştum. Bahara, çiçekli bahçelere ve daha sıcak gün ışığına hazırdım. Aklımda başka bir şey yoktu; sabah altı buçukta her şey sıradan bir perşembe günü gibi görünüyordu. Aldatıcı bir şekilde.

Yaklaşık yedi buçukta, hastane çalışanlarının park katına girerek adıma ayrılmış yere doğru ilerledim. Bugünkü ameliyatla ilgili ayrıntıları son bir kez gece evdeki çalışma odamın rahatlığında gözden geçirmiştim, bu rutinlerimden biridir.

Sıradaki operasyon bir aort anevrizmasıydı. Hasta, elli dokuz yaşında bir erkekti ve adı Caleb Donaghy'di. Tam saat onda başlamamız planlanmıştı.

Caleb Donaghy ile daha önce iki kez karşılaşmıştım. İlk seferi bir konsültasyon sırasındaydı. Kardiyoloğu büyük bir anevrizma bulmuş ve onu cerrahi operasyon için bize sevk etmişti. Bu konsültasyonu açıkça hatırladım. Hasta bulgulardan anlaşılır bir şekilde korkmuştu ve söylediğim her kelimeyle korkusu daha da artmıştı. Sanki kalbini neşterimden koruyormuş gibi kollarını sıkıca göğsünde kavuşturduğunu hatırlıyorum. Dağınık sakalında sarımsı gri çizgiler vardı ve çıkarmayı reddettiği kasketinin altından görebildiğim kadarıyla aynı renkler gri şakaklarında da bulunuyordu. Kasketinin kalmasına izin vermiştim.

İlk başlarda asık suratlı ve aksiydi, söylediğim her şeye itiraz etti. Anevrizmayı hak edecek ne yapmıştı? Anne ve babası daha yeni ölmüştü ve kalple ilgili herhangi bir sorunu yoktu. Ancak kaygısını yönetmek için en az on beş dakika harcadıktan sonra onu muayene edebildim.

Bu ilk tanıştığımız zamandı.

Sonra dün gece ekibimle cerrahi planlama seansını tamamladıktan sonra onu tekrar gördüm. Caleb Donaghy iki gün önce hastaneye yatırılmış ve tüm kan testleri yeniden yapılmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yatağında dimdik oturuyordu, başında lekeli Cubs kasketi vardı, kollarını kavuşturmuş ve yastığa yaslanmıştı, ben içeri girdiğimde kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu. Televizyon kapalıydı, yatağında dergi yoktu, telefonu yanındaki komodinin üzerinde duruyordu. Oda hafiften bayat tütün ve içkiyle karışık ter kokuyordu. Kara kara düşünüyordu, acınacak durumda ve yalnızdı. Ve sinirliydi. Ameliyat öncesi sakalını ve göğsünü tıraş edeceklerini yeni öğrenmişti. Tüm bunların üzerine sanki tuz biber ekermiş gibi, hastane yönetiminden biri gelip ona kayıtlı bir organ bağışçısı olup olmadığını sormuştu. Yedi uzun dakika boyunca bana çeşitli şekillerde kendisinin parça parça satılmasına izin vermeyeceğini söyledi. Biz doktorların, onun gibi, bize dava açacak bir ailesi ve hatırı sayılır ölçüde parası olmayan insanlara ne yaptığımızı biliyordu. Organlarını alıp en yüksek teklifi verenlere nakledermişiz. Yoksa neden hastanenin bütün binalarına Chicago'nun en zenginlerinin adı verilmiş olsundu ki?

Onu durumun böyle olmadığına ikna etmeye çalıştım. Dinlemedi. Sonra kendisine tek yapması gerekenin hayır demek olduğunu ve ameliyat sonucunun negatif olması durumunda organ naklinin mümkün olmadığını söyledim. Masada ölüm için cerrahların kullandığı sözcük buydu. Bu onu bir anda susturdu.

Ama bu dündü.

Bu sabah ofise geldiğimde Madison kahvemi benim için hazırlamıştı. O, birlikte çalıştığım en iyi ameliyat hemşiresi ve ameliyata girmediği zamanlarda kişisel asistanım.

Madison; ekibimdeki yetenekli ikinci cerrahi hemşire Lee Chen; pompa dediğimiz kalp ve akciğer makinesini çalıştıran kardiyovasküler perfüzyon uzmanı Tim Crosley ve ekokardiyolog Dr. Francis Dean kalıcı cerrahi ekibimi oluşturuyorlar. Anestezist ise her seferinde ekibe sistem tarafından atanıyor ve bu sefer Dr. Bolger atanmıştı, yani en can sıkıcı kısa çöpü çekmiştim. Onda itici bir şeyler var. Aleni kadın düşmanlığı olabilir. Söylentilere göre, hastane yönetimi, kadınların hemşirelik mesleği haricinde herhangi bir klinik ortama ait olmadığı konusunda ısrarlı cinsiyetçi alayları yüzünden onu iki kez uyarmıştı. Son

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zamanlarda bunu belli etmeme konusunda daha dikkatli olmasına rağmen, kadınları hor görme gözeneklerinden sızıyor. Ayrıca mükemmel bir anestezist olmasına rağmen kibirli bir orospu çocuğu. Mesleki başarıları kibrini besliyor ve bu da davranışsal sorunlarıyla uğraşırken hastane yönetiminin kararlılığını azaltıyor. Dr. Bolger işte bu.

Birlikte ameliyatta olduğumuzda, hastanın ve cerrahi ekibin iyiliği için her zaman mümkün olan en iyi şekilde uyumlu olmaya çalışırım.

Asla işe yaramaz. Uyum içinde dans etmek için iki kişi gerekir.

Adını programda gördüğümde içimden küfürler savurduğumu, ardından sorunu aklımdan uzaklaştırdığımı hatırlıyorum.

İçeri girdiğimde Dr. Bolger ameliyathanedeydi. "Günaydın." dedim, cevap beklemeden. Hiçbir yanıt gelmedi, sadece hızlıca başını salladı ve onun dünyasını benimkinden ayıran cerrahi perdenin arkasından yandan bir bakış attıktan sonra dikkatini yeniden sağındaki ekipman arabasına verdi. Anestezi makinesi, hassas dozlar verilmesine yardımcı olur. Onun işi koruyucu perdenin arkasından hastanın solunumunu kontrol etmek. Ameliyat sırasında, ben de nadiren hastalarımın yüzlerini görürüm.

Kalplerine odaklanırım.

Kırk bir yaşındayım ve genel cerrahi ihtisasını on iki yıl önce bitirdikten hemen sonra kardiyotorasiğe geçtim ve bir daha arkama bakmadım. Her zaman yapmak istediğim şey buydu. Ve masada hiç hasta kaybetmedim.

Bugüne kadar.

Bunun düşüncesi mideme yumruk gibi iniyor.

Bir an için, içinde olduğum acımasız ana geri dönüp etrafıma baktım ve gördüklerime alışmaya çalıştım. Ameliyathane ışıkları kapalı. Madison hâlâ orada, bana endişeyle bakıyor. Lee Chen taburesinde oturuyor, gerektiğinde ayağa fırlamaya hazır. Tim Crosley pompanın yanında oturuyor, sırtı kambur, başı eğik. Yapabilseydi, muhtemelen alnını ellerine yaslardı ama hâlâ çalışıyor, hâlâ odaklanmış durumda. O pompa çalıştığı sürece görevinin başında.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düşüncelerim ameliyata geri dönüyor. Ameliyathane her zamanki gibi heyecanlı konuşmalarla doluydu. İleri geri koşan, hepimizi düzenli tutan ve ihtiyacımız olanı getiren ameliyat hemşiresi Virginia Gonzales, çevrimiçi flört deneyimini paylaşıyordu. Daha yeni korkunç bir boşanma yaşamıştı. Bir süre sonra hâlâ dışarıya çıkıp insanlarla tanışabileceğine karar vermişti. Ondaki bu dayanıklılığa hayran kalmıştım ve içten içe bunun nedeninin sadece yalnız bir hayat yaşama düşüncesindeki çaresizlik olmamasını dilemiştim. Ancak ilk Tinder buluşmasında kendisini çok yanlış tanıtan bir adama denk gelmiş ve o ayrıntıları paylaşırken ekipteki herkes gülüyordu. Aslında bir kamyon şoförüyken, nakliye yöneticisi olduğunu söylemişti. Bunda yanlış bir şey yok, dedi Ginny hemen, ama adam diş ipi kullanmayı hiç duymamış ve yirmi beş dakikalık buluşma sırasında, yoldayken fahişelerle birlikte olduğunu ağzından kaçırmış. Şaşkına dönen Ginny'ye ama ucuz olanları diye ek bilgi bile vermiş.

Konuşmasını duyunca, kocam ve evliliğim için ne kadar minnettar olduğumu düşünmeden edemedim. Tekrar birileriyle tanışmak zorunda kalacağıma sanırım bir keşiş olarak ölürüm.

Ginny, "Tuvalete diye kalkıp oradan hemen sıvıştım." diye eklediğinde ameliyathanede ani bir kahkaha patlak verdi.

Dr. Bolger ona dik dik baktı. "Mümkünse burada biraz profesyonellik sağlamaya çalışalım." dedi, yavaş konuşup sonra sözlerini etki için hızlandırarak. "Eğer çok şey istemiyorsam, tabii."

Onunla tartışmaktan hep kaçındım. Herkes çalışıyor, işini yapıyordu. Cerrahi ekipler, stresi atmanın bir yolunu bulduklarında en iyi performansı gösterirler. Ameliyathanede sessizlik varsa, kimse bir hikâye paylaşmıyorsa, müzik çalmıyorsa, o zaman bir şeyler çok ters gidiyor demektir.

Bütün gün gülmelerini tercih ederim. Ölümü böyle uzak tutuyorsun. Bu benim için hep işe yaradı. Şu ana kadar.

"Ne istersin?" diye sordu Madison, müzik setinin yanında dururken.

"Ee, bir düşüneyim." Sabahın erken saatlerinde yapılan koşu, bana The Beatles'ı düşündürmüştü. "'Here Comes The Sun' var mı sende?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Madison maskesinin arkasından sırıttı; bunu gözlerinde görebiliyordum. The Beatles'ı o da severdi. "En büyük hitlerinin tamamı var."

"O zaman ne duruyorsun?" dedim, hastanın göğsündeki istasyonuma ulaşana kadar ekipmanla ameliyat masası arasında gidip gelirken. Müzik odayı doldurdu.

Mırıldanarak elimi uzattım ve neşter sıkıca elime kondu. Sormama bile gerek yok; Madison nasıl çalıştığımı çok iyi bilir. Bu olasılık bilimsel olarak kanıtlanmamış olsa da aklımı okuyabildiğinden eminim.

Göğüs kemiğinin ortasındaki dikey bir çizgi olan ilk kesiden itibaren prosedürün her adımı rutindi.

Kalbi ortaya çıkarmak için sternotomi.

Perikardın açılması, kalbin etrafını saran ince tabakanın açılması ve anevrizmanın açığa çıkarılması.

Büyüktü, gördüğüm en büyüklerinden biriydi. Ancak bunu daha önceki görüntüleme çalışmalarından biliyordum. Biz buna hazırlanmıştık.

"Pompa." diyerek Tim'e hastanın kanını kalp ve akciğer makinesinde dolaştırmaya başlaması talimatını verdim.

"Kros klemp yerinde." dedim. Ardından "Soğuk sifon." diye ekledim. Kalbin odacıklarına soğuk bir potasyum çözeltisi uygulandı. Çalışırken soğuk sıvının kalp dokusunu koruduğunu bildiğimden, kalbin dışını solüsyonla iyice yıkadım. Saniyeler içinde kalp durdu, ölüme benzer sessizliğini beklediğimiz vızıltı sesi odayı kapladı. Bu düz çizgi sesi veya kalp atışının olmaması anlamına geliyordu.

Kalp tamamen hareketsizken, aort anevrizmasını bir greft ile değiştirmek için çalışmaya başladım. Dikmek neredeyse bir Beatles albümü kadar sürdü.

Her şeyden çok soğuğu hatırlamam garip geliyor. Ameliyathanede hava her zaman soğuktur. Klima sistemi on yedi derecede hava üfler. Kalp ısısını düşüren ve onu hâlâ koruyan soğuk sifon, donma noktasının biraz üzerinde, dört derecede verilir. Bir süre sonra parmaklarım uyuşur ama elimden geldiğince hızlı hareket ederim. Yine de bugün her zamankinden daha soğuk

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görünüyordu, sahip olduğumu söyleyebileceğim tek önsezim de buydu.

Önsezilere inanmam. Kendimce nedenlerim var.

Grefti dikmeyi bitirdiğimde, dikişin yeterince sıkı olup olmadığını kontrol ederek yaptığım işi yakından inceledim. Son test, kanın o greftten akmaya başladığı zaman olacaktı. Sonra herhangi bir sızıntı olup olmadığına bakacak ve varsa onları düzeltecektim. Genellikle olmazdı. Yaptığım işten şimdilik memnun kalmıştım.

"Sıcak salin." dedim. Bu iki kelime ameliyatın kalp tamamen hareketsizken kardiyopleji aşamasının sonunu işaret ediyordu. Organı iyice ılık salin solüsyonuyla yıkadım, donmuş parmaklarımda sıcaklık hissinin tadını çıkardım, sonra fazla solüsyondan kurtulmak için aspiratörü kullandım. "Klempi açıyorum."

Klemp, kullanılmış aletler yığınının üzerine düştüğünde takırdadı. Bunun gerçek an olduğunu bilerek nefesimi tuttum.

Kalp tamamen hareketsiz kaldı.

Titreşmiyordu, zar zor bile olsa atmıyordu. Hiçbir şey. Tamamen hareketsiz.

Ve bu neredeyse daha önce hiç olmamıştı.

"Canlandırmaya başlıyorum." dedim. Madison müzik setini işaret etti ve Ginny onu kapattı, ardından büyük, kırmızı dijital sayılarla ikinci bir zamanlayıcı başlattı. Odayı sessizlik doldurdu, kalp monitörünün düz çizgi vızıltısının altını çizdiği uğursuz, istenmeyen bir sessizlik. "Epinefrin, derhal."

"Epi tamam." diye onayladı Dr. Bolger.

Epinefrin bir şey yapmalıydı. Yapmadı. Kalbe hızla masaj yaptım, baskı altında tamamen tepkisiz olduğunu hissettim.

"Kaşıklar" diye sordum, sesim gergin ve sabırsızdı. Madison kaşıkları ellerime verdi. Onları kalbin karşıt taraflarına dikkatlice yerleştirerek "Hazır!" dedim ve düğmeye bastım. Sürekli vızıltıda kısa bir kesinti, ardından kötü haberin sesi geri geldi.

Bunu birkaç kez daha denedim, sonra ellerimle kalbe masaj yapmaya geri döndüm. "Bir doz daha epinefrine ihtiyacım var. Zaman?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Madison sertçe, "On yedi dakika." dedi.

"Lanet olsun." diye mırıldandım içimden. "Hadi, Caleb, benimle kal."

Birkaç dakika daha masaja devam ettim ama hiçbir şey olmadı. Pompa kanını hâlâ oksijenli tutup organlarına iletiyordu, ancak kalp başka bir sorundu. Dokusu artık soğuk potasyum solüsyonuyla korunmuyordu. Her geçen dakika kötüleşiyor, tekrar çalışma şansı hızla azalıyordu.

"Hadisene artık! Canlan!" diye terslendim. "Geri gel."

Sanki bazı cevapları orada bulabilirmişim gibi hastanın yüzüne bakma dürtüsü hissettim. Ameliyat örtüsünün yanından küçük bir adım attım ve donup kaldım, elim havadaydı ve maskenin altında ağzım açık kalmıştı. Sanırım nefesim kesildi ama klimanın uğultusunun, pompanın gürültüsünün ve monitörün cızırtısının altında kimsenin bunu fark ettiğini sanmıyorum.

O adamı tanıdım.

Kanım buza döndü.

Dün gördüğüm ve tanımadığım yüz şimdi temiz traşlıydı. Kasketi gitmişti, kel alnının sağ tarafında şarap lekesi vardı. Doğum lekesi, sanki birisi oraya biraz şarap dökmüş gibi, alnına da taşan düzensiz bir kırmızı şekildi.

Perdenin arkasına geri adım atmak için tüm irademi kullanmam gerekti. Derin nefes alarak, zihnimi delirmekten alıkoyan serin havaya şükrederek, kaşıkları masanın üzerine bıraktım ve atmayı reddeden kalbe baktım.

"Zaman?" Tekrar sordum, bu sefer sesim kısılmıştı.

Madison, "Yirmi bir dakika." diye yanıtladı.

Ellerimi göğse soktum ve uyguladığım kalp kompresyonlarının işe yaramayacağını çok iyi bilerek kalbe masaj yaptım.

Göğsümden bir nefes daha çıkmaya zorladım, sonra, "Buraya kadarmış." dedim.

"Ne yapıyorsun?" Dr. Bolger ayağa fırladı. "Deli misin? Devam et."

Bunu bekliyordum. "Bunu yapmaya devam edebilirim ama o geri gelmeyecek, Robert. Her şeyi denedik. Kalp bana en ufak bir çarpıntı bile vermiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çelik gözleri bana zehirli oklar fırlattı. "Vazgeçmek mi? Neden? Küçük güzel ellerin yorgun mu düştü, tatlım?"

Bunu duymazlıktan gelmeye karar verdim. Caleb Donaghy'nin açıkta duran kalbinin önünde tartışmamızın kimseye faydası olmazdı. "Benim vakam, benim kararım." Bakışlarımı bir an için onun yakıcı bakışlarına sabitledim. "Ölüm saati, öğleden sonra bir kırk yedi."

Odayı ağır bir sessizlik kapladı. Sonra insanlar etrafta dolaşmaya, aletleri toplamaya, eldivenleri çıkarmaya, ekipmanı kapatmaya başladı. Sadece Tim yerinde kaldı, pompa hâlâ çalışıyor ve Caleb'in organlarını ve dokularını koruyordu.

Dr. Bolger, "Bugün burada olanlar inanılmaz." dedi. "İnanılmazsın. Hatta acıklı. Biraz önce bekaretini öylece kaybetmedin... aynı zamanda onu fırlatıp attın."

Daha önce hiç hasta kaybetmediğim gerçeğine yapılan cinselleştirilmiş gönderme, onun küçümsemesinin ne kadarının aslında kıskançlık olduğunu merak etmeme neden oldu. Ama bu düşünce çabuk geçti.

Sonra gerçeklik bana bir yük treni gibi çarptı.

Ben ne yaptım? Az önce bir adamı mı öldürdüm?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

AKŞAM YEMEĞİ

Paula Fuselier taksinin kapısından Langham Oteli girişine giderken neredeyse koşuyordu, topukları pürüzsüz, kaygan kaldırımda yüksek sesle takırdıyordu. Louis Vuitton tekerlekli bavulunu çeken yaşlı bir kadına çarpmamak için lobiye girerken kısa bir süre yavaşladı, ardından telefonunda gördüğü saate endişeli bir bakış attıktan sonra koşmaya devam etti.

Zaten iki dakika gecikmişti. Patronu tam dörtte demişti. Aslında *tam* kelimesini iki kez kullanmıştı. Zamanında varmak onun için bu kadar önemliydi.

Resepsiyon görevlisi resepsiyondan birkaç metre uzaktayken topukların takırtısı dikkatini çekti. Aceleye gerek yok dercesine sabırla gülümsedi. Paula olduğu yerde durdu ama fırlamaya hazırdı.

"Travelle?" diye sordu, kalabalık lobide restoranın adını bağırarak.

Resepsiyonistin sırıtışı genişledi. "İkinci kat." diyerek asansör sırasını işaret etti. Sivri topuklarının parlak mermer zeminde çıkardığı takırtılar yeniden başladı ve geniş lobide yüksek sesle yankılandı. Asansörlere vardığında sabırsızca çağırma düğmesine birkaç kez bastı. Sağ ayakkabısının topuğu telaşlı, endişeli kalp atışının ritmine ayak uyduruyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Üzgünüm geciktim." Tanıdığı bir adamın sesini duydu. Asansör kapıları açılır açılmaz döndü ve yanında sertçe gülümseyen patronu Mitch Hobbs'u gördü. Gülümsemesi gözlerine yansımıyordu. "Şükürler olsun ki, mahkemeye çıkmam gerektiğinde hiç olmayan bir şey."

Makyajının altında yanakları alev alev yanıyordu. İma açıktı. Patronu, yalnızca birkaç dakika da olsa gecikmeyi her zaman fark ederdi. Ya da ne kadar önemsiz olursa olsun başka bir uygunsuz hareketi. Cook County'nin eyalet savcısı, düşük performansa müsamaha gösteren biri değildi.

Yine de rahatlayarak nefes aldı. Böylesi kâbus gibi bir alternatiften daha iyiydi: Patronu onu beş yıldızlı bir oteldeki en seçkin yemek için bekleyip, parmaklarını kolalanmış masa örtüsüne vurarak astının ona lanet olası bir saygı göstermesini ve zamanında gelmesini bekliyor da olabilirdi.

Asansöre adımını atarken garip bir şekilde gülümsemeyi ve fısıldayarak özür dilemeyi başardı. Sonra asansörün düğmesine basmadan önce bir an duraksadı ve elini sabit tutmaya çabaladığını fark etti.

Asansör hareket ederken, yansımasına hızlıca bir göz attı. Beklenmedik davete ve hiç zamanı olmamasına rağmen, uzun, kahverengi saçları sanki kuaförden yeni çıkmış gibi mükemmel görünüyordu, yüzünü çerçevelemek için birkaç tutamı serbest bırakılmış saçları altın renginde inci bir tokayla arkada gevşek bir şekilde toplanmıştı. Gelirken taksede rötuşladıktan sonra makyajı neredeyse hiç bozulmamış gibiydi. Lacivertin mükemmel bir tonu olan şık pantolonu üzerine tam oturuyordu, saten bluzuyla uyumluydu. Uzun uçlu fiyonk eklenerek ustalıkla tasarlanmış bluzunun yakası biraz bozuktu, yana doğru sarkıyordu. Gergindi, asi, eğrilmiş fiyongun uçlarının bir çorba kâsesine girmemesini umarken, patronunun arkasında kaçamak hareketlerle bluzuna hızla yeniden çekidüzen verdi.

Beklenmedik davetin ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Patronu işten başka bir şeyle ilgilenmeyen biriydi. Onun için sekiz yıl çalışmıştı ve Mitchell Dwight Hobbs, Amerika Birleşik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Devletleri'nin en kalabalık ikinci bölgesinin Eyalet Savcılığı'nın başına seçilmeden önce, onun selefi için çalışmıştı. Tüm kariyeri, Chicago sokaklarına adalet getirmekle geçmişti. Baro sınavını geçtiği ve birkaç özel hukuk firmasının teklifini Eyalet Savcılığı'ndaki görev için geri çevirdiği günden beri, hayatını önemli bir şeye adamıştı: herkes için adalet, özellikle de ayrıcalıkları olmayanlar için, nadiren bir çözüm bulabilen insanlar için. Onların sesi olmak istemişti.

O ses olmayı her şeyden çok istiyordu. Bu tutku, yalnızca eyalet savcısınınkinden sonra ikinci en iyi performans olan mahkûmiyet sicilini ateşledi. Chicago'nun suç dünyasında kendine bir lakap kazanmıştı. Ona Çukur Engereği diyorlardı, önüne çıkan herkes için ölümcüldü. İçten içe bu lakabı seviyordu. Ona başarılı olduğunu hatırlatıyordu.

Lüks restoranın patronunun adına daimî bir rezervasyonu vardı. Orada iyi tanınıyordu. Büyük salonda kendini evinde gibi hisseden Hobbs, onu pencerenin yanındaki bir masaya götürdü, sessizce davet etti ve karşısına oturdu. Hayal ettiği gibi kolalı, beyaz bir masa örtüsü yoktu. Kusursuz lekesiz lake kaplama, ahşabın damarlarını ortaya çıkarıyor ve dekorun geri kalanıyla mükemmel bir uyum sağlıyordu.

Anında bir garson belirdi ve içinde soğutulmuş Pellegrino suyu ve iki uzun bardak bulunan bir tepsi getirdi. Bir diğeri, uzun menüleri yumuşak bir hareketle tabaklarının üzerine yerleştirdi.

Paula bir an için sorgulayıcı bakışını patronunun incelemesinden gizlediği için memnun oldu. Seçeneklerin hepsi ağız sulandırıyordu ama hiçbir şey yiyebilecek gibi hissetmiyordu, midesindeki düğüm sanki bir taş yutmuş gibi gergin ve acı vericiydi.

Hobbs'un karar vermesi için birkaç saniyeden fazlasına ihtiyacı yoktu. Menüyü masaya geri koydu ve garson hemen elinde bir adisyon ile belirdi.

Hobbs, "Ben bonfile alacağım, Willie." dedi ve ona döndü. "Peki ya sen?"

Paula güçlükle yutkundu. "Sadece bir salata yeterli. Aslında o kadar da aç değilim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hobbs, kovuşturma stratejisi toplantılarından ve bitmek bilmeyen dava incelemelerinden iyi bildiği bir hareket olan, sessiz bir vuruşla elini masanın parlak yüzeyine koydu. "Saçmalama." Bakışlarını hızla garsona doğru kaldırdı. "Onun için de pançeta. Avcılar bunu yer."

"Evet, efendim." diye yanıtladı garson. "Nasıl pişmiş olmasını istersiniz?"

"Orta, biraz kanlı." dedi, dudaklarını geren bir gülümsemeyle. Avcılardan, etten ve kandan söz ederken gözlerindeki o sıntış ve parıltı, görünüşündeki sıradanlığı, gümüş metalik gözlüklerinin ve neredeyse kalıcı gülümsemesinin uyandırdığı saygınlık hissini ortadan kaldırarak bir anlığına gerçek yüzünü göstermesine neden oldu. Gözleri onunkilere kilitlendiğinde, hâlâ parlıyorlardı. "Çünkü avcılar böyle yapar. Kan isterler."

Paula omurgasında bir ürperti hissetti. Huzursuzluk midesine yayıldı. Ellerini kucağına koydu, düzgünce birleştirdi ve gözünü kırpmadan cevap verdi. "Ne kadar doğru."

Willie, aralarında rahatsız edici bir sessizlik anı bırakarak geldiği gibi sessizce ortadan kayboldu. Paula, Hobbs'un onun her hareketini izlediğini bildiği için bir yudum su almaktan kaçındı. Sahte olabileceği kadar rahat ve kayıtsız görünerek, sanki dünya umurunda değilmiş gibi bekledi.

"Pekâlâ, hemen konuya gireceğim." dedi Hobbs sonunda içini çekerek. "Geç başladığımız için."

Paula inleyip gözlerini devirmek yerine ürkek bir şekilde gülümsemeyi başardı. Dört dakika. Hepsi buydu. Ama yine de haklıydı.

"Sizi takip ediyorum, Bayan Fuselier." dedi Hobbs, su bardağını alıp kabarcıklardan kurtulmak istercesine dikkatli hareketlerle döndürerek. "Kaybetmeyi bilmiyorsun." Bir an ona gülümsedikten sonra ciddileşti. "Bir savcı yardımcısında bu özelliğe bayılıyorum. Aslında bu özelliğe *tüm yardımcılarımda* ihtiyacım *var*, ancak yalnızca bazılarında görebiliyorum."

Paula, ciğerlerindeki havayı yavaş yavaş boşaltıp tekrar doldurarak nefes aldı.

"Ama sende anlamadığım bir şey var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaşları havaya kalktı. "Belki açıklayabilirim."

Eliyle işaret ederek sessizce bir sabır ricasında bulundu. "Bazı davaları mahkemeye götürüyor ve kazanıyorsun, mahkûmiyet kararını zarif ve zahmetsizce alıyorsun. Ama geçen ayki Kestner hırsızlığı gibi bazı vakaların peşinden intikam hırsıyla, kana susamışlıkla gidiyorsun."

Paula gözlerini patronunun yüzüne sabitleyerek yutkundu. Neden bahsediyordu? Bunu ona ofiste sorabilirdi. Kendini tuttu ve sorusunu sormasına izin verdi.

"Kestner davasında farklı olan neydi?" Mitch Hobbs, saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi onu dikkatle izliyordu. "Kişisel mi?"

Bir an için gergin bir sessizlik oldu. "Her şey kurbanla ilgili, efendim." diye gelişigüzel yanıtladı. "Kurbanın ayrıcalıkları yoksa -bu vakada, koruyucu aileden tek kuruş almadan yeni olgunlaşan yetim bir çocuk- o zaman suçlunun en ağır cezayı almasını sağlarım." Ellerini masanın kenarına koyarak ona doğru eğildi. "O genç adam için eski bir Honda için para toplamanın ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyor musunuz? O hurda araba onun için ne anlama geliyordu, kim bilir? Biraz daha iyi bir iş, hatta belki bir şekilde sokağa çıkarsa yatacak bir yer. Herkes için zor zamanlardan geçiyoruz." İnce, manikürlü parmakları peçetesinin dikiş yerini buldu ve dalgın dalgın onunla oynadı. "Honda'nın onun için geçen ayki manşet davasında bazı kurumsal kodamanların kripto para birimi hesabından çalınan yarım milyondan çok daha fazlasını ifade ettiğinden eminim."

"Ah, anlıyorum." dedi Hobbs. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Biraz şaşıran Paula başını iki yana salladı.

"Sen doğuştan böylesin. Bu sahip olunabilecek en ham halde politik sermayedir. Altın cevheri gibi, ham, güzel, işlenmemiş. Sahtenin aksine gerçek. Cidden, bulmak zordur."

Konuşmanın nereye varacağından emin olamayarak onu izledi. Yine de sessizliğinden rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Bu ofisin geleceği olabileceğine inanıyorum, Paula. Bugünden itibaren, Ceza Kovuşturma Bürosu başkanlığına terfi etmenle birlikte, bir gün benim yerimi alman için sana koçluk yapacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Paula ağzı açık kalarak kısa bir süre ona baktı. Gerçek olamazdı ama Mitchell Hobbs gururla sahip olduğu makam hakkında şaka yapacak bir adam değildi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum." diyerek konuşmayı başardı, kaşlarını çattığının farkına varınca canı sıkıldı, bir terfi haberi için pek de uygun bir tepki değildi.

"Bir teşekkür güzel olurdu."

Gergin bir şekilde gülümsedi. "Teşekkürler efendim. Güveniniz için minnettarım. Bunu beklemiyordum. Ben-"

"Şimdiye kadarki en genç adli kovuşturma başkanı?"

Kolunda dengede duran iki büyük tabakla yaklaşan garsona bakarak başını salladı. Konuşmalarını kesmenin zamanı değildi.

"Sadece birkaç yıl farkla, Paula. Araştırdım." Arkasına yaslanıp Willie'nin bonfileyi önüne koymasına izin verdi, sonra peçetesini açıp dizinin üstüne koydu. "Başarılı olacağına eminim. Evet, biraz çatlak sesler olacak ve muhtemelen Parsons oflayıp puflayacak ve ardından yedi rakamlı bir maaş için özel sektöre saldıracak, ancak karşına avukat olarak oturacak ve yolunuz her kesiştiğinde öğle yemeği için sana kendi kıçını sunacak." Bonfileye çatalını sapladı ve büyük bir parça kesti. Etin suyu akarak tabağı kan rengine boyadı. "Haksız mıyım?"

Paula patates püresinin tadına baktı. Lezzetli, tereyağlı ve kremsi ve havayla karışmış gibi yumuşaktı. "Kesinlikle." Hüsrana uğramış, motive olmuş ve finansal olarak teşvik edilmiş bir Parsons'la mahkemede karşılaşma düşüncesi onu bir an korkuttu, sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. O, itibarlı, Harvard mezunu üçüncü nesil bir avukat olmanın yanında yıllar geçtikçe kendine aşırı güvenen bir pislikten başka bir şey değildi. Onun cesaretine sahip değildi. "Sıkıyorsa karşıma çıksın." Kendini beğenmiş orospu çocuğu her neyle karşılaşacaksa, bunu fazlasıyla hak etmişti. Sandalyesinden kalkıp masanın etrafında dans etmek istedi.

Hobbs saate baktı ve biraz kaşlarını çattı, sonra Paula'nın pançetasını işaret etti. "Başla istersen. Yemeğini bitirmek için tam olarak sekiz dakikan var."

Kaşlarını kaldırdı. "Sekiz dakika sonra ne var?"

Hobbs çarpık bir şekilde gülümsedi. "Kutlaman." Garsona işaret etti. "Dört buçukta bir şişe şampanya getirin, tam o saatte.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dört kadeh. Misafirlerimiz erken gelirlerse, lütfen işimiz bitene kadar onları salonda misafir edin."

Willie başını eğdi ve gözden kayboldu. Restoran dolmaya başlıyordu, ama o sadece onların masasıyla ilgileniyor gibiydi, nadiren birkaç metre uzaklaşıyordu.

Paula bir parça pançeta kesti ve enfes lezzetin tadını çıkararak yavaşça çiğnedi. *Sekiz dakika mı? Ve kimi geliyor?* Bir an için sormak istedi ama soğukkanlılığını koruyarak beklemeye karar verdi. Hobbs ile iş görüşmesi asla bitmezdi. Hâlâ her şeyi mahvedebilirdi.

"Mayıs'ta başlıyorsun. Tannehill gelecek ay emekli oluyor." Hobbs, bonfileyi büyük bir heyecanla çiğneyerek son lokmasına kadar bitirdi.

"Bunu bilmiyordum." diye yanıtladı Paula düşünmeden. Anında pişman oldu. Habersiz görünmeyi göze alamazdı.

Hobbs tabağını kenara itti. Willie bir anda ortaya çıktı ve tabağı aldı. "Şimdi geleceği konuşalım."

Paula'nın eli havada, çatalı dudaklarından birkaç santim uzakta durdu. Yavaşça indirerek dinlemeye başladı.

"Alışmak için üç ayın olacak, istersen üç ay iş başında eğitim olarak düşün, ardından bir yıl deneme süren var. Seni meslektaşlarından daha yüksek standartlarda tutacağım. Bu ilde şimdiye kadar bir ceza davası açmış olan herkesten daha iyi, daha hızlı ve beklentileri aşarak görevlerini yerine getirmeni bekliyorum."

Bir yudum su aldı. "Anlaşıldı."

"Zorlanırsan, bunu bir sır olarak saklama. Yardım iste. Ben böyle başladım. İş kolay değil."

Başını salladı. "Teşekkür ederim, isteyeceğim." Sorması gerekip gerekmediğinden şüphe ederek bir an duraksadı. "Ekibim ne olacak, efendim?"

Cevap yerine başını salladı. "Bana Mitch diyebilirsin." Bakışları her zamanki soğuk ışığına dönmeden önce gözleri şimşek hızında yeniden parladı. "Şimdi değil. Mayıstan itibaren."

Paula kıkırdadı, ardından ağız sulandıran pançetanın son parçasını da aldı ve ağzına attı. "Teşekkür ederim." dedi yemeğini bitirdikten sonra. "Her şey için. Özellikle de bana güvendiğiniz için."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beni gururlandır, Paula." Saati kontrol ettikten sonra Willie'yi işaret etti. Saat dört buçuktu.

Willie ortadan kayboldu, sonra buzla dolu ve beyaz bir peçeteye sarılı gümüş bir şampanya kovasıyla geri döndü ve onu masanın üzerine koydu. İçinden altın rengi etiketli şişenin ağzı görünüyordu. Peçetenin kenarının hemen yukarısında, buz kovasının kenarında ince, zar zor fark edilebilir bir yazıyla otelin adı kazınmıştı.

Dakikalar sonra bir adam ve bir kadın yüzlerinde çekingen bir gülümsemeyle masalarına yaklaştılar.

Paula ayağa kalktı ve onları karşıladı. Kadın, Marie Eckley, yedi yıldır onun asistanıydı. Zeki ve yetenekli bir avukattı ve iki oğlunu tek başına büyütmüş dul bir kadındı. Adam Costilla, Eyalet Başsavcılığına baş müfettiş olarak katılan eski bir Chicago polis dedektifiydi. Yaklaşık beş yıl önce, kimsenin anlamadığı İtalyan aksanlı steno argosunu kendi versiyonunda konuşan iriyarı ve alaycı bir polis olan Adam ofislerine katıldığında, aralarında zeki bir polis bulundurmanın değerini anlamıştı. En zorlu davaları, manşetlere çıkanları ve en yüklü soruşturmaları ona verdi. Onu bu yüzden, onun deyimiyle "sıkıntıdan kaynaklanan yavaş ve acılı ölümden" kurtardığı için seviyordu.

"Geldiğiniz için teşekkürler." dedi Paula, Marie'nin coşkulu sarılmasına karşılık vererek. "Haberi duyana kadar bekle. Buna bayılacaksın."

Hobbs, hareketlerinden biraz sabırsızlık hissettirerek, koltuğundan kalkmadan kucaklaşmalarını büyük bir dikkatle izledi.

"Bay Hobbs." dedi Adam Costilla eyalet başsavcısının elini sıkarak, "bizi davet ettiğiniz için teşekkürler. Neye kadeh kaldırıyoruz?"

"Bir kişiye kadeh kaldıracağız, bir şeye değil." diye yanıtladı Hobbs, Paula'yı başıyla işaret ederek. Haberi vermesi için sözü ona bıraktı.

Paula, "Mayıs ayından itibaren, cezai kovuşturmaların yeni başkanı olacağım." dedi, sesi heyecandan biraz titriyordu. Sözler hâlâ kulağa doğru gelmiyordu; bir şekilde imkânsız görünüyordu. "Ve sizler bu pozisyona gelmeme yardım ettiniz." Marie'nin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tebrikleri, Adam'ın ağzı açık kahkahaları ve coşkulu nidaları üzerine sesini biraz yükseltmek zorunda kaldı. "Bu benimle birlikte beşinci kata geliyorsunuz demek."

"Asansörle çıkalım, bebeğim." diye tezahürat yaptı Adam, yumruklarını havaya kaldırarak. "Evet!" Marie onun koluna dokundu ve Hobbs'a mahcup bir bakış atarak sustu ama o bir sandalye çekip otururken hâlâ sırıtıyordu.

Willie yaklaştı ve şampanyanın tıpasını açtı, yüksek sesli "pop" sesi alkışlarla taçlandırıldı. Bu sefer Paula, eyalet savcısının çekingen bakışları altında araya girdi. Kadehlerin dörtte üçü dolduruldu ve havada şıngırdadı.

"Tebrikler!" dedi Hobbs, bardağı dudaklarına götürüp içindekine azıcık değdirerek. "Ve hiçbirinizi rahat bırakacağımı düşünmeyin."

Paula'nın telefonu bir mesaj sesiyle çaldı ve gönderenin adını görmeden önce gülümsemesi bir anlığına soldu. Sonra mesajı okurken gülümsemesi büyüyerek geri geldi.

Başka bir adamla akşam yemeği yiyorsun ve ben seni delice kıskanıyorum. Size katılabilir miyim? Mesajda yazan buydu. Gönderenin adı, telefonunun belleğine kaydettiği şekliyle *Sayın Belediye Başkanı* idi. Onun kim olduğunu biliyordu... ve başka kimsenin bilmesine gerek yoktu. Henüz belediye başkanı olmasa bile.

Farkına varmadan biraz kaşlarını çatarak, hızla cevabını yazdı. *Burada olmak istemediğini çok iyi biliyorsun. Neden soruyorsun ki?*

Adam'ın omzuna hafifçe vurması onu ürküttü ve neredeyse telefonu düşürüyordu. "Bu, bütün o uzun geceler boyunca sıkı çalışmanın karşılığı. Ancak yükselirken ekibindekileri sadece özel bir insan hatırlar." Telefonu dikkatle cebine koydu. Gözlerini kaldırdığında, Hobbs'un çelik gibi, anlaşılamaz bakışlarıyla karşılaştı.

Patronu, Adam'ın aynı şeyi ona yapmasını engellemek için elini havada tutarak masadan kalktı. Hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol etmek istercesine elini hızla Armani kravatından aşağı kaydırdı ve ceketinin düğmelerini iliklediği. "Gitmem gerek ama siz lütfen devam edin. Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Paula ayağa kalktı ve elini masanın üzerinde salladı. "Teşekkürler efendim. Her şey için. Pişman olmayacağınıza söz veriyorum."

Hiçbir şey söylemedi, sadece söylediklerinde gerçekten ciddi olup olmadığını görmek için ona baktı. Sonra döndü ve hızlı adımlarla restorandan çıktı.

"Vay canına, adam çok gergin." dedi Adam kadehini kaldırıp diğerlerini kendisine katılmaya davet ederek. Bardaklar neşeyle ikinci kez şıngırdadı. "Kadına, efsaneye, biricik Çukur Engeregimize."

Marie nefesini tuttu ve eliyle ağzını kapattı. "Adam!"

Paula sırıttı. "Sorun değil. Bu takma adın ortaya çıkmasını hepimiz sağladık."

"Yine de sevmiyorum." diye yanıtladı Marie. "Birini böyle adlandırmak korkunç bir şey."

Paula'nın telefonu çaldı. Sayın Belediye Başkanı'ndan bir mesaj daha gelmişti; kısa, şifreli ve umut dolu. *HL #1098*

Gözleri, HOTEL LANGHAM harflerinin minik su damlacıklarının altına ince bir şekilde kazınmış olduğu buz kovasına kaydı. Gülümsedi, beklentinin verdiği heyecanla göğsünü kabartan tatmin olmuş bir gülümsemeydi. O otelin bir yerinde, onuncu katta, Chicago'nun müstakbel belediye başkanı soyunup onu yatağında beklemek üzereydi, ona katılana kadar geçecek her dakikayı sayıyordu. Mükemmel bir günün mükemmel sonu.

Kadehini aldı ve doldurması için Adam'a uzattı.

Adam hemen isteneni yaptı. "Günün kahramanın ayakları yerden kesilmiş durumda." diye alay etti, merakla parıldayan akıllı gözlerle ona bakarak.

Paula kıpırdamadı. "Gerçekten mi?" Bardağını yere koydu. Krug Grande Cuvée'den bir damla parlak ahşap yüzeye sıçradı. Kurulama dürtüsüne direndi. "Acelem yok arkadaşlar. Hadi, yiyecek bir şeyler söyleyelim." Sevgilisinin onu beklediği, onu her geçen dakika daha çok istediği düşüncesiyle kendi kendine gülümsedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

İÇ GÖZLEM

Her gün oraya hayat veren insanların çoğunun gitmesiyle ameliyathane eskisinden daha da soğuk görünüyor. Sadece yanımda çömelmiş Madison ile hâlâ pompanın yanında oturmuş gözlerini ayaklarına dikmiş Tim Crosley kaldı.

Dişlerim birbirine çarpıyor, kalkmaya çalışıyorum ama olmuyor. Zayıflık bir tutkal gibi vücuduma yayılmış durumda, beni felç etmiş gibi sabit tutuyor. Yine de gözlerimi perdenin arkasında zar zor görünen bir şekil olan hastanın başından alamıyorum. Mavi, donuk zemine uzanma dürtüsünü yenerek, yüzünü yeniden güçlü bir şekilde görme ihtiyacı beni ona doğru çekiyor.

Ameliyathane ışıkları kapalıyken ameliyathane farklı görünür. Diğer prosedür odaları gibi, her şeye mavimsi bir ton veren tavana monte edilmiş ışıklarla aydınlatılan oda, başarısızlık ve yenilginin kaçınılmaz bir sonucu olarak daha cansız görünüyor.

Tıpkı Caleb Donaghy gibi.

Daha önce hiç hasta kaybetmemiştim.

Hissettiğim boşluk canımı sıkıyor. Düşüncelerim düzensiz bir şekilde yarışıyor, az önce olanlara anlam vermeye çalışıyorum. Ayağa kalkmaya çalışırken destek olması için tutunmayı umarak bir alet arabasının kenarına uzanıyorum ama onun yerine Madison'ın kolunu buluyorum. Titreyen elimle ona

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapışıyorum, kanlı eldivenler hâlâ ellerimde, orada olduğu için şükrediyor ama gözlerinin içine bakamıyorum.

Tim pompanın yanındaki konumundan ayrılıyor ve kalkma. ma yardım etmek için atılıyor. Ayağa kalkmayı başardıktan son. ra fısıldayarak, "İyiyim. Gerçekten." diyebiliyorum ama aslında iyi değilim. Ağırlığımı zar zor taşıyorum, rüzgârda savrulan bir kazazede gibi dengesiz ve kırılganım.

Ayakta durma çabası zihnimi odaklanmaya zorluyor. Yapmam gereken şeyleri, görmem gereken hastaları hatırlıyorum.

"Şey, Williamson'ın bypass ameliyatı ne olacak?" diye soruyorum, sesim boğuk, boğazım düğümlü ve dilim kurumuş durumda.

"Yeniden planlandı." diye fısıldıyor Madison. "Dr. Seldon devraldı. Endişelenecek bir şey yok tatlım."

Başımla onaylıyorum. Doktor Seldon beni yargılamaz. O benim tez danışmanımdı. Bildiğim çoğu şeyi ondan öğrendim. Hastam emin ellerde. *Diğer hastam... hâlâ hayatta olan.*

Caleb Donaghy'nin vücuduna bakıyorum, ona bakmaya korkuyorum, hatta kendime bakmaya bile korkuyorum.

Madison nazikçe koluma dokunuyor. "Hadi, gel seni eve götürelim."

Hâlâ yenemeyeceğim, görünmez bir güç tarafından hastama doğru çekilirken onun vücuduna bakarak başımı sallıyorum.

Her seferinde küçük bir adımla yaklaşıyorum, nefesim ciğerlerimde tıkanıyor, kaçamıyor. Sebep ne olursa olsun, uyanıp tütün lekeli parmağını bana doğrultarak suçlamasını, tehdit etmesini bekliyorum.

Ama cerrahi steril örtü ve kanlı sünger yığınları altında tamamen hareketsiz, kalbi hâlâ açık göğsünden görünüyor. Ellerim sadece dakikalar önce oradaydı, ona hayat vermek için çalışıyor, normal sinüs ritmine dönmesini sağlamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

Ta ki yüzünü görene kadar.

Şaşkınlıkla önceki adımlarımı takip ederek kafayı vücudun geri kalanından ayıran cerrahi perdenin yanından geçiyorum.

Solgun alnındaki kırmızı leke gözlerimi bir mıknatıs gibi çekiyor. Hâlâ Caleb Donaghy'yi hayata döndürmeyi umarken,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ilk gördüğüm anda tanıdığım eşsiz bir doğum lekesi. Yıllardır kâbuslarıma musallat olan Porto şarabı lekesi.

Bu hastayı bugünden önce iki kez görüp de nasıl kim olduğunu bilemedim?

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve iki elimle ameliyat masasının yan tarafını tutuyorum. Ben umutsuzca dengemi sağlamaya çalışırken, oda etrafımda daha hızlı dönmeye başlıyor. Sonra nefesimi tuttuğumu, havayı ciğerlerime hapsettiğimi ve bitmek bilmeyen donmuş bir nefesle dışarı vermeyi reddettiğimi fark ediyorum.

Oda sabitlenene ve zayıflamış uzuvlarıma bir miktar güç geri gelene kadar, ciğerlerime birkaç kez hava girip çıkması için tüm irademi kullanıyorum. Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm hastamın alnındaki porto şarabı lekesi. Üzerimde yine aynı etkiyi yapıyor.

Felç edici. Göğsüme tarifsiz korku tohumları ekiyor. Kanımı buzla dolduruyor. Klinik bir olasılık değil ama sanki o buz kristalleri çelikten yapılmış ve beni içeriden kesen keskin kenarları varmış gibi geliyor.

Onu nasıl tanıyamadım?

Her karşılaşmamızda başında o lanet şapka vardı. Onu çıkarmasını istemedim. İstemem için bir nedenim yoktu. Ve sakal, bir kez gördüğüm ve en az bir kez daha tekrar görmeyi beklediğim adamın yüz hatlarını saklıyordu.

Birçok hasta sakal bırakır ve bunda yanlış bir şey yoktur.

Bugüne kadar.

Yaklaşıp doğum lekesini ayrıntılı olarak inceliyorum. *Caleb Donaghy'nin kim olduğu konusunda yanılıyor olabilir miyim?*

Farkında olmadan başımı yavaşça sallıyorum, gözlerim hâlâ kırmızı lekeli deride kalmış durumda.

Madison, "Hadi, seni buradan çıkaralım." diye fısıldıyor.

Elimi kaldırıp biraz daha kalmak için sessizce yalvarıyorum. Ameliyat masasının diğer tarafında Tim pompayı kapatıyor, kendi kalbimin güm güm atışı dışında duyabildiğim son ses olan pompanın sesi giderek azalıyor. Organ nakli olmayacak. Hasta onay vermemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama bu yıllar önce gibi görünüyor.

Yanılmıyorum. O Porto şarabı lekesini bundan yüz yıl sonra olsa bile tanırdım. Zihnimde o kadar çok kez ve her zaman tam olarak gördüm ki şekli hafızamdan silinmedi: büyük, düzensiz bir şekil, biraz el yazısıyla yazılmış, süslü bir R harfine benziyor ve harfin sol kenarından sanki şarap damlalarıymış da gerçekten dökülüyormuş gibi görünen üç küçük nokta neredeyse kaşına değiyor.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve onu net bir şekilde hayal ediyorum. Dün, loş bir hastane odasında değil de yakıcı bahar güneşi altındaymış gibi, kasketini indirmişti ve siperliği gözlerini kapatıyordu.

Ciğerlerime soğuk bir nefes daha çekerken kendime şunu soruyorum: *Onun kim olduğunu öğrenmek ameliyathanede bir şeyi değiştirdi mi?*

Acımasızca dürüst olan cevap, zihnimde yüksek sesle yankılanıyor. Bir an için Madison'a sanki düşüncelerimi duyup beni yargılıyormuş gibi endişeli bir bakış atıyorum. Dehşete kapılmış durumdayım. Ama bakışlarıma nezaketten başka bir şeyle yanıt vermiyor, gözleri anlayışla dolu.

Ameliyattan önce Caleb Donaghy'nin kim olduğunu bilseydim, bir meslektaşımdan benim yerime geçmesini isterdim. Kimse buna itiraz etmezdi; bir cerrahın arkadaşları, ailesi veya ameliyathanedeki performansını tehlikeye atabilecek herhangi biri üzerinde ameliyat yapmaması standart bir prosedürdür. Kolay olurdu. Ve Caleb hayatta kalsaydı, ben...

Ne yapardım bilmiyorum.

Ama göğsünü açıp kalbini elimde tutana kadar kim olduğunu bilmiyordum.

Tereddüt ettim mi? Bir hata yaptım mı?

Gergin bir şekilde kaşlarımı çatarak eldivenlerimi çıkarıp biyolojik atık kutusuna atıyorum ve ardından Madison'a dönüyorum. "Yeni eldivenler, lütfen."

Kımıldamıyor. "Anne, hadi, sadece..."

"Lütfen." diye tekrarlıyorum, sesime daha fazla kararlılık vererek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sanki hasta hâlâ yaşıyormuş gibi prosedürü harfiyen uygulayarak kendi eldivenini değiştirdikten sonra bana yeni bir çift eldiven getiriyor. Sonra ben hastanın göğsüne bakarken eldivenlerimi giymeme yardım ediyor.

Çabucak, yaptığım işi inceliyorum, çentikler, hasarlı dokular, kalbinin neden yeniden çalışmayı reddettiğini açıklayabilecek herhangi bir şey arıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum. Kıpırdamadan duruyorum, ellerim açık göğüs kafesinin üzerinde havada, tek bir can alıcı soruyu yanıtlayamıyorum.

Ameliyattan sonra kalbi canlı mıydı ve hastamın kim olduğunu öğrendikten sonra son bir darbe indirdim mi?

Sonuçların ağırlığı altında başım öne eğiliyor.

Yüzüne bakmadan önce, tüm dikişler tamamlandıktan ve ılık salin kalbi yıkadıktan sonra, on beş dakikadan fazla bir süre onu hayata döndürmeye çalıştım.

Ve bu belgelenmiş bir gerçek.

Bir an için başımın üzerindeki kameralara bakıyorum. Bugünlerde tüm prosedürler birçok açıdan kaydediliyor, geri beslemeler, zaman kodları ve hasta yaşamsal verileri gibi kritik istatistiklerle senkronize ediliyor. Herhangi bir şüphem olursa, kaydı her zaman izleyebilirim.

Ama bu, hastamın kim olduğunu öğrendiğimde onun ölmesini istediğim gerçeğini değiştirmez.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

SÜRÜŞ

Caleb Donaghy'nin cansız vücudu Madison'ın az önce açtığı yeni, mavi çarşafın altına gizlenmişken iki hademenin sedyeyi itmesini çaresizce izliyorum. Lacivert önlükler giymiş genç, tasasız hademeler görevlerini çabucak yerine getiriyorlar. Bana hiçbir şey söylemiyorlar, sadece acınası bir bakış atıyorlar ve sonra hızla başlarını çeviriyorlar. İçlerinden biri kulaklık takıyor, muhtemelen müzik ya da radyo dinliyor. Onun için her zamanki gibi sıradan bir gün.

Ardında bıraktığını morga götürmeye geldikleri ilk cerrah ben değilim. Son da olmayacağım. Bugün sonuncu olursam bu küçük bir mucize olur. Çalıştığım hastane ülkenin en büyüklerinden biri ve kusursuz bir üne sahip ama yine de insanlar ölüyor. Son zamanlarda bu itibarın önemli bir parçası olarak tanındığımı, kalp cerrahisi için tercih edilen bir yer olarak hastanenin prestijine katkıda bulunan mükemmel sicilimle tanındığımı hatırladığımda dudaklarımdan acı bir kıkırdama kaçıyor. Hastanemiz, eyaletteki en düşük kardiyotorasik ameliyat ölüm oranına sahip hastane ve Stanford, Mass General ve Mayo Clinic gibi yerlerden sonra ülkedeki en iyi on arasında.

Ben de bu başarının bir parçasıydım. Şimdi ölü hastamı servis asansörüne ve oradan da bodrumdaki morga götüren iki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hademeye bakıyorum. Acil bir temizlik işi, hiç kimse çok fazla gözün talihsizlere çevrilmesine izin vermeye istekli değil. Bundan asla hayır gelmez.

Çalışmamın mümkün kıldığı pek çok başarı öyküsü, yeniden birleşen aileler ve gerçekleşen hayaller arasında bir ölüm.

Sadece bir ölüm. Ve yine de zihnimde çok büyük bir ağırlık var.

"Artık eve gidiyorsun." dedi Madison sert bir şekilde, dirseğimden tutup beni ameliyathaneden çıkarırken.

Onun emrini itirazsız yerine getiriyorum. Caleb Donaghy'nin cesedi gittiğine göre artık o soğuk, ıssız ameliyathanede olmak için hiçbir neden yok. Ölüm, kan ve yeni plastik kokuyor. Eldivenlerimi ve maskemi çıkarmaya başlıyorum, ardından tek kullanımlık önlükleri tek bir hızlı hareketle çıkarıyorum ve her şeyi bir top haline getirip kapının yanındaki büyük çöp kutusuna atıyorum. Dezenfektan sabun kokusu ve nitril eldivenlerin tenimde bıraktığı hisle içime işlemiş bu hareket tanıdık geliyor. Defalarca yaptığım bu hareketler beni, akılsız bir sersemi, ayakta tutuyor.

Madison, ofisime varır varmaz, "Sana bir Uber ayarlayayım." diyor.

Tıp dergileri ve cerrahi incelemelerle dolu kitap rafları, pencere kenarındaki büyük çalışma masası ve uzun ameliyatlardan sonra beni defalarca kendine buyur eden deri koltuk ve bazen yetmiş iki saatlik vardiya sonrası üzerinde uyuyakaldığım geniş kanepesiyle tanıdık odanın huzuru, tam da ihtiyacım olan şey. Gözlerim yarı kapalı, iliklerime kadar yorgun bir halde kanepeye doğru sendeliyorum. Sırtından sarkan, özenle katlanmış, kullanıma hazır yumuşak battaniyeye gözüm çarpıyor. Üzerinde sarı ve sevimli Golden Retriever yavruları var. Birkaç huzur dolu dakika boyunca her şeyi unutmak için onu kendime sarıp yüzümü içine gömmek istiyorum.

Madison beni sıkıca kavrayarak durduruyor. "Hayır. Eve gidiyorsun. Yarın bana teşekkür edeceksin."

Bu sefer direniyorum ya da en azından direnmeye çalışıyorum. Kaşlarımı hafifçe çatarak geri çekiliyorum. Bu basit

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hareket bile çok fazla enerji gerektiriyor. "Sadece birazcık, Maddie, lütfen. Biraz uzanabilseydim bari..." Her nasılsa, o bir ebeveyn ve ben inatçı bir çocuk gibiyiz ve başka birinin sorumlu olmasına ihtiyaç duyduğum bugün için bu rol konusunda içim rahat. Yoksa, sesimi biraz yükseltebilsem ya da bir saniyeliğine dik dik bakabilsem Maddie odadan çıkıp bana huzur verebilir ama bunları yapabilmek için kendime güvenmiyorum.

Bir kez olsun, başkasının karar vermesine izin vermemde sorun yok.

Başını sallıyor. "Prosedürü biliyorsun, Anne. Bu en çok da senin çıkarın için. Eve gidiyorsun ve yarın gelmiyorsun. Kural bu."

Dr. Jody Meriwether ya da neredeyse herkesin ona verdiği adla M diye bilinen hastane yöneticisiyle uğraşma düşüncesi, alnımın tam ortasında bir migren ağrısına neden oluyor. Ona bu lakabı kimin verdiğini hatırlamıyorum: benim uzmanlık eğitimim sırasındaydı ve ünü her yere yayılmıştı. M takma adını, durdurulamaz 007'yi kontrol altında tutmak için gerekli olan bir M'in olduğu James Bond filmlerinden almıştı.

Yeni mezunlar bile onun adını bilir ve ondan kendi amirlerinden daha çok korkarlardı.

Ben bir istisna değilim, hastanede on dört yıl çalıştıktan sonra bile savaş gemisindeki beyaz sakallı bir amiral gibi sağa sola koşuyor. Hâlâ onunla yüzleşmekten korkuyorum. Bana bir kez baktığında bir şeylerin ters gittiğini hemen anlar. Bıçağımın altında ölen bir hastadan başka bir şeyi bile.

Madison sayesinde bugün onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağım. Aniden M'in ofisime girip ben ona ne yaptığımı söyleyene kadar beni sorgulayacağından korkarak çantamı ve ceketimi kapıp asistanımın yanından geçiyorum. Hafifçe açık ağzı ve yuvarlak gözleriyle beni izliyor, muhtemelen raundu neden bu kadar hızlı kazandığından emin değil. Yönetilmesi kolay biri olmakla ünlü biri sayılmam.

Görünüşe göre bana güvenmiyor, asansörlere kadar eşlik ediyor. "Araba kullanabilecek misin?" diye soruyor, sanki içkiliymişim gibi beni tartıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İyi değilim. Hastamın yüzünü, alnındaki kusursuz porto şarabı lekesini gördüğümden beri iyi değilim. Ancak önümüzdeki yirmi beş dakika boyunca bir yabancıyla aynı arabayı paylaşma düşüncesi dayanılmaz görünüyor. Ameliyat önlüklerini çıkarmak uykumda yapabileceğim bir şey haline geldiği gibi, umarım eve dönüş yolu da aynı olur. Rutin. Kolay. Tıp fakültesini bitirdiğimden beri, hatırlayabildiğimden daha uzun yıllardır aynı yoldan eve gidiyorum. Bu yüzden, Madison'a inandırıcı bir bakış atmak için tüm irademi toplayarak başımı sallıyorum. Asansör kapıları hızla açılırken bana sarılıyor.

Artık kendi başımayım. Sonunda.

Garaj ıssız ve neredeyse zifiri karanlık, uzaktaki birkaç lamba, mart akşamının erken alacakaranlığına karşı koymak için çok zayıf. Çoğu vardiya öğleden sonra beş buçukta bitmez; çok şükür arabama giderken kimseyle havadan sudan konuşmak zorunda kalmıyorum.

Ama arabanın kapısını arkamdan kapatana ve kendimi dünyanın geri kalanından ayırana kadar tam olarak nefes alamıyorum. Motoru çalıştırıyorum ve hemen ısıtma düğmesini en yükseğe çeviriyorum, titreyen, donmuş parmaklarımla ön panel havalandırmalarına uzanıyorum.

Sonunda yalnızım, maskenin düşmesine izin verebilirim. Gözlerimden yaşlar fışkırıyor ve ağzım sessiz bir çığlıkla çarpık bir şekilde açılıyor. İlk başta, ısınan hava kanallarının önünde ellerimi ısıtmak için ovuşturuyorum, ancak daha sonra bu hareket, arabamın sessizliğinde kontrolsüzce hıçkırarak ağlarken saplantılı bir şekilde yumruklarımı sıkıp açmaya dönüşüyor.

Neden?

Bu basit soru beynimi kemiriyor. Cevap yok, ıstırap ve kederden başka bir şey yok.

Neden ameliyat masamın üzerine gelmek zorundaydı? Neden yüzünü görmek zorundaydım? Asla perdenin ötesine geçmem. Asla. Ama bu sefer yaptım. Neden? Kader miydi? Ben buna inanmıyorum. Kadere inanmadım. Asla. Belki de yarın, bugün olanları göz önünde bulundurarak inanacağım. Bu şehirdeki onca kardiyotorasik cerrah arasından neden ben?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Konuşma sesleri dikkatimi çekiyor. Tanımadığım iki hemşirenin asansörlerden yaklaştığını görüyorum. Beni tanıyor olabilirler, arabamda yıkılmış halde olduğumu görürlerse yarın, gece görevlilerinden M'e kadar hastanedeki herkes bunu duyabilir. Vitese takıyorum ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü görmelerine izin vermeden oradan uzaklaşıyorum.

Trafiğe çıkmak için otopark çıkışında durup elimin tersiyle gözlerimi silip bekliyorum. Hava yağmurlu ve rüzgârlı, ön cama büyük su damlaları gönderiyor, sanki bir öfke nöbeti geçiriyor gibi. Mart ayının ikinci günü sadece takvimlerde bir bahar resmidir; astronomik olarak, neredeyse üç hafta daha bahar olmayacak. Bu kinci hava, kimin sorumlu olduğunu hatırlamamızı istiyormuş gibi davranıyor.

Trafikte bir boşluk yakalayıp dönüyorum, ön cam silecekleri hipnotize edici bir düzende ritmik olarak hareket ediyor. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve farlara düşen yağmur damlaları görüşümü daha da bulanıklaştırıyor. Yine de eve birkaç dakika uzaklıkta olduğunu bildiğim için gitmeye devam ediyorum. Isıtıcı maksimumda, ancak sıcaklığı hâlâ hissedemiyorum. Sanki Caleb'in tıraşsız yüzü kanımı sonsuza dek dondurmuş gibi.

Kalbinin kendi kendine yeniden çalışması gerekiyordu ama olmadı. Neden?

Verdiğim kararın etkisinden kurtulmalıydım. Ama kurtulamıyorum. Adil görünmüyor ama hayat nadiren adildir.

Bu, görünüşte başarılı bir işlemden sonra mükemmel derecede iyi bir kalbin atmayı reddettiği gerçeğini değiştirmiyor.

Ben titizim; öyle olduğumu biliyorum. Yarım yamalak iş yapmam. Dikiş dikmekten parmaklarım tutulsa veya ameliyat masasının üzerinde saatlerce kambur durmaktan sırtım ağrısa bile işlemleri aceleye getirmem.

Bundan daha fazlasını yaptım... Caleb Donaghy'nin cesedini morga götürmeden hemen önce işimi kontrol ettim. Salinle ısıtıldıktan ve kan akışı düzeldikten sonra o kalbin sabit durmasının görünür bir nedeni yoktu. Çoğu zaman bu yeterlidir. Kalp ısınır, kanla dolar ve işini yapmaya başlar. Atmaya başlar. DNA'sında yazılıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama öyle olmadı. Titreşmedi bile, hatta VF belirtisi bile yoktu. Hiçbir şey. Sanki hâlâ soğuk potasyum çözeltisiyle felç olmuş gibi mükemmel bir sessizlik içindeydi. Ama sıcaklık sinüs ritmi için gereken normal aralığa gelene kadar onu ılık salinle yıkadım. Atacak kadar sıcak olana kadar.

Peki, yine saplantılı bir şekilde, neden?

Hastam şeker hastası değildi. Tüm ameliyat öncesi kan panelini iki kez çalıştırdım. En son dündü, birkaç gün öncesinden beri herhangi bir değişiklik olup olmadığı dikkatlice kontrol ediliyordu. Kan taraması onu bu ameliyat için düşük riskli bir kategoriye koymuştu.

Evet, o bir alkolikti ve karaciğeri bazı yıpranma belirtileri gösteriyordu, ama çıkardığım anevrizma ve biraz büyümüş aort kapağı dışında kalbi iyiydi. Aritmi öyküsü yoktu, senkop yoktu, kalbinin atmayı reddedeceğine dair en ufak bir uyarı veren hiçbir şey yoktu.

Arabayı sürerken, ameliyatın sona ermesinden bu yana dördüncü ya da beşinci kez adım adım zihnimde olanları sıralıyordum. Bunu elli kez daha yapabilirdim ve yine aynı sonucu alırdım. Herhangi bir uyarı işareti yoktu. İşlem sırasında hiçbir şey ters gitmemişti.

O perdenin arkasına geçip onu tanıyana kadar değil. Sonra her şey değişti.

Ama Caleb Donaghy'nin benim için kim olduğunu kimse öğrenmemeli.

Son bir dönüş yapıyorum ve evim görüş alanıma giriyor. Aslında annemin evi ama her zaman bildiğim ve sevdiğim ev. İstediğim yerde yaşayabilirim ve muhtemelen kocam bundan daha mutlu olur, ama kendimi oradan ayrılmaya ikna edemiyorum. O kırmızı tuğla duvarlarda bu kadar çok hatıra saklıyken olmaz. Arka bahçeye her adım attığımda ve güneş tam parıldadığında Melanie'nin kahkahasını hâlâ duyarken olmaz.

Ev büyük, rahmetli babamın tüm ailesi için rahat bir ev olması isteğiyle, bugün çalıştığım hastanede ünlü bir cerrah olduğu zaman inşa edildi. O evi torunlarla ve hatta o kadar uzun yaşayacak kadar şanslıysa büyük torunlarıyla doldurmanın hayalini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kurardı. O kadar şanslı değildi. Ben tıp fakültesinin ilk yılına başlamak üzereyken öldü. Bazen, onu gerçekten çok özlediğimde, alnını dayadığı ve dışarı baktığı oturma odası penceresinin camına dokunuyorum. Yemin ederim, sanki hâlâ orada, yanımdaymış gibi, duvarlardan, o camdan onun ruhunun bir şekilde benimkine dokunduğunu hissedebiliyorum.

Ev, Lincoln Park Konservatuarı'ndan dümdüz gittiğinizde ulaşabileceğiniz dar bir arsa üzerinde ve üç katlı, muhtemelen babamın gençliğinin Orta-Kuzey Bölgesi'nde kalan son arsalardan biri. Mahallede herkeste olmayan, bir düğmeye dokunarak kapısı açılan çift araçlık bir garaja bile sahip.

Garaja giriyorum, motoru durdurduktan sonra düğmeye tekrar basıyorum. Sessizce inen kapıyla karanlık yavaş yavaş çöküyor. Işıkları açık tutabilir ve onunla savaşabilirim, garaj kapısını açık bırakabilirim ama o karanlığı ve getirdiği sessizliği hoş karşılıyorum çünkü ruh halime uyuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve günün korkunç anılarını susturmak, onları unutulmaya bırakmak için karanlığı zihnime davet ediyorum.

Evdeyim. Güvendeyim.

Şimdilik.

Yaptıklarım için peşime düşülene kadar.

Yanağımdan aşağı bir gözyaşı yuvarlanıyor, sonra bir tane daha, zahmetsizce. Buranın sadece birkaç mil güneyinde bir yerlerde, bir morgun üzerinde bir adamın cesedi yatıyor.

Onu oraya ben mi gönderdim?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

5

OTEL ODASI

Adam at binme pozisyonunu seviyordu.

Güce aç bir belediye başkanı adayı için biraz alışılmadık bir pozisyondu. Paula onun bir tür kontrol manyağı olmasını beklemişti, hatta belki biraz acımasız ya da aşırı güçlü, ama o ellerini başının altında kenetleyerek sırtüstü yatmayı ve onun vücudunu uygun gördüğü gibi kullanmasına izin vermeyi tercih ediyordu.

O, bir şey yapmıyor ve ilgisiz değildi. Hiç değildi. Adam yarı kapalı gözleriyle, dudaklarında manidar bir gülümsemeyle ve onun yaptığı her hareketi saklamadığı bir uyarılmayla takip eden mavi irisleriyle onu izledi. Ve Chicago'nun müstakbel belediye başkanı, sadece kendini düşünmeyecek kadar sabırlıydı ve Paula, bunu sevimli bulmaktan kendini alamıyordu. Adam onun hazır olmasını bekledi, yönlendirmesine uydu ve doruğa ulaşmasının onunkiyle eşleşmesi için mükemmel bir şekilde kendini ayarladı.

Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ve bazı açılardan öyleydi de.

Parmağındaki basit altın yüzük, ona ilişkilerinin katı gerçekliğini hatırlattı. Adam ona ait değildi; o başka birine aitti.

Şimdilik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kafasında dönüp dolaşan düşünceyi bir kenara itti ve ellerini onun sert göğsüne yaslayarak gittikçe daha hızlı hareket etmeye başladı. Chicago halkı adamı çıplak görse, anında ona oy verirdi. Çoğu zaten verecekti.

Tırnaklarını etine batırdı ve inledi. Adam onun altında kaskatı kesildi, tüm kasları gergindi, zevkin doruklarındaydı. Saniyeler sonra, hızlı hızlı nefes alarak, ağzı açık nefes alıp vererek ve gülümseyerek onun yanına uzandı. "Bu işte iyisiniz, Sayın Başkan, gerçekten iyisiniz." Adam güldü. Dudaklarına yumuşak, tatmin olmuş bir öpücük kondurdu ve onu kollarının arasına aldı. Uyumaya hazır görünüyordu ama Paula'nın farklı planları vardı.

Sadece otuz saniye kadar, gerçekmiş gibi davranarak, gerçek olabileceğine inanarak, mutlu bir yarı-bilinç durumuna dalmak için kendine izin verdi. Her sabah böyle uyanmak... böyle bir şey olmalıydı.

Sonra kollarında kıpırdandı, yüzüne baktı. Sağlam bir çene, hafif kır düşmüş saçlar ve ona Pasifik Okyanusu'nun alacakaranlıktan önceki halini hatırlatan mükemmel mavi gözler. Sıkı, düz ve zarif bir burun ve gülümsediğinde yanaklarındaki küçük gamzeleri oluşturan şehvetli dudaklar. Cazibesi tartışılmazdı.

Paula alt dudağını ısırdı, yavaşça onun vücuduna sürtünerek komodinin üzerinde su damlayan buz kovasındaki şişeye uzandı. ve Daha fazla şampanya içme düşüncesine dayanamasa da "Susadım." diye fısıldadı. "Peki, ya sen?"

Sırıtarak yastıklara dayandı ve neredeyse boşalmış iki kadehi masadan aldı, sonra içlerine Veuve Clicquot Brut doldurdu. Sıvı kadehlere cızırdayarak döküldü. "Bu sizin kutlamanız, Bayan Eyalet Savcısı. Kararları siz veriyorsunuz."

Kadehi onun elinden aldı ve neşeli bir şıngırtıyla onunkiyle buluşana kadar birkaç santim kaldırdı. "Evet, o kişi benim! Kendimi tebrik ediyorum." Güldü ve sözüne devam etti. "Artık daha fazla gücüm var." diye ekledi dudaklarını yalayarak. Şampanya mükemmeldi ama biraz sert gelmişti. Ya da belki şimdiden çok fazla şampanya içmişti. "Ne zaman ve nerede olursa olsun bütün tutuklamaları bileceğim." Bir yudum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha aldı ve kadehi komodinin üzerine bıraktı. "Ve eğer ben biliyorsam, sen de bileceksin." İşaret parmağını onun göğsüne dokundurarak ifadesini noktaladı, ardından saten çarşafın onu engellediği yere kadar kaslarının üstünde parmaklarını gezdirdi.

"İlginç." diye yanıtladı adam, boş kadehini onunkinin yanına koydu ve mavi gözlerinde beklentiyle ellerini başının altında kavuşturdu. "Peki bunu neden umursayayım?" yavaş, boğucu bir sesle onunla dalga geçiyor gibiydi.

Adamın omzuna sahte bir yumruk indirdi ve kendini yastıkların üzerine bıraktı. "Birlikte neler yapabileceğimizi bir düşün." Sesi artık tamamen işteki tonundaydı, belki de istediğinden biraz daha sertti. "Tüm yüksek profilli tutuklamalar için orada olduğundan ve bu şehirdeki suça karşı güçlü duruşun hakkında basınla konuşmaya hazır olmanı sağlayabilirim. Ne de olsa senin seçmenlerinin en büyük endişesi suçla mücadele."

"Onlar senin de seçmenin değil mi?"

Paula güldü. "Henüz değiller. Birkaç yıl sonra cezai kovuşturma başkanı olacağım. Ama önce sen belediye başkanı olacaksın ve bir sonraki seçim geldiğinde beni eyalet savcılığı için aday gösterebileceksin."

"Her şeyi düşündün, değil mi?" Hâlâ gülümsüyordu ama kaşlarını çattığına dair bir ima, burnunun dibinde dikey çizgiler belirmesine yol açmıştı.

"Ve sen düşünmedin, öyle mi?"

Adam hemen cevap vermedi. Paula ona baskı yapmamanın, tüm harika fikirlerin kendisinin değil, onun olduğuna inanmasına izin vermenin ne kadar önemli olduğunu bilerek ona zaman tanıdı. Belki böyle olmalıydı: Ne de olsa birlikteliklerinin değeri buydu. Yatakta yanında yatan inanılmaz derecede çekici adama karşı bir şeyler hissetmeye başladığında, kurduğu şeyin bir aşk ilişkisi değil, bir ittifak olduğunu kendine hatırlatıp duruyordu. Yine de kendine yalan söylemediğinden emin olamıyordu. Ona âşık olmak çok kolay olurdu. Çok kolay. Belki çoktan âşık olmuştu, sadece birazcık. Yine de aşk her şeyi dağıtabilirdi ve o dağınıklıkla baş edemezdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yumuşak, manikürlü parmaklarıyla dalgın dalgın adamın göğsüne küçük daireler çizen Paula, lüks otel odasına dikkatle göz gezdirdi. Bu yaşama çok çabuk alışabilirdi.

Boydan boya pencere, gündüzleri Michigan Gölü'nün ve Chicago Nehri'nin nefes kesici manzarasına açılıyordu. Şimdi bile, sayısız ışıkla ve ayaklarının dokuz kat altındaki yollardaki, şehir merkezinin araba trafiğinin yoğun kırmızı ve beyaz izleriyle dolu şehrin gece manzarasını görebiliyordu. Pencerenin yanında deri bir şezlong vardı, buna vakti olmayacağını bildiği halde üzerine oturup kitap okumak için can atıyordu. Yatak, serin saten çarşaflar, hafif bir yorgan ve yumuşak kuş tüyü yastıklarla başlı başına bir deneyimdi.

Pencereye çıplak yürümek ve caddenin karşısındaki gökdelendeki herkesin gözü önünde orada durmak, aşağıdaki hareketli trafiğe bakmak ve sıcak teninde perdeleri hissetmek bir an için cazip geldi. Belki bir gün bir oda tutar ve tek başına buranın keyfini çıkarırdı. Ya da göz açıp kapayıncaya kadar geçecek birkaç yıl içinde, Cook County'nin eyalet başsavcısı olarak Michael Hobbs'un yerini alabilir ve Travelle'da kalıcı bir rezervasyonu olan ve bir garsonun tek odak noktası olan kişi haline gelebilirdi. Belki o garson yine Willie olurdu. Belki onu hâlâ hatırlardı.

"Biliyorsun, bu şampanyanın bir hikâyesi var." Sesi onu gerçeğe döndürdü. Bunu hissetti ve kolunu ona doladı, onu kendine çekti ve çarşafın altında sırtını okşadı. "Onu seçmemim özel bir nedeni var." Kıkırdadı. "Bu pahalı şampanyayı sadece seni etkilemek için istemedim."

Sırıttı, söylediklerinden şüphe duyuyordu. "O zaman neden? Fransız şarapları hakkındaki kusursuz zevkini göstermek için mi?"

Adam yine kıkırdadı, gözle görülür bir şekilde gururu okşanmıştı. "Eh, öyle görünüyor ki, okuduklarımı doğru hatırlıyorsam, bir Fransız üzüm bağı varmış ve iyi şarap çıkartırmış ama harika değilmiş, çünkü sahibinin bir tekstil işi ve onu meşgul eden başka bir sürü daha hobisi varmış. Şarap üreticisinin adı, tahmin ettiğin gibi, Clicquot'ymuş. Evlendikten sonra işi oğlu devralmış ve şarap işini bugünkü haline getirmek için kendine bir yol çizmiş. Sonra aniden bir hastalıktan ölmüş, tam olarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ne olduğunu hatırlamıyorum. Öldüğünde çok gençmiş. Böylece herkes şarap işinin satılacağını düşünmüş ama dul eşi işi sürdürmüş. Uluslararası bir işletmeye liderlik eden ilk kadınlardan biri olarak şirketin yönetim biçimini yenilemiş. 1800'lerde... Düşünebiliyor musun?" Hayranlıkla ıslık çaldı. "Kocası öldüğünde daha otuz yaşında bile değilmiş. *Veuve*, Fransızca'da 'dul' anlamına geliyor ve onu yüzyıllardır üne kavuşturan da bu marka."

Bardağını alıp tekrar doldurdu ve ona uzattı. Kadın kadehi aldı, kendini yastıklara doğru çekti.

Kadehini kaldırıp doğrudan ona bakarak, "Yükselen güçlü bir genç kadına saygı duruşu." dedi. "Dünya ayaklarının altında, Paula. Fethetmen için seni bekliyor."

Kadın etkilenmişti, şampanyadan düşünceli bir tavırla bir yudum aldı ve yutmadan önce bir an damağında bekletti. Tadı keskin ama zarifti. "Teşekkür ederim. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsunuz, Sayın Başkan. İnanılmaz yastık konuşması yapıyorsunuz." Kısa bir an için onun kalmasını isteme, ittifaklarının daha da güçlenmesini isteme tuzağına düşmek üzereydi.

"En sevdiğin şampanya nedir?" diye sordu adam. Şükürler olsun ki lafa girerek tüm yasaklanmış, saçma sapan fikirleri Paula'nın zihninden uzaklaştırmıştı. "Hedefi tutturabildim mi?"

Güldü, kendi kendine zor durumda kalmaktan kurtulduğu için rahatlamıştı. "Hayır, Kruger Grande Cuvée ısmarlayan patronum da tutturamadı."

"Ah, tabii ki çok para harcama yetkisi var." diye alay etti. "Peki, hangisi?"

"Gülmeyeceğine söz ver?"

Başıyla onayladı, yanaklarında yine küçük gamzeler belirdi. "Şaşırt beni."

"Martini Asti adında ucuz bir köpüklü şarap. Sokağımdaki büfede on iki veya on beş dolara satılıyor. Bu süslü olanlardan daha tatlı, daha hafif. Öyle olmadığını bilsem bile, şampanya demeyi seviyorum."

Adam şaşkınlıkla açılmış gözlerle ona baktı. "Gerçekten mi?"

Çarşafı göğüslerini örtmek için vücudunun etrafına topladı ve utanma hissiyle bir an bakışlarını yere indirdi. Belki de bunu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

paylaşmamalıydı. "Küçükken fakirdik, ne diyebilirim ki? Ama gerçekten kötü değil. Onu denemelisin."

"Tamam, hadi deneyelim." diye yanıtladı telefona uzanarak. "Bahse girerim burada vardır ya da hızlı bir şekilde benim için alabilirler."

Uzanıp onun dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. "Bugün değil. Bir günde kaldırabileceğim kadar şampanya içtim. Ama bir dahaki sefere, bu bir randevu teklifi olsun."

Adamın yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi ve Paula bir an için fikrini değiştirmek istediğini hissetti. Ama yapamazdı: Onu mutlu etmek için planlarını değiştirmeye başladığında, ittifaklarının başka bir şeye dönüşme riskiyle karşı karşıya kalacak demekti. Daha fazlasını isteyerek zaten iyi giden bir şeyi neden tehlikeye atsındı ki?

Haftada birkaç kez buluşuyorlardı, hep otellerde, hep farklı bir otelde, ikisinin de iyiliği için dikkat çekmemeye çalışıyorlardı. Artık kariyer basamaklarını hızla çıkacağı ve medyanın ilgisini çekeceği için o da bir ilişkisi olduğunun bilinmesini istemezdi. Yeni işi, tıpkı patronu Mitchell Hobbs için yaptığı gibi, kendisi için en iyi, kariyerine yarayacak vakaları seçmesine ve sıradan vakaları diğer yardımcılara bırakmasına olanak tanıyacaktı.

Mitch. Ama şimdi değil, sadece mayıstan itibaren. Bu yorumun hatırası onu kıkırdattı. Adam biraz tuhaftı.

"Hobbs'un ne düşündüğünü merak ediyorum."

Paula, sorusu üzerine kaşlarını çattı. Sanki aklını okuyor gibiydi.

"Ölümcül bir hasta mı yoksa başka bir şey mi? Kariyer açısından intihara meyilli mi?"

"Neden soruyorsun?"

"Cook County'de eyalet savcısı olarak işini seviyorsa, seni bir yığın evrakın altına gömmeli ve gün ışığını görmene asla izin vermemeliydi. Onun yerinde gözün olacağını biliyor olmalı."

"Onun için sorun yok." diye yanıtladı Paula, aynı zamanda bu ifadenin doğru olup olmadığını merak ederek. "En azından öyle dedi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yerinde olsam ona karşı dikkatli olurdum." Şampanyanın geri kalanını doldurmak için harekete geçti ama Paula elini sallayarak reddetti. "'Düşmanlarını daha yakın tut' türünden bir hareket gibi duruyor sanki."

"Evet, ama o zaman neden beni terfi ettirdi ki? Esasen tam da o yolun kapısını açıyor." Birkaç dakika düşündü. "Hayır, ona inanıyorum. Vali olmak istiyor ve savcılığa da güvenebileceği birini istiyor olabilir."

Adam konuşmadan önce bir an tereddüt etti. "Her iki durumda da ona şahsen teşekkür ediyorum ve yakında bir gün çok iyi bir eyalet savcısı olacağını biliyorum. Oraya giden yolda seni desteklemekten gurur duyacağım. Güzel şehrimizin belediye başkanı olarak."

Paula, başını salladı. "Her şey karşılıklı, öyle değil mi?"

"Her şey karşılıklı, Bayan Eyalet Savcısı." diye yanıtladı yumuşak bir sesle, yavaşça yastıklardan aşağı kaydı ve çarşafı vücudundan çekti. "Haydi, şu anlaşmayı tamamlayalım."

Ona karşı koymak gittikçe zorlaşıyordu. "Çok isterdim ama gitmek zorundayım." Kendini geri çekti, ısrar ederse pes edeceğinden korkarak sırtını döndü. Sonra parıldayan beyaz mermer zeminleri ve davetkar *yağmur duşunu* takdir etmeye bir an bile ayırmadan hızla banyoya girdi.

Sevişmesi bağımlılık yapıcıydı, tehlikeliydi. Çok geç olmadan kaçması gerekiyordu.

Yüzüne çarpan soğuk su, ateşli duyularının kontrolünü yeniden kazanmasına yardımcı oldu. Yeniden net bir şekilde düşünüp, neyin gerçekten önemli olduğunu hatırlayana kadar küvetin kenarına oturdu.

Birkaç dakika sonra tamamen giyinmişti ve gitmeye hazırlanıyordu. Yatakta oyalandı, ince çarşaflar adamın vücudunda hiçbir şeyi saklamıyordu.

"Fikrini değiştirmek istemediğinden emin misin?" Adamın sesi arzuyla doluydu, sıcak ve ısrarcıydı.

Yüksek topuklu ayakkabılarını ayağına geçirdi. "Yapamam. Mesajlaşırız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ceketini düzeltirken merakla ona baktı. "Sanırım seni daha önce bunları giyerken gördüm, değil mi?"

Elbette hatırlayacaktı. "İlk tanıştığımız gece, bağış toplama etkinliğinde." Yatağın yanına doğru yürüdü ve dudakları onunkilere değene kadar eğildi.

Bluzunun ipek fiyonklu yakası adamın tenine değiyordu. Adam Paula'nın öpücüğüyle inledi. "Unutulmazdım, değil mi?" Elleri sıkıca adamın kalçalarına indi.

Elinden kurtulup kapıya doğru yürüdü ve çıkarken çantasını aldı. "Bana mesaj at." dedi, kapı arkasından kapanmadan hemen önce.

Her zaman daha fazlasını istemelerini sağlayın. Kural buydu. Mahkeme salonundaki jüri üyelerinden patronlara ve sevgililere kadar her şey ve herkes için geçerliydi. Bu kuralı bozmamalıydı ama *kahretsin.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

EV

Arabanın kapısı açıldığında bir an için şaşırıyorum. Uyanmadım çünkü uyumuyordum. Henüz üstesinden gelemediğim bir gerçeklikten uzaklaşarak kendimi rahat bir hissizliğe bırakmış durumdaydım.

Garajda hava hâlâ karanlık, sadece çamaşır odasının kapı aralığından zayıf bir ışık geliyor. Eve geldiğimden beri ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Hatırlamıyorum, hatırlamak da istemiyorum.

"Ah, tatlım." dedi annem yanıma çömelip elime uzanarak. Elimi sıkıyor. Teni sıcak ve kuru, dokunuşundan kalbindeki nezaket ve sevgi sızıyor. "Donmuşsun." Elimi ellerinin arasına alıyor, sonra yavaşça çekiyor. "Gel, birlikte içeri girelim."

Girmek istemiyorum ama onun iyiliği için yapıyorum. Neredeyse yetmiş yaşında ve artritle mücadele ediyor. Tam olarak iyileşmediği bir kalça protezi ameliyatından sonra ağırlığını sol ayağına zar zor veriyor. Sırf elimi tutmak için bu soğuk ve rutubetli havada çömelmek yapması gereken son hareket.

Kolumu ona uzatıyorum. Garajda yavaşça yürüyor, sonra kapı pervazına tutunarak çamaşır odasına giden iki basamağı tırmanıyor. Merdivene korkuluk takılması için Derreck ile konuşmam gerek. Buraya ve belki banyosuna da. Annemin yaşlanıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tutunmak için korkuluklara ihtiyaç duyması düşüncesi yüreğimi burkuyor. Bir hıçkırık boğazıma tırmanıyor, beni boğuyor.

Bunu seziyor ve bana hızlıca bir bakış atıyor. Mutfaktan geçerken, "Çok üzgünüm, tatlım." diye fısıldıyor. Hâlâ kolumu tutuyor ve beni şöminenin yanındaki kanepede en sevdiğim yere götürüyor.

Şöminenin ateşi harıl harıl yanıyor. Odunlar bir süredir oradaydı, birkaç gece önce kocam Derreck ve ben evde güzel, rahat bir pazar günü geçirecekken, hastalarımdan biri kalp krizi geçirdiği için ben her şeyi bırakıp hastaneye geri dönmek zorunda kalmadan önce koymuştuk.

Caleb Donaghy'nin aksine, o hasta yaşadı.

Odunlar bugüne kadar el değmeden şöminede kalmıştı. Ateşi sadece kendisi için yakmak anneme göre bir hareket değil. Gözlerindeki hüzünlü nezaket bana günümün nasıl geçtiğini bildiğini söylüyor.

"Üzgünüm, bebeğim." diye tekrarlıyor, "Ginny beni aradı." Soruma ben sormadan cevap veriyor. "Bana bugün bir hastanı kaybettiğini söyledi. Gel otur da sana güzel bir çay yapayım."

Ayakkabılarımı fırlatıp kanepeye kıvrılıp kolçağa yaslanıyorum. Hâlâ üşüyor ve titriyorum. Ginny'nin annemi arayacağını anlamalıydım. Kötü bir boşanmadan yeni çıkan cerrahi hemşirem, annem emekli olmadan önce onunla aynı ekipte çalışıyordu. Annem de cerrahi hemşireydi; babamla böyle tanışmışlar. Birlikte, işte ve hatta hayatta harika bir ekip oluşturmuşlar.

Ginny, annemin koruyucularından biriydi. İletişim halinde olduklarını biliyordum. Daha gençken, benim hakkımda mı, yoksa işimi nasıl yaptığım hakkında mı konuştuklarını merak ederdim. Sanki ailemden biriyle kampa gitmişim gibi hissederdim... Bu çok aşağılayıcı bir durum gibi gelirdi. Tıp fakültesinden yeni çıkmış birçok genç doktor gibi ben de güvensizdim. Bu saçmalıklarla ilgilenemeyecek kadar meşgul olduğumda, ihtisasımın ilk yılında bu durum hızla ortadan kalktı.

Yine de bugün farklı hissettiriyor, eski kaygının sancısı yeniden su yüzüne çıkıyor. "Sana ne söyledi?" diye soruyorum, başımı kolçaktan ancak yüzünü görecek kadar kaldırarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sadece bir hastam kaybettiğini ve bunun için çok üzüldüğünü. Ben de ateş yaktım. Başka ne yapacağımı bilemedim." Çayıma biraz bal karıştırıyor, sonra küçük bir tabakta getiriyor.

Anneme olan sevgimle göğsüm kabarıyor. Ona sahip olduğum için şanslıyım. Büyürken o ve babam gibi ebeveynlere sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu her zaman biliyordum. Fincanı alıp parmaklarımı etrafında dolaştırıp sıcaklığın tadını çıkarıyorum. "Teşekkür ederim."

Sessiz bir inilti yle yanıma oturuyor. Soğuk Chicago kışı eklemlerini zorluyor. Ben çayımı yudumlarken sessizce ateşi izliyoruz. Sıcak papatya çayı boğazımı yakıyor ama o sıcaklığın midemden vücudumun geri kalanına yayıldığını hissetmeye can atıyorum.

"İnsanlar ölür, Anne. Kalpler bazen yeniden başlamayı reddediyor. İhtimalleri biliyorsun." Yavaşça konuşuyor, eli nazikçe kolumu sıkıyor.

"Böyle olmamalıydı, anne. Ve sen hikâyenin yarısını bile bilmiyorsun. Bu hasta, bu adam..." Durdum, boğazım düğümlenmiş durumda, söyleyemediğim kelimelerle boğuluyorum. Anneme nasıl söyleyebilirim?

Gözleri sevgi dolu bakışlarını renklendiren bir endişe belirtisiyle benimkileri araştırıyor. "Yıllardır açık kalp ameliyatı yapıyorsun ve henüz kimseyi kaybetmedin. Bu bir mucize, istatistiksel olarak sıra dışı bir durum. Bugünlerde aort anevrizmaları için cerrahi mortalite oranı nedir? Hâlâ yüzde on beş mi?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ben hâlâ çalışırken, öyleydi. Baban bu sayılara senden daha çok kafayı takmıştı. 'Her sayı, birinin çocuğunun eve gelmediği anlamına gelir.' derdi."

Konuşmadan biraz daha papatya çayı yudumluyorum. Emekli olduğu altı yıl içinde hastaneden, işten uzaklaştığını sanıyordum. Onun istatistiklerle bu kadar ilgilendiğini hiç bilmezdim.

Boğumlu parmaklarına endişeli bir bakış atıyorum. Belki de daha rahat edebileceği sıcak bir yere taşınmalıyız. Tüm bunları, evi, benim işimi ve Derreck'inkini geride bırakma fikriyle zayıflayan düşüncem, ben dile getiremeden kaybolup gidiyor.

Bakışlarımın yönünü takip ediyor ve ellerini ovuşturuyor, parmakları gözle görülür biçimde kaskatı durumda. Biraz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hüzünle, "Ameliyathanenin ellerine bunu yapmasına izin verme." diyor. "Ellerine iyi bak, Anne. Onları sıcak tut."

Ona ne yaptığımı söylemeliyim. Eğer düşüncelerimi göğsümden çıkarıp atmazsam, beni ezecek. Kim olduğumu değiştirecek. Zaten başladı bile. Ama hastam hakkında konuşmak Melanie hakkında konuşmak demek ve bu derin yaralar açacak. Derin bir nefes alıyorum. "Anne, ben..."

"Er ya da geç bunun olacağı kesindi." diyor misafir ağırlamaya ya da dışarı çıkmaya hazırlanır gibi saçlarını kontrol ederek. Hâlâ saçlarını sarıya boyatıyor. Doğal bir esmer ve saçları artık neredeyse tamamen beyaz ama yine de sarıya boyatmayı seviyor. Cildini aydınlatıp, daha genç görünmesini sağlıyormuş. "Doğal bir yeteneğin var, biliyorsun. Sen ameliyat etmek için doğmuşsun." Güzel bir anı yaşamış gibi gülümsüyor ve bakışlarını yüzümden uzaklaştırıyor. "Altı yaşına geldiğinde sana doğum gününde aldığım o büyük bebeğe ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Anılar canlanıyor ve ben karşı koyamayarak gülümsüyorum. "Kıvırcık kahverengi saçlı, uzun boylu olan mı?"

"Evet, prenses." Gülüyor ve dizine tokat atıyor. "Çok güzeldi."

Gülüşüm soluyor. "Bazı hastalar da öyle." Yorumumla şaka yapmak istemiştim ama dudaklarımdan tuhaf bir şekilde çıkıyor. Yine Caleb Donaghy'yi düşünüyorum. Ve Melanie'yi.

Annem sanki bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyormuş gibi kısa bir an için merakla bana bakıyor. Bakışlarında bir tekinsizlik var gibi. "Onu kesip açtın, hatırlıyor musun?"

Hissettiğim acıyı gizleyerek başımı eğiyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunu hatırlamıyorum." Ona kısaca bakıyorum, sonra çaydan son yudumu alıyorum. "Tamam, onu tekrar dikmeye çalıştığımı hatırlıyorum. Bunun bir anlamı olmalı." Boş bardağı masaya koyup iç çekiyorum. Ona ne yaptığımı söylememe izin vermiyor. Doğru zamanda konuyu değiştirmekte gerçek bir uzman.

O kadar çok gülüyor ki gözlerinden yaşlar geliyor. Sanki ne söylemek istediğimi biliyor ve söylememe izin vermiyor. Sanki kahkahasının ve paylaştığımız güzel anıların günümün tüm dehşetini silmesini istiyormuş gibi davranıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Elbette bunu hatırlarsın. Hastaneden eve geldik ve parmaklarını iğneden kanlar içinde, yüzüne ve giysilerine kan bulaşmış halde bulduk. Dadın dehşete kapılmıştı. Benim dikiş setimle prensesin karnını dikmeye çalışmıştın."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken çenem titriyor. "Ama sonra babam..."

Hıçkırığını bastırmak için ağzını eliyle kapatıyor. İkimiz de onu çok özlüyoruz. Yemekli davetlerde ve aile toplantılarında anlatılan hikâyeyi birçok kez duymuştum. Yine de her anlattığında farklı hissettiriyor. "Aşağı indi, dikiş takımını geri getirdi ve sana o lastik göbeği düzgün bir şekilde nasıl dikeceğini gösterdi."

Hatırası içimi ısıtıyor. "Prensesle ilgili neyin yanlış olduğunu hatırlayamamam çok kötü."

"Ben biliyorum!" Kolumu sevgiyle sıkıyor. "İçinde bir şeyler takırdıyordu, onu ağlatan ve 'Anne' demesini sağlayan cihaz. Onu tamir etmek istedin."

"Harika." diye onayladım hafif bir alayla, her şeyin mümkün olduğunu düşündüğüm o tasasız zamanın hatırasının tadını çıkararak. "Açtığım tek oyuncak bebek oydu, değil mi?"

"Evet. Baban sana gerçek derinin nasıl dikileceğini gösterdiği anda bebeklere olan ilgini kaybettin ve bu birkaç hafta sonraydı, tam-"

"Şükran Günü'nde." diyorum, onunla aynı anda. "Onu hatırlıyorum."

Kahkahası odayı yeniden dolduruyor. Kısa bir an için uygunsuz geliyor, yani Caleb Donaghy'den hemen sonra. Sanki onun yasını tutmam gerekiyormuş gibi.

Ama asla yapmayacağım.

"Düşünebiliyor musun? O Şükran Günü sabahı, misafirlerimiz olduğu için saatlerce yemek pişirmeye hazır bir şekilde aşağı indim. Seldon ve karısı Seattle'dan uçakla geliyordu ve başka kim..." Kaşlarını çattı, hatırlamaya çalıştı. "Şu an aklıma gelmiyor. Ama her şeyin mükemmel olması gerekiyordu."

Hikâyeyi daha önce hiç duymamış gibi dinliyorum. Babam hakkında konuşurken her zaman olduğu gibi yüzü aydınlanıyor. Veya benim hakkımda.

"Ve işte, ikiniz de dirseklerinizi hindiye batırmış, dikiş atıyorsunuz. Kas, bağ, cilt... sana her şeyi gösterdi ve sen hızla öğreniyordun. İlk yardım çantası masanın üzerindeydi ve sen o iğneyi bir profesyonel gibi kullanıyordun."

Bir an için alevlere bakıyor, sanki babamın yüzü neredeyse elli yıl önce inşa ettiği ocakta canlanıyormuş gibi. Şu anda oturduğum yerde, ateşin yanında oturmayı severdi. Yanan çam ağacının kokusu, onunla, bizim birlikte olduğumuzla ilgili pek çok anıyı tetikliyor. Dördümüzün.

"O kuşu kızartmadan önce tüm dikişleri tek tek çıkartmak zorunda kaldım. Küfrettiğimi hatırlıyorum, evet, o gün biraz küfrettim ve bunu asla yapmam bilirsin. Babanı bana yeni bir hindi almazsa Şükran Günü'nü yalnız geçirmekle tehdit ettim. Kıpırdamadı. Fırındaki yüksek sıcaklıkların yaraların kenarlarını yapıştırarak iyileşme sürecini simüle edeceğini ve hindi piştikten sonra dikişleri inceleyip düzgün yapılıp yapılmadıklarını görebileceğini söyledi. O kadar gururluydun ki, sana bakmak benim için bir zevkti. Ve o... parıldıyordu." Başını sallıyor ve gözünün kenarından akan yaşı siliyor. "Bununla savaşamazdım. O anda ne hissettiğimi fark ettikten sonra değil: saf, muazzam mutluluk. Doğranmış bir hindiyi servis etme veya insanlara Şükran Günü yemeklerindeki dikişleri almaları için makas teklif etme düşüncesinin yarattığı utancı boş ver gitsin. Sonunda hiçbir önemi yoktu. Ama kızımın tanıdığım en yetenekli cerrahtan mesleği öğrenmesi, saf mutluluktu."

Bir düşünce kalbimi delip geçiyor. *Babam bugünü bilseydi ne derdi?* Benden utanır mıydı? Hâlâ hayatta olsaydı, gözlerimin içine bakmak ister miydi? Yoksa bana hindi derisini, kaslarını ve sinirlerini nasıl dikeceğimi öğrettiği gün için pişmanlık duyarak derin bir hayal kırıklığına mı uğrardı?

Bir an nefes alamıyorum, ta ki tüm gücümle nefes almayı isteyene kadar. Babamın ne yaptığımı öğrenmesi düşüncesine katlanamıyorum.

Hayatımda ilk kez, gittiğine şükrediyorum.

Annem bana bir kez daha endişeli bir bakış atıyor ama sormuyor. Pek çok kez duyduğum hikâyeyi anlatmaya devam

ediyor. "Millie Teyzen hindisine dokunmamıştı. Masada iş konuşmalarından her zaman nefret ederdi, hatırladın mı?"

Annemin ne yaptığını fark ederek başımı sallıyor ve gülümsüyorum. Bana kim olduğumu, mirasımı, kanımdan akan gücü hatırlatıyor. Aileden, sıcaklıktan ve sevgiden bahsediyor, kederimin yükü altında da olsam unutamayacağım şeyler.

"Seni seviyorum, anne." Elini sıkıyorum ve kanepenin minderlerine daha çok gömülüyorum, ona fark ettirmeden şeytanlarımla baş başa kalabilmek için gözlerimi bir dakikalığına kapatıyorum.

Caleb Donaghy'nin kalbi kendi kendine yeniden çalışmayı reddetse bile, canlandırma çabalarının ilk on beş dakikasından sonra yeniden başlamayı başaramamış olsa bile, onun ölümü benim suçumdu. Devam edebilirdim. Pompa çalışıyordu; saatlerce devam edebilirdim. Ona daha fazla epinefrin verebilirdim, doğrudan kalbine bir iğne yapabilirdim. Hayatı için savaşmaya devam edebileceğim başka yollar da vardı, görmezden geldiğim yollar.

Bilinçli bir şekilde. Yüzünü gördükten sonra.

Dr. Bolger'ın bu kadar çabuk vazgeçtiğim için ağzından çıkan tüm küçümsemeler haklıydı. Ve bu konuda sessiz kalmadığına bahse girerim.

Yaklaşan bir polis sireninin delici sesi oturma odasının sessizliğini yırtıyor. Şaşırarak ayağa fırlıyor ve pencereye koşuyorum. Yüzümden kan çekilirken hissettiğim felç edici korkunun belirtileriymişçesine kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Polis aracının evimin önünde durmasını bekliyorum. Polislerin beni kelepçeli olarak çekip götürmelerini bekliyorum. Kaçınılmaz olanı beklerken nefesimi tutarak boş sokağa bakıyorum.

Annem beni ihtiyatla izliyor ama tek kelime etmiyor. Sirenin şiddeti artıyor ama sonra kayboluyor, polis aracı bizim sokağa bile dönmeden yoluna devam ediyor. İliklerime kadar yorgun bir şekilde kanepeye dönüyorum ve uzanıyorum.

Yakında benim için gelecekler. Bu sefer olmadı ama *olacak*. Yakında.

Çünkü ben bir adam öldürdüm.

7

İTİRAF

Yemek masasına oturacak sadece üç kişi var. Masayı kurarken boş sandalyeler bu gece beni her zamankinden daha fazla rahatsız ediyor. Annem, sanki bugün bir okul günü değilmiş gibi, en sevdiğim yemeklerden biri olan patates püreli, soslu kızarmış tavuk yapıyor.

Yıllardır okul çağındaki hiçbir çocuk bu masanın çevresine oturtulmadı ama biz yine de öyle diyoruz.

Annem yemek için elinden gelenin en iyisini yapıyor ve ben pek yardımcı olmuyorum. Otlarla kaplı rostoların ağız sulandıran kokusu, fırını açtığı anda burun deliklerimi dolduruyor, görünmeden havada dolaşıyor ve mideme açlık tohumları ekiyor. Bu his hemen başka bir şeye, daha acil bir şeye dönüşüyor. Banyoya koşuyorum ve klozetin kenarına tutunarak midemi boşaltıyorum. Annem geldiğinde, çocukken yaptığı gibi, saçımı geriye atıp sıcak elini alnıma koyduğunda, kuru bir nefes alıyorum.

Bundan sonra tek kelime etmiyor, bana bir fincan daha papatya çayı yapıyor ve sehpanın üzerine, tabağın üzerine birkaç tuzlu kraker ekleyerek sehpanın üzerine koyuyor. Birkaç ısırıkla birlikte en azından bir süreliğine midem rahatlıyor.

Hâlâ başım dönüyor ve halsizim ama hareket etmenin, kendimi sıradan şeylere kaptırmanın benim için iyi olduğunu

bildiğim için annemin sofrayı kurmasına yardım ediyorum. Acele etmiyoruz; kocam hâlâ evde değil.

Derreck.

Onunla yüzleşme düşüncesi içime bir korku saplıyor. Ona ne söyleyeceğim? Ona ne *söylemeliyim*?

Ailemin tahmin ettiği gibi, çoğu doktorun yaptığı gibi bir doktorla evlenmedim. Ben ikinci sınıftayken bir okul partisi için kampüsümüze gelen genç bir hukuk öğrencisine âşık oldum. O bir üst sınıftı. Baro sınavını geçtiğine hâlâ inanamıyorum. O, hayal ettiğim avukatlara hiç benzemiyordu. Avukatların tüm gün mahkemede tartışmak, karşı tarafın tanıklarını kürsüye çıkarıp onlar pes edene kadar sorgulamak için avukatların ihtiyaç duydukları doğuştan saldırganlığa sahip değildi. O "saldırgan bir ceza avukatı" değil ama yumuşak da değil. Başarma azmi ve farklı hedeflere ulaşma isteği ve farklı yöntemleri vardı. Bir süre çevre hukukuna girme fikriyle oyalandı, iyi adamların yanında savaşmak istedi çünkü sonuçta o iyi bir adam. Sonuna kadar.

Ama o okul partisinin olduğu gece dikkatimi çeken onun beyni değildi. Sarhoş edici gülümsemesi ve gözlerindeki kıvılcımlar beni kendine çekerek onu daha yakından tanıma isteği uyandırmıştı. Tıp yerine hukuk okuduğunu duyunca biraz hayal kırıklığına uğramış, ancak birkaç yavaş danstan sonra aklım başımdan gitmiş ve hemen âşık olmuştum, bunun benim başıma gelmesine ve bu kadar hızlı olmasına da şaşırmıştım.

Mekanizmanın -hormonlar ve türün üreme yoluyla hayatta kalmasını sağlamaya yönelik genetik dürtü- ardında ne yattığını bildiğim için aşk konusunda her zaman klinikçi, hatta alaycı olmuştum. Kimyayı neyin tetiklediği, aradaki bağın kaynağının ne olduğu hakkında anlatmaya sonsuza kadar devam edebilirdim.

Onunla tanıştıktan sonra bunların hiçbir önemi yoktu.

Derreck'ten başka hiçbir şeyi ve kimseyi düşünememenin bilimsel terimi olan dopamin ve oksitosin seviyemin tamamen yüksek olmasından dolayı coşkuluydum. Aylarca, yakında biteceğini bilerek yeni bir romantizme dalmıştım. Sürmesi gerekmiyordu: gerçek olamayacak kadar iyiydi, değil mi?

Altı ay sonra evlenme teklif ettiğinde, açıkça hayır dedim. Doktorların çok zorlu kariyerleri vardır. Eve asla gelmezler, yürürken uyumayı öğrendikleri yetmiş iki saatlik vardiyalar yapar ve işleri dışında her şeye olan tüm ilgilerini kaybederler. Sonunda onun kalbini kırardım çünkü asla karısının olmasını hak ettiği şekilde onun yanında olmayacaktım. Cevabımı gözlerinde hüzünle ve teslimiyetle başını sallayarak kabul etti ve sonra gitti.

Bütün gece ağladım, bittiğini düşündüm. Ama bitmemişti.

Ertesi gün aşkımız sorunsuz bir şekilde devam etti. Derreck'e ben onu reddettikten sonra neden beni terk etmediğini sorduğumda, "Seni seviyorum, Anne. Bu değişmedi çünkü bize inanamıyorsun. Sana sadece senin üç günlük vardiyanın benim seksen saatlik haftalık çalışma saatimle gayet iyi gittiğini göstereceğim." Dudaklarımdan öptü ve ekledi, "Yine de bize yardım edecek birine ihtiyacımız olacak. Aklımda biri var." Sonra bana evinin anahtarını verdi.

Üç gün sonra, ben ve annemin yanına taşındı. Annemle yaşamayı kabul etmek ve gerçekten uyum sağlamak en büyük sınavdı. Annem her zaman tatlı ve misafirperver olsa bile, bunu yapabilecek pek çok erkek düşünemiyorum. Çoğu erkek mahremiyetine her şeyden daha fazla değer verir, taviz vermeye istekli olmaz, neden olması gerektiğine dair de bir sebep bulamaz.

Alt kattaki misafir odasını paylaştık, üst kata çıkmaya isteksizdik. Evimizin ince duvarları beni biraz endişelendiriyordu ve annemin yatak odasından sadece birkaç metre ötede sevişmemiz konusunda pek iyi hissetmiyordum. Derreck sanki her zaman buraya aitmiş gibi yerleşince ve annem onu bir oğul gibi sevmeye başlayınca, bu huzursuzluk duygusu hızla kayboldu. Yine de aşağıda uyuyoruz; birlikte olduğumuz on altı yıl boyunca üst kattaki ebeveyn yatak odasına taşınmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Annem defalarca teklif etse bile orası her zaman ailemin odası olacak.

Alt kattaki misafir odası mahremiyetin yanı sıra birçok avantaja sahip. Yeterince geniş, duşlu ve jakuzili kendi banyosu var ve en güzeli bir sürü dolap var. Oturma odasına yakın olması, uykusuz kaldığımda ve bazen TV izlemek istediğimde kullanışlı

bir özellik. Ayrıca gecenin bir yarısı hastanedeki acil bir durum için yataktan kalkmam gerekirse sessizce gizlice dışarı çıkabiliyorum.

Masada ekmek dilimlerken kısa garaj yolundan gelen Beemer'ın sesini duyuyorum. Bıçağı bırakıp pencereye gidiyorum ve arka koltuktan ceketini ve evrak çantasını almasını izliyorum. Bana baktığında ona el sallıyorum, bu bizim bir rutinimiz -birlikte hayatımızın dokusuna işlemiş minik sevgi jestleri.

Bu sefer içimi bir endişe dalgası kaplıyor. *Ona ne yaptığımı söylemeliyim.*

Onu kapının yanında karşılıyorum ve onunkiyle buluşması için dudaklarımı kaldırıyorum. Kısa bir an için kollarını bana doladıktan sonra kulağıma, "Selam, bebeğim." diye fısıldıyor. O kollarda sonsuza kadar kalabilirim. Deodorant ve duş jeli kokuyor, sanki sabahın yedisinden beri aynı kıyafetleri giymemiş gibi temiz görünüyor.

"Selam." Uzaklaşırken gülümsüyorum. "Ellerini yıka, yemek hazır." Ve böylece rutin devreye giriyor. Kravatını çözüyor ve ceketini kanepenin arkasına bırakıyor. Kollarını sıvayıp mutfak lavabosunda ellerini yıkarken annem sabırla sırasını bekliyor. Sonra onun için kâseleri hazırlarken havadan sudan sohbet ediyorlar.

Anneme çorbayı kâselere koyması için yardım ediyorum ve sonra onları masaya koyuyorum. Sonunda oturduğumda, yıllardır oturmamış gibi hissediyorum. Uzun iç çekişim Derreck'in dikkatini çekiyor.

"Bir şey mi oldu?"

Başımı sallıyorum. "Yok bir şey, sadece... Çok yorgunum. Uzun bir gün oldu. Çorbanın tadını çıkar." Kaşlarını biraz çatıyor. Kısa ifadeler bana göre değil; bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Göz temasını kesip çorbamı bitiriyorum, sonra annemin rostoyu servis etmesine yardım ederken, Derreck bir şişe Pinot Gris'in tıpasını açıyor.

Derreck bize taşındıktan yaklaşık bir buçuk yıl sonra gerçekleşen düğünümüz gibi bazı güzel anılar kafamda dönüyor. Diğer anılar acı verici, o kadar acı verici ki masadaki alçakgönüllü gevezelikten milyonlarca mil uzakta irkiliyorum. Fazla yemek

yiyemeyeceğimi bildiğim için tabağıma tavuk parçaları koyuyorum. Biraz patates püresi alıp sosa batırıp ağzımda erimesine izin veriyorum. Sağımda Derreck, büyük bir maçın ardından aç bir şampiyon gibi büyük lokmaları tasasız bir sohbet eşliğinde ağzına atıyor. Parkında olmadan karşımda, Melanie'nin oturduğu boşluğa bakıyorum.

Melanie.

Sandalyemi itip ayağa kalkıyorum, hâlâ biraz başım dönüyor. "Siz devam edin." diye fısıldıyorum. "Hemen döneceğim." Sesim kısılıyor ve gözyaşlarımı saklamak için tam zamanında arkamı dönüyorum.

Parıldayan meşe tırabzana tutunarak ve elimi göğsüme bastırarak yavaşça merdivenleri çıkıyorum. Bir şeyleri kalbimizde nasıl hissettiğimiz inanılmaz. Ama gerçekten öyle miyiz? Kalp sadece kastır, kanı hareket ettirme işini yapan bir pompadır. Elimde birçok kalp tuttum ve hepsi bu, kas, sinir ve lifli doku ve onlara ne zaman ve nasıl atacaklarını söyleyen elektriksel dürtüler. Acının beynimizde olduğunu biliyoruz ama bunun sorumlusu kalbimiz çünkü acıyı orada *hissediyoruz*. Adrenalin, kortizol ve norepinefrin ile ilgili ve bu hormonların kalbin işlevini nasıl etkilediğine dair bilimsel bir açıklama var, ama kimsenin yas tuttuğunda duymak istediği şey bu değil. Kalplerinin *neden kırıldığını* umursamıyorlar; sadece öyle olduğunu hissediyorlar.

Bunu da duymak istemiyorum.

Bunun yerine, acının sona ereceğini duymak istiyorum. Ama asla olmayacak. Bununla yaşamayı öğreneceğim. Tüm umabileceğim bu.

Yavaşça ikinci kata ulaşıyorum ve sağdaki ikinci yatak odasına yürüyorum. Masif meşe kapı kapalı. Göğsümden bir hıçkırık yükselirken cilalı ahşaba elimle dokunuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kapının arkasından Melanie'nin kahkahasını duyana kadar dikkatle dinliyorum. Bu gerçek değil; sadece çaba ve irade ile hayata döndürdüğüm bir hatıra.

Kendime yalan söylüyorum. Melanie bir daha asla gülmeyecek.

Göğsümü delip geçen acı, yerini ardından öfkeye bırakıyor. Üzerinden bunca yılın geçmesi garip ve ben hâlâ kederimin

aşamasıyla boğuşuyorum. Bunun ne olduğunu ve nasıl işlediğini bilmek onu daha kolay hale getirmiyor.

Melanie asla büyüyemeyen, âşık olamayan, yaşayamayan küçük bir kız olarak kalacak. Benim tatlı küçük kız kardeşim.

Kapı kolunu tutup çevirmeye çalışıyorum ama elim bunu yapmayı reddediyor. Kapının kolunu sıkmasını sağlayamıyorum. Hâlâ oraya giremiyorum. Bugün bile, buna çok ihtiyacım varken. Kendi zayıflığımın tetiklediği bir öfke nöbeti içinde açık elimi ahşaba vuruyorum. *Lanet olsun.*

"İyi misin?" Derreck yemek odasından sesleniyor.

Ciğerlerime hava çekiyorum. "Evet, hemen geliyorum." Kolumla gözlerimi silip tekrar aşağı iniyorum. Sonra masaya oturup tabağıma bakıyorum. Çatalı alıp bir parça patates püresi alıp önceki gibi sosa batırıyorum. Tavuk göğüs etine dokunamıyorum. Bana küçükken Şükran Günü hindisini, babamı, diktiğim ilk gerçek deri parçasını hatırlatıyor. Açılmış göğsü ve bölünmüş göğüs kemiklerini. Caleb Donaghy'ninki gibi.

Annem bana meraklı bir bakış atıyor, görmekten çok seziyorum ama hiçbir şey sormuyor. Nerede olduğumu ve ne yapmaya çalıştığımı biliyor, tıpkı yine başarısız olduğumu bildiği gibi. Bu konuda konuşulmayacak ne bu gece ne de asla.

Masadan kalkıyor ve Derreck de ayağa kalkıyor.

"Ben bulaşıkları makineye koyayım." diyor Derreck, bir orta çağ şövalyesi gibi onun elini öperek. "Harika bir akşam yemeği için teşekkür ederim."

Annem ona hafifçe gülümsüyor, sonra geçerken saçımı ve yanağımı okşuyor. Eline yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Yüzümden bir gözyaşı yuvarlanıyor. Sonra merdivenlere doğru yürüyor ve güçlükle çıkıyor.

"Ne olduğunu anlatacak mısın?" Derreck, yatak odası kapısının kapandığını duyduğumuzda soruyor. Bana bakmak için sandalyesini kenara çekiyor ve elimi tutuyor. Sandalyenin ayakları fayansların üzerinde itiraz edercesine gıcırdıyor ama ses o kadar uzak ki gerçekmiş gibi gelmiyor. "Anne? Ne oldu?" Başparmağı şefkatli bir hareketle yüzümden akan yaşı siliyor.

Nasıl başlasam? "Bugün bir hastamı kaybettim. Ben... şey, o...." Kelimeleri söyleyemediğim için nefes alamıyorum.

"Çok üzgünüm." diye fısıldıyor, ellerimi ellerinin arasında sıkıştırarak. "Bunu yeterince duyduğuna eminim ama insanlar ölür, Anne. Yaptığınız ameliyatlar riskli operasyonlar. Bunu herkes biliyor."

Konuşmama izin vermesini dileyerek başımı zayıfça sallıyorum. "Anlamıyorsun, Derreck. Bu sıradan bir hasta değildi. Bu adam... Onu tanıyordum."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Arkadaş falan mıydı? Cerrahların asla tanıdıkları insanları ameliyat etmediğini sanırdım."

"Evet, bu doğru." diye açıklamak için acele ederek gömleğinin kıvrık kolunu onu sabit tutmak ister gibi kavrıyorum. "Kim olduğunu bilmiyordum, en azından ilk başta bilmiyordum. Sonra gördüğümde çok geçti. Belki... Bilmiyorum."

Bir an bana bakıyor, gözle görülür bir şekilde kafası karışmış durumda. Anlamsız da olsa sözcükler çılgın bir ritimle ağzımdan dökülüyor, sırlarım özgürleşmeye can atıyor. Ona söylemek istiyorum ama aynı zamanda çok korkuyorum. Kim olduğumuzu sonsuza dek değiştirebileceğinden, bana olan sevgisine zarar verebileceğinden korkuyorum. Ama ona söyleyeceğim bir zaman varsa, bu tam da şimdi, polisin beni tutuklamak için kapıyı yumruklamaya başladığı zaman değil.

Biraz Pinot içiyor, sonra güven verici bir şekilde bana bakıyor. "Tamam, yani bir hastanı kaybettin, değil mi?"

Başımı sallıyor, hiçbir şey söyleyemiyorum. Boğazım tamamen kurumuş durumda. Ellerim o kadar titriyor ki onlara kadehi tutma konusunda güvenemiyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptın?"

"Şey, bu..." Başımı tekrar sallıyorum ve birkaç uzun saç tutamı yüzüme düşene kadar aşağı indiriyorum. Sonra söylenmemiş bir yalvarışla ona bakıyorum. "Bilmiyorum, Derreck. Ne ameliyattan ne de yoğun canlandırma çabalarından sonra bile kalbi çalışmadı."

Başını eğiyor, görünüşe göre rahatlamış durumda. "Bana senin yaptığın bir şey değilmiş gibi geldi. Kim olduğu önemli değil—"

"Ölüm saatine erken karar verdim. Ondan vazgeçmek için acele ettim, bunu kabul ediyorum, ama kalbi hiç tepki vermedi. Ama denemeyi bıraktım... onu tanıdıktan sonra."

Hafifçe geri çekiliyor, her bir santim mesafe damarlarımdaki kanı donduruyor. "Bu adamı kurtarabileceğini ve kurtaramadığını mı söylüyorsun?"

Evet.

Kelimeyi haykırmak istiyorum ama yapamıyorum. Ağzım açık kalıyor ama sadece acı bir hıçkırık çıkıyor. Başımı göğsüne gömüyor ve ben ağlarken beni sımsıkı tutup saçlarımı nazikçe okşuyor. Gözyaşlarım Caleb Donaghy için değil. Onlar Melanie ve bugünden sonra asla eskisi gibi olmayacak hayatımız için.

Bir süre sonra tekrar nefes almaya başladığımda, ona her şeyi anlatmadığımı acı bir şekilde fark ederek kendimi geri çekiyorum. Ama Derreck'in bana bakışındaki bir şey zaten bildiğini söylüyor. Kendi başına çözmüş olmalı. Yoksa neden diye sorardı. Şoke olmuş durumda. Bunu genişlemiş gözlerinde, ağzının gergin, alçalmış köşelerinde görebiliyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek canımı çok acıtıyor.

"Bu ikimizi de bitirebilir. Kariyerlerimiz, bildiğimiz şekliyle hayatımız. Bunu başka kim biliyor?" Sesi alçak, yine de soğuk, olgusal, bir avukatın klinik versiyonu. Bir ürperti beni temellerime kadar sarsıyor.

Başımı şiddetle sallıyorum. "Hiç kimse."

"Peki, birlikte çalıştığın insanlar? Aptal değiller... Herhangi bir şeyden şüpheleniyorlar mı?"

Elim ağzıma gidiyor ve konuşmadan önce kısa bir süre ağzımı kapatıyor. Anestezi uzmanı Dr. Bolger'ı ve bana karşı duyduğu nefreti düşünüyorum. "Sorgulayanlar olabilir, ama benim..." Acıyarak tekrar kekeliyorum. "Sicilim lekesiz."

"Ama bu adamı tanıdığını söyledin, yani hastanı?" Sesi sert ve profesyonel, sanki ifade vermeye hazırlık seansında oturuyormuşum gibi. Bunun için, berraklığı için minnettarım. "Bu bağlantının izini sürebilecek kimse var mı?"

"Hayır."

"İyi." Ayağa kalkıyor ve odada volta atmaya başlıyor. "Öyle devam et. Kimseye ruhunu teslim etmek yok. Hastane kafeteryasında gelişigüzel yorumlar yapılmaz. Yanında bir avukatla mahkemede olmadıkça kimsenin sorularını cevaplamak yok." Ben olacaklardan korkarak nefesimi tutarken o bir dakika daha volta atıyor. Sonra sandalyemin arkasında durup ellerini ağrıyan omuzlarıma koyarak ovuşturuyor. Ellerinden vücuduma bir sıcaklık sızıyor.

"Yatağa gel, bebeğim."

8

ALTI

Derreck iyi tavsiyeler veriyor. Hastanede yaşam söz konusu olduğunda tamamen uygulanabilir sayılmaz, ama iyi.

En azından pazartesi günü işe döndüğümde her şeye daha hazır olacağım. Herhangi birinin istemesi durumunda vakayı tartışmayı öylece reddedebilmem mümkün değil. Hastaneler, duvarları çizilmiş, mobilyaları kırık ve lekeli, kasvetli, pis kokulu, on metrekarelik odada avukatınız size katılmadan önce herhangi bir soruyu yanıtlamayı reddedebileceğiniz polis karakolları değildir.

Ben kendim hiç polis karakoluna gitmedim; az önce televizyonda gördüm. Umarım asla gitmem. Kanepede oturup şöminede sönen alevleri izlerken ve Derreck'in bulaşık makinesini doldurmasını beklerken zihnim korkularımdan canavarlar ve kabuslar örüyor.

Tabakların takırdayan sesi kulağımı tırmalıyor, sinir bozucu ama ona bu konuda tek kelime edemem. Kocamın sevgisi ve anlayışı için minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyorum, ama keşke bu gürültülü işi bitirse ya da onun yerine ben yapsam. Belki gürültüyü kontrol edersem, beni daha az rahatsız eder.

Ayağa kalkıp soğuk karo zeminde çıplak ayakla mutfağa yürüyorum. "Bunu yapmama izin ver, lütfen." Ona biraz bakıyorum, sonra gözlerimi çeviriyorum, hâlâ onunla, neden olduğum incinmeyle, verdiğim zararla yüzleşmekten korkuyorum.

"Hayır, neredeyse bitirdim." diye yanıt veriyor, alnıma bir öpücük kondurarak. "Neden gidip bir duş almıyorsun? Benim burada işim bitene kadar bir banyo yap. Ha? Ne dersin?"

Masanın üzerine bıraktığım şaraba uzanıyorum. Hâlâ dibinde bir parmak kadar var. Bir yudumda içiyorum. Soğuk geliyor. Tuhaf, acı, ekşi tadı var. İnsanlar neden bu içkiyi içiyor? Düne kadar Pinot Gris'i severdim. Belki bu şişe farklıdır. "Önce sen," diye fısıldıyorum, acı içinde onunla tartışamayacağımı bilerek ve ısrar etmemesini dileyerek. O ısrar eden biri değildir. Bulaşık makinesine gelişigüzel bir şekilde konulan çatal bıçakların takırtısıyla bozulan bir anlık sessizlikten sonra biraz daha rahat bir nefes alıp kanepeye dönüyorum.

Şöminenin önünde duruyorum, sıcaklığın donmuş tenime dokunmasını istiyorum. Alevler sönmüş, geriye ocakta için için yanan küller, yere, beyaz duvarlara ve yakın tuttuğumda ellerime turuncu tonlar saçan közler kalmış durumda.

Şöminenin yanında odun kalmamış. Garajda biraz var ama havamda değilim ve Derreck'e sormak istemiyorum. Bugün benim için bir şey yapmak zorunda kalmasını istemiyorum. Maşayı alıp küçük bir alev çıkana kadar közleri karıştırıyorum, sonra biraz daha. Kanepeye kıvrılıyorum ve memnun bir iç çekişle bulaşık makinesinin su çekme sesinin keyfini çıkarıyorum.

Yakında sessizlik olacak.

"Fazla kalma tamam mı?" diyor Derreck, yatak odasına giderken. Bana sevgi dolu bir gülümsemeyle bakıyor ama burnunun yanındaki iki dikey çizgide, çenesinin sıkılığında ve omuzlarının sertliğinde gerginliği hissedebiliyorum. Umarım duş bu gerginliğin bir kısmını alıp götürür. Zaman da muhtemelen yardımcı olacaktır.

Neden ona söylemek zorundaydım? Bir iki dakikalığına iyi hissettim, ağlayacak bir omzum vardı, desteklenmiş ve sevilmiş hissediyordum, ama ne pahasına?

Başımı sallayıp bir an göz teması kurarak onu rahatlatıyorum ve ardından minik alevlere bakmaya devam ediyorum. Yanacak hiçbir şey kalmadığında bile, kırılgan ama ısrarcı, sadece bir iki santim veya daha az bile kalsalar yanmaya devam etmeleri

komik. Bu ateş hâlâ devam ediyor, çıtırdayıp tıslıyor ve ısı veriyor. Belki de umudu ve dayanıklılığı icat edenler insanlar değildi. Belki de ateş bunu biz ölümlülerden çok önce keşfetti.

Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Ailemi. Ekibimi. Hastalarımı -bugün ve yarın, M'in özel emirlerine göre evde kaldığımda ameliyat etmem gereken hastaları. Dün ve önceki gün ameliyat ettiklerimi ve iyileşirken bakmam gerekenleri. Hepsi ne düşünecek? Onları en savunmasız anlarında terk ettiğimi. Yine de insanların masamda, bıçağımın altında ölebileceğinin hatırlatılmasındansa, böyle düşünmeleri ve benden nefret etmeleri daha iyidir. Bunu şimdi hatırlıyorum ve hâlâ bununla başa çıkamıyorum. Daha da fazlası, o kadar da yıkıcı görünmeyeceği, Dr. Seldon'ın cerrah olarak on, on beş yıl sonra yapacağımı söylediği gibi alışacağım bir zamandan korkuyorum. İnsanların ölmesine alışabileceğim bir dünyayı nasıl hayal edebilirim? Tek bir sözle mahvolmuş ailelere kötü haber ulaştırmak, umutlarını yıkmak mı? Umarım alışmam, bu bana göre değil. Ölüm asla bir istatistik olamaz. Benim masamda değil.

Çünkü bugün özel bir durumdu. Norma uymayan, kurallara uymayan durumlara böyle diyoruz; mantığa, kalıplara ve beklentilere meydan okuyan vakalar. Kimin patron olduğunu hatırlatmak için yüzüme gülen ölüm. Ne çabuk taraf değiştirebiliyorum.

Misafir yatak odasındaki banyo kapısının açıldığını ve ardından çarşafların hışırtısını duyuyorum. Derreck yatak odasının kapısını aralık bıraktı ve içeriden sıcaklık, rahatlık ve huzur vaat eden sıcak bir ışık geliyor.

Yine de bunların hiçbirine hazır değilim. Huzursuz ve gergin, çenem ağrıyacak kadar sıkılmış, tek kelime etmeden yatak odasına, sonra doğruca banyoya giriyorum. Geçerken, geniş göğsü yorganın üzerinde çıplak, ince çerçeveli okuma gözlüğü burnunun üzerinde olan Derreck'i bir anlığına görüyorum. Yastığa yaslanmış, kaşlarını çatmış bir dergi okuyor. Hangi muhabirin onu nasıl gücendirdiğini sormak için durmuyorum. Buharlı banyoya koşup kapıyı arkamdan kapatıyorum ve bir süre kapıya yaslanıyorum. Sadece nefes alıyorum.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve bir hıçkırık göğsümü yırtıyor. Elimi açık ağzıma bastırıp susturmayı başarıyorum, sonra önlem almak için duşu açıyorum. Duşa girmeden önce kıyafetlerimin yere düşmesine izin verirken şoka yakın bir durumda omuzlarım kalkıyor ve donmuş ellerim titriyor. Akan bir duşun altında kimse tatlıyı tuzluyu, suyu gözyaşından ayırt edemez.

Vücudum gibi zihnimi de temizleyeceğini umarak cildimdeki yanma hissini memnuniyetle karşılıyorum ama işe yaramıyor. Adını koyamadığım duygularla yüklü, şiddetli bir gerilim artıyor. Kapalı göz kapaklarımda, Melanie'nin bana gülen ve dilini çıkaran yüzünün küçük parçalarını görüyorum. O gün parkta titreyen ve sinen ince, narin bedenini. Morlukları ve zar zor iyileşmiş kesikleri. Ağlamaklı, utancından korkmuş durumda.

Sanki ağır bir çalışma cezası infaz edilmiş gibi, tüm enerjim tükenmeden bitirebileceğimi umarak hızlı ama güçsüz hareketlerle yıkanıyorum. Duştan çıktığımda hâlâ titriyorum.

Aynada kendime bir yabancı gibi bakıyorum. Buğulu yansımada gördüğüm çıplak vücut bana aitmiş gibi gelmiyor. Uzak, yabancı, uyuşmuş hissettiriyor. Bakmaya devam ederken onu büyük bir havluya sarıyor ve sonra saçımı kurutmaya başlıyorum.

Birkaç dakika sonra banyodan çıktığımda, dişlerim fırçalanmış, saçlarım kuru ve gece için gevşek bir şekilde örülmüş ve üstümde olan tek şey beyaz ipek, askılı bir gecelik. Hâlâ gerginim, duştan gelen ısı hızla kayboluyor ve beni halsiz bırakıyor.

Yatağın ayakucunda durup Derreck'e bakıyorum. Beni zar zor kabul ediyor. Yorgan vücudunu ince karnına kadar örtmüş durumda, bacaklarını altında ayak bileklerinden kavuşturmuş. Dergiyi kucağında dik tutuyor, parmakları kapağa yayılmış. TIME'ın bu ayki sayısını okuyor ve içeriğinden hâlâ pek memnun olmadığı belli.

Tırnağını kırmızı kapağa vurarak, "Bunun kapağına çıkmak için kimin kıçını öpmen gerektiğini merak ediyorum." diyor.

Bir şekilde onun zihninin benimkinden farklı bir yerde olmasına şükrediyorum. Yatağın ayakucunda dikilip bekliyorum, ne için olduğundan pek emin değilim. Vücudumdaki gerilim açığa çıkmaya, talep etmeye, özlem duymaya başlıyor. Yavaşça, emin

olamayarak ve titreyen parmaklarla geceliğimin askısını sağ omzumdan çekiyorum.

Muhtemelen sessizlikten etkilenmiş olan Derreck gözbebeklerinde anlaşılmaz bir şeyin parıltısıyla bana bakıyor. Dergi bir hışırtıyla yere düşüyor ve gözlüğünü komodinin üzerine koyuyor.

İkinci kayış sol omzumdan kayıyor, yavaşça yana doğru itiliyor, bu sırada kocamın beni istemiyorsa durmaya hazır bir şekilde gözlerine bakıyorum. Ama tereddüt etmiyor. Beni sabırla bekliyor, gözleri arzuyla yanıyor. Ben çıplak, tamamen hareketsiz ve sessiz bir şekilde ayakta durmaya devam ederken ipek gecelik ayağıma düşüyor. Buna çok ihtiyacım var. Karanlık düşüncelerime ara vermek ve sadece yaşamak için canlı hissetmeye, anı yaşamaya ihtiyacım var.

Başını hafifçe yana yatırıyor ve çarşafları iterek beni yatakta kendisine katılmaya davet ediyor. Yere, ayaklarıma, beyaz buruşuk ipek demete bakarak başımı yavaşça sallıyorum. Ona bakmadan bile kaşlarını çattığını anlayabiliyorum, çünkü şimdiye kadar neye ihtiyacım olduğunu biliyor olmalı.

Kıyafetlerini bıraktığı sandalyeye bakıyorum. Gözlerim ilmekli kemerine, yanından sarkan zarif gümüş tokasına takılıyor. Tanıdığım en kibar adam olan ondan, ihtiyacım olan şeyi yapmasını nasıl isteyebilirim? Bir gün gelip etimi delip kalçalarımı yaralamak isteyeceğimi bile bile o kemeri onun için aldığımı ona nasıl söyleyebilirim? İhtiyacım olan şey bu, yoğun acı, yenilmiş olma hissi, bu yüzden bunun nasıl bir his olduğunu asla unutamam. Bugün, her zamankinden daha fazla.

Güçlükle yutkunuyorum, sonra tereddütle kemeri alıp serbest bırakıyorum ve elimde katlıyorum. Sonra onu yavaşça yanına koyup yatağın ayak ucuna doğru geri geri yürüyorum. Bekliyorum, bedenimi saran gerilim dayanılmaz.

Gözlerinin üzerinden karanlık bir şey akıyor. Nedenini sormuyor ve ondan istediğim şeyi beğenmediğini biliyorum ama yine de yapıyor. Sonunda kemeri kavradığında, derin bir nefes alıyor ve yaklaşıyorum, endişeli, hevesli bir şekilde olacakları arzuluyorum.

"Kaç tane?" diye fısıldıyor.

"Altı."

9

ZİYARET

Birkaç gün önce işe geri döndüm. Pazartesi sabahından itibaren hemen hastane hayatının acımasız ritmine geri çekilmiş durumdayım. Bana düşünmek için fazla zaman vermiyor ve bunun için minnettarım.

Yine de kâbuslar devam ediyor, bir türlü kurtulamadığım yaklaşan kıyamet duygusuyla yolumdan geçen her polis arabasıyla irkiliyorum. İlk başta, ne olduğu konusunda zihnimi açık tutmakta zorlandım ve kendimi Caleb Donaghy'nin ölümünü saplantı haline getirirken buldum. Bu olurken, hastane yöneticisi M, kendi deyimiyle 'oyuna geri dönmem için' bir dizi ameliyatta tabiri caizse ikinci keman çaldırdı. Birkaç bypass için beni Dr. Seldon'la ve mitral kapak tamiri için kardiyotorasik cerrahi bölümü personel şefi Dr. Fitzpatrick'le eşleştirdi.

Garip bir şekilde, her iki doktor da kenara çekilip ameliyatları yapmama izin vermeye istekliydi. Denetlendiğime inanıyorum; Aslında, her iki kıdemli cerrah da muhtemelen Caleb Donaghy olayından sonra normal bir programa devam etmeye hazır olup olmadığımı kontrol etmek istiyorlardı.

Olay ... herkes buna böyle diyor. Bu bir olay değildi, orası kesin. Bir olay, yerel tiyatroda bir film sırasında birinin kalp krizi geçirmesidir. Bir olay, bir fırtına sırasında gücün kesilmesidir.

Yine de onları düzeltmiyorum; çok az mantıklı ve gereksiz bir stratejik hata olur. Her şeyi ele verebilir.

Her iki doktor da olay sonrası profesyonel hazırlığımı imzalamış olmalı, çünkü bugün, Çarşamba sabahı saat neredeyse sekizde, Madison bana bir fincan sıcak kahve ve gözden geçirmem için günün programını getirecek ve programımda bir ameliyat var.

Minnettar bir bakışla bardağı elinden alıp masaya, her zaman fişe takılı duran sıcak tutma altlığına koyuyorum. "Teşekkürler, Maddie." Biraz yorgun görünüyor, makyajı aceleye gelmiş, solgunluğunu kapatamıyor. Sormuyorum; zorunlu olarak istemediği şeyleri paylaşma ihtiyacı hissetmemeli.

Önümde yelpazelediği renkli çıktılara odaklanıyorum.

"Dün fazla hazırlık yapmak için zaman yoktu, bu yüzden bugün sadece bir prosedürünüz var: kırk yaşında sigara içmeyen birine koroner stent takılacak. Seldon'ın hastası. Saat ikide. Dokuzdan başlayarak üç kişi birbiri ardına muayene olacak, ardından yarının ameliyatları için ekiple hazırlık seanslarınız var."

Programdaki isimleri tanıyınca kaşlarımı çatıyorum. İki hastayla da dün görüşmüştüm. Birinin Caleb Donaghy ile aynı prosedüre ihtiyacı var.

"Yarın, Bayan Heimbach'ın mitral kapağı değiştirilme operasyonu var." diye devam ediyor hiç etkilenmeden, her günün başlangıç noktası benimle programı gözden geçirmesi. "Sonra da A üçlüsü için Bay Molinari."

Ah. Hızla ona bakıyorum ve garip bir şekilde gülümsüyor. Ona Açık Aort Anevrizması demedi... onun yerine A üçlüsü. Ama aşırı hassas davranıyorum, çok detaylı düşünüyorum. Kısaltmayı daha önce kullandığına dair bir sürü paraya bahse girerim. Şu anda tam olarak hatırlayamasam da hepimiz kullanıyor olmalıyız. Daha kısa, daha kolay.

"Geçen sefer olanları düşünürsek, takımla A üçlüsüne hazırlanmak için otuz dakikaya daha ihtiyacım var. Herkesin endişeleri varsa bunları tartışmalıyız." Kahvemden bir yudum alıyorum, çok güçlü ve acı olmasına seviniyorum, sıkı bir yumruk yemiş gibiyim. "Anestezist kim?"

O bilgiyi bulmak için kâğıtlarını karıştırırken heyecanlanıyorum.

"Dr. Barrymore."

O kadar rahatlıyorum ki ona sarılabilirim. Aklımı okuma yeteneğiyle her zamanki gibi tuhaf bir şekilde gülümsüyor. Ama sonra ürkek gülümsemesi kayboluyor ve yerini endişeli bir ifadeye bırakıyor. "Muhtemelen bunu sana söylememeliyim, ama söylentilere göre Dr. Bolger M'e gitmiş ve ondan bir daha anestezi uzmanın olmamayı istemiş."

Bunu yapmış mı? Bolger'dan bundan başka bir şey beklemiyordum. Ve yine de haber beni sarsıp endişelendiriyor, içimde bir kuru odun ateşi gibi kıyamet duygusu alevleniyor. M'e ne söylediğini kim bilebilir? Derin ve yavaş nefes alıyorum, sakinleşmeye çalışıyorum, kendime onunla çalışmaktan hoşlanmadığımı hatırlatıyorum, bu yüzden tüm bu çirkinlikte bu küçük bir kazanç olabilir.

"Üzgünüm Anne." diye fısıldıyor Madison, açık ofis kapısına hızlıca bir göz atarak. "Onunla çalışmadan bile ne kadar pislik olabileceğini biliyorsun."

Gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme." Alt dudağımı ısırıyorum, çok fazla düşünüyorum, bir yandan karar vermek için acelem olduğunu hissediyorum, bir yandan da umutsuzca doğru olanı yapmayı istiyorum. "Belki Dr. Seldon'ı arayıp yarın Bay Molinari'yi alıp alamayacağını öğrenebilirim. Belki de ekibin başka bir aort anevrizması üzerinde çalışması için çok erken, bu kadar kısa bir süre sonra..." Söylemek istediğim kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Madison koluma dokunuyor. "Bir iyiliği boşa harcamayalım." diyor sesini alçaltarak. Ofisimin kapısı hâlâ açık ve koridor sadece birkaç adım ötede. "Neden sormadan önce asistanını arayıp mümkün olup olmadığına bakmıyorum? Sonra o ve ben programları birlikte çalışabiliriz."

O, Madison, gerçekten harika biri. Otuz dört yaşındaki birinin sahip olabileceğini düşündüğümden daha fazla bilgeliğe sahip.

"Tamam, öyle yapalım." Dijital duvar saatine bakıyorum. İlk konsültasyona başlamam için neredeyse kırk dakika kalmış. "Nerede... şey... Caleb Donaghy? Alındı mı?"

Bana kaşlarını çatıyor ve dudaklarını onaylamayan bir şekilde birbirine bastırıyor, muhtemelen benim anlamadığına dair giderek artan takıntımdan mutsuz. "Henüz değil." diye yanıtlıyor uzun, acılı bir iç çekişle. "Hâlâ morgda. Otopsi yapacaklarını duydum."

Ne yapacağımı düşünerek ayağa kalkıp tekrar saate bakıyorum. Yanlış olduğunu biliyorum ama kendimle engel olamıyorum. Gördüğümü gördüğümden emin olmak için onu tekrar görmeliyim. Sadece bir kez daha. "Ben aşağıda olacağım."

"Anne-"

Herhangi bir yorum yapmaktan vazgeçirecek kadar hızlı bir şekilde yanından geçiyorum, çünkü bir şans verilirse ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Daha da kötüsü, muhtemelen her kelimesinde haklı olacak.

Asansöre bindiğimde bodrumun düğmesine basıyorum. Birkaç kez durup diğer insanlar bindikten ve sonra hepsini lobide boşalttıktan sonra beni oraya götürüyor. Tanıdığım birini görürsem diye yüzümü başka tarafa çeviriyorum ama onlar tamamen yabancı. *Küçük mucizeler.*

Bodrum sessizlikle örtülmüş ve loş bir şekilde aydınlatılmış. Aslında bodrum katlarının neden diğer katlardan daha soluk göründüğünü hep merak etmişimdir, oysa aslında buna daha çok ihtiyaçları var. Muhtemelen bütçeler ve ampullerin maliyeti ile ilgisi vardır.

Morg neredeyse tamamen boş, tek istisna genç asistanın arka duvardaki lavaboda test tüplerini temizlemekle meşgul olması. Hava soğuk ve kuru ve birden fazla soğutma ünitesinin uğultusu, akan suyun sesini engelleyecek kadar yüksek. Yine de asistan, sallanan kapıların hareketinden morga girdiğimi hissediyor.

Musluğu kapatıyor ve duvardan sarkan küçük bir havluyla ellerini hızla kuruluyor. Sonra tereddütle gülümseyerek bana doğru birkaç adım atıyor, ben de buna ne kadar hazırlıksız olduğumu fark ediyorum. Ne diyeceğim, buraya ne yapmaya geldiğimi nasıl açıklayacağım?

"Ah, sensin." diyor sonunda. "'Kalp kızı.'" Havada bir şekiller çiziyor yapıyor ve gülümsüyor.

Yorumu beni benden alıyor. "Ne?"

Genişçe sırıtmasıyla kesinlikle tel gereken çarpık dişleri gözüküyor. Sonra cebinden telefonunu çıkarıyor. "İşte, sana göstereceğim." Birkaç görüntüye göz atıyor, sonra bana rahat görmem için yüzüme biraz fazla yakın tutarak ekranı gösteriyor. "Otoyol reklam panosu. Bunu görmüş müydün?"

Tabii ki gördüm. Bununla gurur duyardım, o zamanlar otuz dokuz yaşında bir cerrah olan ben, kalp ve göğüs cerrahisi bölümünün tanıtımını yapan reklam panolarında prestijli hastanenin yüzü olarak seçilmekten heyecan duymuş, aynı anda hem gururlu hem de alçakgönüllü hissetmiştim. Seldon ve hatta Dr. Fitzpatrick aslında bunu benden daha çok hak etmişti ve yine de seçtikleri kişi bendim. *Belki de kadın olduğum için,* demiştim kendi kendime o zamanlar *ve zaman değişiyor*. Derreck, "Arabalardan donatlara ve hatta ameliyatlara kadar, seks satar" demişti. Bu yorum için onu yandan yumrukladığımı hatırlıyorum, oysa inatla bana bu onuru kazandıranın sadece profesyonel zekâm olduğuna inanmayı seçmiştim. M'e bile sormuştum, kendimden o kadar emindim. Muhtemelen benim gibi bir aptalın nasıl yarı düzgün bir cerrah olabileceğini merak ederek gözlüğünün üzerinden bana bakmış ve şöyle demişti: "Sizin kusursuz sicilinizin bu organizasyonun başarısına katkısı küçümsenemez. Ayrıca uzun, dalgalı saçları, mavi gözleri, çıkık elmacık kemikleri ve uğrunda ölünecek bir yüzü olan güzel bir sarışın olmanızın da kararımızda hiç etkisi yok." Buna nasıl tepki verdiğimi hatırlamıyorum, sadece ertesi gün anlaşmayı şaşkınlıkla imzalamıştım. Daha sonra Derreck birkaç kez bana bunu kendisinin de söylediğini söylemiş ama sonrasında beni tanıtımdaki iyiliği, katacağı popülariteyi ve değeri görmem için cesaretlendirmişti. Ona göre bu bir fırsattı.

Reklam panoları yaklaşık bir buçuk yıl önce yükseldi. En işlek otoyollardan ve eyaletler arası yoldan görülebilen, gerçekten büyük beş tane var. Beyaz saçlı, gülümseyen bir erkek hastayı, bir hastane yatağında uzanmış ve monitörlere bağlıyken, beni de

beyaz, temiz bir laboratuvar önlüğü giymiş bir şekilde onun yanında gülümseyerek ve göğsümün üzerinde ellerimle kalp işareti yaparken tasvir ediyorlar. Hemen altında mavi, kalın harflerle yazılmış bir slogan var. "Hayat. Kalbimizden sizinkine." Onun da altında, daha küçük bir yazı fontuyla, "Joseph Lister Üniversite Hastanesinde kardiyotorasik cerrah olan Dr. Anne Wiley ile tanışın."

Reklam ajansı, onları orada tuttuktan bir yıl sonra sonuçları gözden geçirdi ve reklam panolarını en az bir yıl daha değiştirmeden tutmaya karar verdi. Görünüşe göre insanlar onlara, benim imajıma, mesajın kendisine olumlu tepkiler vermişler. Gururumun okşandığını kabul etmezsem yalan söylemiş olurum. Ben bir yıldızdım... bir süre daha heyecanlandım, sonra her şeyi unuttum.

Ama daha önce kimsenin bana "kalp kızı" dediğini duymadım. *En azından yüzüme karşı. Bu yeni.*

Morg görevlisine gülümseyip bir adım geri çekildim. "Tabii, sadece unuttum, hepsi bu."

"Sizinle yüz yüze tanıştığımı herkese söyleyeceğim!" Heyecanlandığı her halinden belli. "Sizin için ne yapabilirim?"

Gülüşüm soluyor. Ellerimi ceplerime daldırıp cesetlerin tutulduğu soğuk depolama raflarına yaklaşıyorum. "Geçen hafta masada bir hastam öldü. Görebileceğimi umuyordum..."

"Daha fazla konuşma." diyor neşeyle, coşkusu bulunduğumuz yere pek uymuyor. Tereddüt etmeden bir kapıyı açıp rafı çekip çıkarıyor, sonra gözlerini kısarak isim etiketine bakıyor. "Caleb Donaghy, değil mi?" Her misafirinin nerede konakladığını kontrol etmeden ezbere bilmeli. Veya belki de oteli neredeyse boştur.

Donaghy'nin kafasından ve gövdesinden çarşafı çekerken yavaşça yaklaşarak başımı sallıyorum. Tanıdığım yüzü, livor mortis'ten solmuş, şarap lekesini hatırladığımdan daha da çarpıcı görünce ürperiyorum.

"Sana biraz zaman vereyim." diyor, lavaboya doğru geri geri yürürken. "Ama kendini kötü hissetme. Bu senin hatan değil. Sen bizim kalp kızımızsın ve seni seviyoruz." Açık eliyle göğsüne iki kez vurup beceriksizce kıkırdıyor, ardından havaya hafif bir buhar izi bırakan sıcak su jeti altında test tüplerini temizlemeye devam ediyor.

Bana ilgi göstermeyi bırakacak kadar daldığını görene kadar bekliyorum, sonra telefonumu çıkarıp adamın yüzünün bir fotoğrafını çekiyorum. Işık zayıf ve elim biraz titriyor, ancak iki veya üç başarısız denemeden sonra düzgün bir fotoğraf çekmeyi başarıyorum. Donaghy sonsuza kadar morgda tutulmayacak, akıl sağlığımdan şüphe etmeye başladığımda artık ziyaret edilebilecek. Ya da hafızamdan.

Telefonumu tekrar cebime koyuyorum ve yaklaşıp doğum lekesinin şeklini inceliyorum. Evet, o gün parkta gördüğümün aynısı. Yüzde 100 eminim. Baktığım yüz, on dört yaşımdayken, sadece dokuz yaşındaki küçük kız kardeşimi Lincoln Park'ta hayvanat bahçesine doğru yürürken hatırladığım bir anıya dönüşmeye başlıyor. Onunla çok gurur duyuyordum ve çok mutluydum, şimdi gerçeküstü görünüyor. Hâlâ yoldan geçenlere baktığımı, Melanie'nin ne kadar güzel olduğunu, pembe fırfırlı elbisesi ve mavi at kuyruğu kurdeleleriyle ne kadar güzel olduğunu fark edip etmediklerini görmeye çalıştığımı hatırlıyorum. Yüksek sesle ve akortsuz, çocukça bir hayvanat bahçesi şarkısı söylüyordu, heyecanlıydı, gülüyordu. Daha önce hiç hayvanat bahçesine gitmemişti. Ve bir yetişkin gibi ona tek başıma eşlik ederken bana güvenildiği için gururla kendimden geçmiştim.

Sesi titrediğinde ve çaresizce elimi sıktığında neredeyse kapıya gelmiştik. Bacaklarımın arkasına saklanıp diğer eliyle kot pantolonumun kumaşını şiddetle kavrarken göğsünden bir inilti yükseldi. Arkamı döndüm, yüzüne bakmaya çalıştım, adını seslendim, ne olduğunu anlamaya çabalıyordum. Bileğini mi burkmuştu? Ama yüzünü saklamış, yalvarmış ve ağlamıştı.

"Hadi eve gidelim." diye haykırıyordu, 'Haydi Hayvanat Bahçesine Gidelim' diye şarkılar söylemesinden birkaç dakika sonra şimdi yüzünü bacağıma gömmüş eve gitmek istiyordu. Doğal olarak itiraz etmiştim. Henüz görmediği hayvanat bahçesindeki hayvanlardan birdenbire korkmaya mı başlamıştı? Ben onunla ilgilenir, onu güvende tutardım.

Yanına çömelip ona sarılmıştım. İnce vücudu kollarımda titriyordu, gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmış, yaklaşık on, on beş metre ötedeki bir bankta oturan bir adama bakıyordu. Terli

alnında, o zamanlar bir doğum lekesi olduğunu bilmediğim kırmızı bir leke görünüyordu, saç çizgisinin tam sınırında, saçları tarafından kısmen gizlenmişti. Kırmızı leke akılda kalıcıydı, o kadar sıra dışı ve tanınabilirdi ki şekli sonsuza dek hafızama kazındı. Adam otuz beş yaşlarındaydı, bizim varlığımızdan habersiz gazete okuyordu. İş lekeli bir kot pantolon ve kareli bir gömlek giymişti, üstteki iki düğmesi açıktı ve biraz kıllı göğsünü gösteriyordu.

"Beni bir daha incitmesine izin verme." diye fısıldamıştı Melanie sızlanmalar ve gözyaşlarının arasından. "Lütfen beni almasına izin verme."

Ona bir daha yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğime söz vermiştim ve eve koşmuştuk, yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi. Sarılı ama pervasızca cesur bir genç olan ben hâlâ o adama gidip suratına yumruk atmayı ve ona tatlı küçük kız kardeşime ne yaptığını sormayı ne kadar çok istediğimi hatırlıyorum. Ama zaten biliyordum... Eve ilk geldiği gün vücudundaki işaretleri görmüştüm.

Artık ona Melanie'ye ne yaptığını sormama gerek yoktu. Ona söylemem gerekti.

"Onu sen öldürdün, seni hasta orospu çocuğu." diye fısıldadım kulağının yanında, kenetlediğim dişlerimin arasından, kendimi tutamayarak. "Ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksin. Umarım cehennemde çürürsün."

"Onlarla ben de konuşuyorum ara sıra, tahmin edersin." Görevlinin sesi beni ürkütüyor. Cesetten uzaklaşıp doğrudan ona bakıyorum. İlk geldiğim zamanki kadar neşeli görünüyor ve birkaç adım ötemde, muhtemelen duyamayacağım bir mesafede duruyor. "Her zaman değil, ama bazen canım sıkıldığında..." Omuz silkiyor ve çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Hâlâ ona ihtiyacın var mı? Onları soğuk tutmalıyız, biliyorsun."

Başımı sallıyorum, oradan fırlayıp uzaklaşmaya hazırım. Kalbim öfkeyle göğsümde güm güm atıyor, yırtık, ağrılı, hâlâ parktaymış gibi o günün acılı parçalarını yeniden yaşıyorum.

Eve gitmek yerine ne yapmalıydım? Ne demeliydim.

Belki bugün hâlâ yaşıyor olacaktı.

10

SORULAR

Sabah yapılması planlanan üç konsültasyon beklenenden daha uzun sürüyor. Bunlardan ikisi, ilgili kalp semptomlarının yanı sıra felç edici bir korkuyla mücadele eden yaşlı hastalar. Üçüncü konsültasyon, ciddi bir sorunu olan daha genç bir erkek, alaycı bir inkârcı, ölümle ilgili her şeyle dalga geçiyor ve zaten yeterince uzun yaşadığına dair bana güvence veriyor.

Yine de orada, gerçekten ihtiyacı olmadığını cesurca savunduğu danışma için bir saatten fazladır bekliyor.

Ofisime döndüğümde, sıcak altlığın üzerinde bir fincan papatya çayı buluyorum. Yanında, Madison'dan bir araya getirmesini istediğim dosya var, masamın üzerine düzgün bir şekilde yerleştirilmiş, ancak üstünde normal bir şekilde yapıştırılmış, ameliyat tarihi ve oda numarası gibi hastayla ilgili ayrıntıların yer aldığı bir Post-It notu yok. Bu sefer nota ihtiyacım yok.

Oturup neyle karşılaşacağımı bilerek kırmızı dosyayı açıyorum. Caleb Donaghy hakkında elimizdeki her şeyi bir araya getirmesini istedim. Test sonuçları, görüntüleme, değerlendirmeler, tüm dosya. Kendim için bir kopyasını istiyorum, ortalık biraz sakinleştiğinde tekrar gözden geçirebileceğim bir şey. Yine de bir şey eksik. Telefonumu çıkarıp morgda çektiğim fotoğraflardan en iyilerini seçip tek dokunuşla renkli yazıcıya gönderiyorum.

Madison yazıcıya benden önce varıyor. Yazıcıdan çıktıyı alıyor ve kısaca bakıyor, sonra yüzünde sorgulayıcı, onaylamayan bir ifadeyle bana bakıyor. Ona hiçbir şey açıklayamam. Hastanın ölümüne aşırı tepki verdiğimi düşünmesi benim için daha iyi.

Koltuğuma oturmak için döndüğümde çıktıyı açık dosyanın üstüne yerleştiriyor. Sonra ellerini sıkıca dayayarak masama yaslanıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Bu herkesin başına gelir, Anne. Neden unutmaya çalışmıyorsun? Bu yaptığın sağlıklı değil."

Yüzüne bakıyorum ve damarlarımda bir ürperti geziniyor. *Donaghy öldü. Olan oldu.* Fotoğrafı test sonuçlarının üstünde bırakarak kırmızı dosyayı yavaşça kapatıyorum.

Madison elini uzatarak dosyayı bekliyor. Hastalar taburcu edildikten veya bu durumda ölümlerinden sonra onları arşivlemek onun işi.

Ama bırakamam. Henüz değil.

Elimi koruyormuş gibi dosyanın üzerine koyuyorum. "Resmi inceleme için buna ihtiyacım olacak."

Bana kaşını kaldırarak bakıyor, saçmalamaktan vazgeç der gibi. Bunun yerine ellerini kalçalarına dayıyor ve içini çekiyor. "Endişelenmen gereken yaşayan hastaların var. Saat ikide ameliyathaneye geri dönüyorsun, bir şeyler yiyip prosedüre hazırlanmak için çok az zamanın var." Kırmızı dosyaya küçümseyerek bakıyor. "Daha ne demeliyim?"

Öğle yemeğine ihtiyacım yok ve planlandığı gibi ameliyathaneye girmeye hazırım. Bir miktar öfke kalp atışlarımı hızlandırıyor. Tek ihtiyacım olan biraz huzur, benimle beş yaşındaymışım gibi konuşulması değil.

Konuşmayı uzatmak istemediğimi hissediyor ve dışarı çıkıyor. Rahatlamış ama yine de bitmek bilmeyen yaygarasından biraz da olsa öfkelenmiş halde dosyayı yeniden açıyorum ve uzaktan çalan telefonun zar zor farkına vararak adamın yüzüne bakma saplantılı ihtiyacıma boyun eğiyorum.

Bir dakika sonra, Madison geri dönüyor ve kendi ofisini benimkinden ayıran cam kapıya hafifçe vurarak geldiğini belli ediyor.

Klasörü son anda kapatıyorum. Aceleye getirilmiş, gizli hareketin kendisi beni eskisinden daha çok kızdırıyor. Neden ondan saklanıyorum? Yoksa bilinçaltım bana artık Caleb'in ölü yüzüne bakmamam gerektiğini mi söylüyor? Ellerimi kırmızı dosyanın üzerine koyuyorum ve ona sertçe bakıyorum. "Evet, Madison?"

"M seni görmek istiyor."

Elbette. Bunun olacağını çok iyi bilmeme rağmen dişlerimi sıkıyorum. "Ne zaman?"

"Şu anda. Az önce aradı. Başka bir şey söylemeden ofisine dönüyor. Yanıma almalı mıyım diye merak ederek kırmızı dosyaya hızlıca göz atıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Masasının önünden geçtiğimde, her zamanki gibi dakikada elli kelime hızında vaka notları yazıyor.

Öğle yemeği saatinde hastane hareketlilik içinde. Günün başlamasıyla döner kapılardan sürüyle yeni hastanın içeri girdiği saat sekizdeki kadar olmasa da koridorlar öğlen saatlerinde hâlâ yoğun insan trafiğiyle dolu. İnsanların arasından sıyrılıp birkaç dakika asansör bekliyorum, sonra ikinci kata inip, M'in faturalama bölümünün yanındaki ofisinin olduğu yere doğru ilerliyorum.

Öncekinden farklı olarak, başım dik ve ellerim laboratuvar önlüğümün cebinde gelişigüzel yürüyorum.

M'in odasının girişinde sadece "Yönetici" yazıyor. Benimkinden çok daha büyük ama yerleşim düzeni benzer, M'in ofisine girmeden önce asistanının masasının yanından geçmem gerekiyor. Asistan beni içeri doğru yönlendiriyor ama bir an duruyorum ve açık, ahşap renkli panjurlarla kaplı cam duvarların ardından M'in ofisinin içine bakıyorum.

M ayakta duruyor ve ellerini ve kollarını da kullanarak kardiyotorasik cerrahi bölümü personel şefi Dr. Fitzpatrick ile hararetli bir konuşma yapıyor. Aslında o benim patronum. Bölümümüzdeki tüm sağlık personelinden o sorumlu. Vücut dilini doğru okuyorsam, bir şey için M'den özür diliyor. Ve M kızgın gibi görünüyor. Yüksek topuklu ayakkabılar ve dar bir takım elbiseyle ofisinde volta atıyor, ceketi göğüs dekoltesini gösterecek kadar iliklenmiş ama çok fazla değil. Koyu, kıvırcık saçları omuzlarından sekiyor, hareketleri enerjik ve onu ünlü yapan güçten zevk alıyor.

Cam duvarlar kalın ve söylenenlerin tek kelimesini anlayamıyorum. M'in asistanının muhtemelen bana baktığını bildiğimden kapıyı iki kez çalıyorum, sonra kapıyı açıp ofise giriyorum.

"Beni görmek istemişsiniz?"

"Evet." diye cevaplıyor, hemen bana dönerek. "İçeri gel, partiye katıl." Birkaç küçük koltukla çevrili bir sehpayı işaret ediyor, sonra oturuyor ve bacak bacak üstüne atarak yeri gösteriyor. Sol ayağı hafifçe havada zıplıyor, gösterdiği tek sabırsızlık belirtisi.

Dr. Fitzpatrick bana şöyle bir baktıktan sonra yerine oturuyor. Midemde güçlü bir huzursuzluğun kabardığını hissederek M'in karşısına oturmayı seçiyorum.

M, "Donaghy davası için resmi bir soruşturma olacak." diyor. Sesi sert ama alışılmadık bir şekilde değil. Sözleri, söylenecek bir aceleyle, hızlı ve tutkulu bir şekilde söyleniyor. "Bunu beklediğinizden eminim, Dr. Wiley."

"Evet." Kendimden emin olmadığımda yaptığım gibi cevaplarımı kısa tutuyorum. Derreck'in bana öğrettiği gibi.

"Bu rutin bir şey." diye ekliyor M, güven veren bir sesle. Bu, bana bağırmaya başlamış olmasından daha çok korkutuyor içimi. "Usulü biliyorsun." Kaşlarımı çatıyorum, biraz kafam karışmış durumda, iş M'e geldiğinde herhangi bir varsayımda bulunmak istemiyorum. Ayağı sabırsızca havada zıplıyor. "Ya da belki de bilmiyorsun, çünkü bu kaybettiğin ilk hasta."

İnsanları kaybetme konusunda pek bilgili olmamam kötü bir şeymiş gibi konuşuyor. Bunu görmezden geliyorum ve sabırla bekliyorum.

"Hafızanı tazeleyeyim." diyor. "Bu vaka hakkında kimseyle konuşma. Ne basın ne aile fertleri ne de bu odadakiler dışında kimse." Ellerini kucağında tutuyor ve konuşurken parmaklarıyla sayıyor. "Soruları olan herkesi hastane danışmanına yönlendir."

İhtiyacım olan son şeyin bu olduğunu düşünerek başımla onaylıyorum: hastane danışmanının cevaplamak istemediğim sorularla beni germesi. "Anlaşıldı."

"Pekâlâ, bu kadar." diyor aniden ayağa kalkarak. Dr. Fitzpatrick de aynı şeyi yapıyor, ben de öyle. Bana hafifçe ama güven

verici bir şekilde gülümsüyor. Buna ihtiyacım olduğunu düşünmesi korkunç.

Bana neyi söylemiyorlar?

Dr. Bolger onlara ne söyledi? Madison, M ile konuştuğunu ve benimle bir daha çalışmak istemediğini söylediğini belirtmişti. Bu, kariyerime biraz zarar vermiş olmalı. Bir bölüm başkanının veya bir hastane yöneticisinin cerrahlarından biri hakkında duymak isteyeceği şey kesinlikle bu değil: Saygın bir anestezi uzmanı onunla bir daha çalışmayacak. *Ama ne kadar kötü?*

Bir saniye içinde tüm korkularım yeniden alevleniyor. Hafta sonunu kendime olan güvenimi tekrar kazanmak için geçirmiştim ve Derreck, kartlarımı doğru oynarsam ve çenemi kapalı tutarsam her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermişti. Ama şimdi, artık bilmiyorum. Belki de benimle ne yapacaklarına karar verene kadar beni meşgul ve sakin tutmak için incelemeden bahsetmişlerdir. Benden nasıl kurtulacaklarına bakacaklardır. Veya... "olayı" yetkililere bildirmeleri gerekecek ve bu süreçte hastanenin itibarına zarar vermeden beni nasıl tutuklatacaklar onu düşüneceklerdir.

Çünkü M'in umursadığı tek şey bu: hastanesi. Bunu birkaç kez söylediğini duydum. Doktorlar gelir ve gider, hastalar gelir ve gider, ancak onun hastanesi en iyi hastane olacak ve bununla dalga geçen herkes hamburger köftesi çevireceği bir kariyer seçmiş olmayı dileyecek.

"Sorunuz var mı, Dr. Wiley?" diye bana bakıyor.

Endişemi gizlemek için olduğum yerde donup kaldığımı fark etmemiştim. "H-hayır." demeyi başarıyorum, sonra başımı dik tutmaya zorlayarak ve içten içe parçalanıyor olsam da yüzümde bir sakinlik ifadesiyle ofisinden hızlı adımlarla çıkıyorum.

Odasından ayrılmadan önce omzumun üzerinden bakıyorum ve patronumla patronu arasındaki hareketli sohbetin sanki ben orada hiç yokmuşum gibi devam ettiğini görüyorum.

Ofisime yürümek sonsuza kadar sürüyor ya da öyle görünüyor, ancak öğle yemeği saatindeki kalabalığın arasından hızla geçip ara sıra "Affedersiniz" diye mırıldanarak adımlarımı canlı tutuyorum. Ofisime vardığımda dizlerimin bağı çözülüyor ve düşüncelerimi toparlamak ve her şeyin yoluna gireceği

konusunda kendime yeniden güven vermek için biraz huzurdan başka bir şey istemiyorum.

Ama ne istediğim her zaman önemli değil. Madison'ın ofisinde koridora bakan cam duvarın yanında ziyaretçiler için bulundurduğu iki koltuktan birinde oturan bir kadın beni görmeyi bekliyor. Yaklaşık kırk yaşında, kömür rengi bir takım, beyaz ipek bir gömlek ve siyah oğlak derisi ayakkabılar giymiş. Ofise girdiğimde, sol elinde bir evrak çantasıyla hızla ayağa kalkıyor ve Madison onu durduramadan beni ofisime kadar takip ediyor.

"Eyalet Savcılığından Paula Fuselier." diye tanıtıyor kendini. Kartviziti masamda beliriyor.

Eyalet başsavcı yardımcısı.

Bir savcı.

Kanım donuyor. İşte, başlıyor ve ben hazır değilim.

Yüzümü ona dönüyorum ve ellerimi titrediklerini görmemesi için ceplerime sokuyorum.

"Sizin için ne yapabilirim, Bayan Fuselier?" Sesim güçlü ve doğru miktarda aceleci geliyor. Elimden geldiğince M'i taklit ediyorum.

Davet beklemeden masamın önündeki sandalyeye oturuyor ve evrak çantasını kucağına yerleştirerek kilitlerini açıyor. Ama çantayı açmıyor. "Hastanız hakkında birkaç sorumuz var, Bay Caleb Donaghy."

Bunu hoş karşılanmadığının bir göstergesi olarak görmesini ve gitmesini umarak ayakta kalıyorum. "Ne tür sorular?"

"Ölümü hakkında bize ne anlatabilirsiniz?"

Kaşlarımı çatıyorum. Derreck'in tavsiyesi zihnimde canlanıyor, ardından aklıma M'in kimseyle konuşmamamı istemesi geliyor.

Ama şüphe uyandırmadan konuşmadan duramam.

"Ameliyat sırasında veya hemen sonrasındaki tüm hasta ölümleri için, neyin yanlış gittiğini ve ölümün önlenip önlenemeyeceğini veya tahmin edilip edilemeyeceğini inceleyen resmi bir inceleme süreci var." diye sakin bir şekilde tekrarlıyorum, birkaç yıl önce asistanları bu konuyla ilgili eğitmek zorunda kaldığım için minnettarım. Verdiğim bilgiler hiçbir şekilde

Caleb Donaghy ile ilgili değil ve mahkemede veya başka bir yerde bana karşı kullanılamaz. Çünkü hastane danışmanının bu işe karışmamasını tercih ediyorum.

Kadının dudaklarında çarpık bir gülümseme beliriyor. "Sorumdan kaçıyorsunuz, Doktor."

Kapıya bir adım yaklaşıyorum. "Korkarım şu anda bunun için zamanım yok. Ameliyatta olmam gerekiyor." Onun için kapıyı açık tutuyorum. Madison, cam kapının diğer tarafında ona eşlik etmeye hazır bekliyor. Kaşları çatık ve gergin ağzı iyi bir şey vaat etmiyor.

Savcı yavaşça evrak çantasını kilitliyor ve ayağa kalkıyor. Kapıya varmadan önce duruyor ve doğrudan bana bakıyor. "Geçen perşembeden önce Bay Donaghy ile karşılaşmış mıydınız?"

Neredeyse boğuluyorum. "Evet." Sesim bir şekilde sakin ve kararlı geliyor. "Aslında onunla iki kez karşılaştım. İlk konsültasyonda ve ardından ameliyat öncesi ziyarette." Sabırsızca gülümsüyorum. "Lütfen, beni mazur görün. Geç kalıyorum."

"Hâlâ sorularım var, Dr. Wiley." Bakışları uzun, gergin bir an boyunca yüzümde oyalanıyor, en ufak bir ürpertiyi arayarak yokluyor.

"Randevu almaktan hoşlanmayan insanlar yüzünden kritik hastaları tam olarak sedasyon altında tutamayız. Çok üzgünüm." Gözlerim acımasızca onunkileri deliyor. Onlarda gördüklerim beni korkutuyor.

Kararlılık. Kin.

Sonunda hareket ediyor. Ayrılırken omzunun üzerinden, "Ofisim sizinle iletişime geçecek." diyor.

Kapıyı bırakıyorum. Etrafımdaki dünyayı susturarak yavaş yavaş kapanıyor ama benim yarışan düşüncelerimi susturamıyor. Destek almak için masamın kenarını tutuyorum, ayakta duramayacak kadar zayıfım ve titriyorum.

Sonra Madison içeri dalıyor ve Paula Fuselier'in gözden kaybolduğu kalabalık koridora yandan bir bakış atıyor. "Bu da ne demek oluyor, şimdi?

11

DERSLER

Madison'ın sorusuna cevap veremem. Cevabı bilseydim, muhtemelen paylaşırdım. Eyalet Başsavcılığının ameliyat sırasında ölen ağır bir hastanın ölümünü neden araştırdığını ne düşünürsem düşüneyim anlayamıyorum. Hiç mantıklı değil. Tüm ameliyatların bir dereceye kadar ameliyat mortalitesi riski vardır ve Eyalet Savcılığı'nın işin içine girdiği tek bir olayı bile hatırlamıyorum.

Açıklama yapıp yapamayacağını görmek için Derreck'i aramaktan kaçınıyorum: Eyalet Savcılığı sorular soruyorsa, kim bilir başka ne yapıyor olabilirler? Belki ofisim dinleniyordur.

Aklımı kaybediyorum. Polislerin sorularla peşime düşmesini bekliyordum. Ama bir savcının?

Sonra dijital duvar saatine bakıyorum ve donup kalıyorum. Otuz dakikadan daha az bir sürede, Dr. Seldon'ın hastasına koroner stent prosedürünü uygulamaya hazır hale getirilmeliyim. Bunu becerebilmemin hiçbir yolu yok... ellerim feci titriyor. İsteksizce masayı bırakıyorum ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi elimi inceliyorum. Adrenalindeki artış parmaklarıma hafif ama bariz bir titreme veriyor. Kaslarımdaki zayıflık beni oturmaya zorluyor ama yapamıyorum. Vakit yok.

"Dr. Seldon'ın programını kontrol et ve bana yerini mesaj at." diyorum Madison'a, ofisimden koşarken. Önce ofisini deneyeceğim. Neyse ki, benimkiyle aynı katta.

Asistanı bana ameliyata girdiğini ve onu OO5'te bulabileceğimi söylüyor. Aynı anda telefonum çalıyor ve Madison'dan aynı yeri belirten bir mesaj geliyor. Kardiyotorasik ameliyathanelere giden sonsuz koridorlardan hafif bir tempoda koşuyorum ve onu iki yanında iki asistanla birlikte hâlâ lavaboda ellerini yıkarken yakalıyorum.

Orada durup nefes nefese ve ter içinde ona bakarken söyleyecek söz bulamıyorum. Stent prosedürü bana bizzat Dr. Seldon tarafından gönderilmişti. Benden nadiren yaptığı ve benim de yapmayı kabul ettiğim bir iyilik istemişti. Şimdi ondan beni bu işin dışında tutmasını nasıl isteyeceğimi düşünemiyorum.

Beni görünce fırçalaması yavaşlıyor. Kıpkırmızı kesilmiş bir yüz, yüzüme dökülen saçlar ve alnımı kaplayan ter boncuklarıyla durumumu biraz da olsa anlamış olmalı. Bana eleştirel bir gözle bakıyor ama bakışlarında bir parça empati var. Sonra odağı tırnaklarına kayıyor ve enerjik bir şekilde ovmaya devam ediyor.

Oraya ne sormaya geldiğimi biliyor.

"Tanrım, Anne..." Ellerini su jeti altında durulayıp hemşiresi tarafından kendisine verilen steril havlularla kuruluyor. "Tamam, bundan sonra stenti takarım. Dörtten geç olmamalı."

Bana tekrar bakıyor ve utançtan boğuluyorum. Yaşlar gözlerimi yakıyor ve onları saklamak için başımı eğiyorum. "Teşekkür ederim." diye fısıldıyorum.

Ameliyathaneye girmek için dönüyor ama sonra durup tekrar bana dönüyor. Bu sefer gözlerinde hüzün var ve en çok bu acıtıyor. "İnatçı, yorgun bir kalbin kariyerini mahvetmesine izin veriyorsun. Hastalarımızın güvenilir olmamıza ihtiyacı var. Bize en çok ihtiyaç duyduklarında çalışkan, sorumlu ve güçlü olmamıza. İyi bir cerrah olmanın anlamı budur. En zor koşullarda sağlam bir el ve temiz bir kafa. Ya düşman ateşi altında ya da bir doğal afetten sonra çalışıyor olsaydın?"

Utanarak, ameliyathaneye girmesini izliyorum. Pişmanım. O haklı. Yardım için akıl hocama koşmak yerine kendimi toparlamalı ve işimi yapmalıydım. Çünkü biliyorum ki *ben* o cerrahım, ne olursa olsun kazanan, sarsılmaz, güçlü olan. Bana inanan herkes, Dr. Seldon da dahil, yanılıyor olamaz.

Ama çok kırılmış, dağılmış durumdayım ve bu kendini göstermeye başlıyor.

Seldon'ın asistanı, gözlerinde bir küçümsemeyle bana bakıyor ve bir tablete tıklıyor. "Öyleyse, sizin saat iki operasyonunu Dr. Seldon ve ekibinin saat dördü yerine kaydırıyoruz, değil mi?" Sesi profesyonel ama soğuk.

Cam kapılardan Dr. Seldon'ın hastasının göğsüne eğilmiş sırtına bakıyorum. Bana bundan daha iyisini öğretti.

"Hayır." diye cevaplıyorum sakince, saate kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Ben yaparım. Lütfen Dr. Seldon'a benim adıma teşekkür edin, olur mu?"

O gülümsüyor. Hiç kimse ameliyat programında uzun saatler ve beklenmedik değişikliklerden hoşlanmaz. "Tamam."

Hızlı adımlarla ofisime dönerken Madison'a bir mesaj göndererek ekibimin planlandığı gibi içeri gireceğini teyit ediyorum. Hemen kabul ediyor.

Ama köşeyi döndüğümde ve ofisim göründüğünde, olduğum yerde donup kalıyorum. Kapımın karşısında bir polis bekliyor, duvara yaslanmış, telefonuna bakıyor. Üzerinde Chicago polis üniforması var ve silahlı.

Görünüşe göre stent prosedürünü yapamayacağım. Zamanım doldu.

Bayılmak üzereymişim gibi hissetsem bile orada dikilip bakmayacağım. Bu durumla, onurlu bir şekilde yüzleşeceğim.

Aramızdaki mesafeyi, sabit, kararlı bir yürüyüşle kapatarak polise ulaşıyorum.

Ben bir metreden daha yakına gelene kadar tepki vermiyor. O kaslı bir adam, iri yapılı, temiz tıraşlı ve buna kafa derisi de dahil. Gömleğinin kolları pazıları yüzünden gergin. Yakasına takılı telsizden ara sıra cızırtılar geliyor.

"Ben Dr. Wiley." diyorum, sesim biraz boğuk çıkıyor. "Bana mı bakmıştınız?"

Telefonundan başını kaldırıp kaşlarını çatıyor. "Ortağımla ilgili haberler için burada beklemem söylendi. Göğsüne çift kurşun yaralanması."

Kafam karışmış bir halde ona bakıyorum, hangi kurşun yarasından bahsettiğini anlayamıyorum, aklım başkasının değil

benim yaptığım şeye takılıp kalıyor. Ama sonra benim için burada olmadığını anlıyorum ve içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Boğazımı temizleyip "Ben onun cerrahı değilim, değil mi?" diye soruyorum. *Ne aptalca bir soru.*

Kalkık kaşları değerlendirmemle aynı fikirde. "H-hayır, Dr. Fitz... bir şey."

"Dr. Fitzpatrick. İsterseniz asistanım durumunu kontrol edebilir."

Minnettar bir gülümsemeyle beni Madison'ın ofisine kadar takip ediyor. Bir dakika sonra, Madison onu yönlendirdikten sonra gidiyor. Ortağı OO3'te yaşam mücadelesi veriyor.

Stent prosedürü başarılı ve beklenenden daha hızlı bitiyor. Sanki hâlâ birinci sınıf öğrencisiymişim gibi ne kadar rahatladığımı kendime itiraf etmekten utanıyorum.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, ısıtıcımda büyük bir fincan kahve ile ofisime geri dönüyorum ve Madison, atladığım öğle yemeğimi takıntı haline getiriyor.

O bunu konuşmak için kafeteryaya giderken M'den cep telefonuma bir arama geliyor. Otuz saniyeden kısa bir süre içinde, sanki öncekini atlatmışım gibi bana dertlenecek bir tane daha sebep veriyor.

Seldon'ın ekibinden biri beni ele vermiş.

"Prosedürler konusunda kararsız kalamazsınız, Dr. Wiley." diyor bana her zamanki makineli tüfek ritmiyle. "Ya işinizi hepimizin sizden beklediği gibi yaparsınız ya da hazır olana kadar işe gelmezsiniz. Bu hastalar, oynamak istemezseniz başkasına atabileceğiniz oyun taşları değildir."

"Anlıyorum." demeyi başarıyorum, o nefes almak için durakladığında.

"İhtiyacın olursa daha fazla izin al, ama o ana kapıdan içeri girdiğinde, aklın yüzde yüz oyunda olmalı. Anlaşıldı mı?" Cevap verme şansım yok. "Güzel." diyor ve sonra kapatıyor.

Bunu hak ettim. Hepsini.

Caleb Donaghy'nin porto şarabı doğum lekesini gördüğümden beri olan her şeyi düşünmeden edemiyorum. Masamın

gerisinde oturup kahvemden bir yudum alıyorum. Sıcak ve acı kahve boş mideme adeta çarpıyor. Ama dikkat etmiyorum, gözlerim Donaghy'nin tıbbi kayıtlarının bulunduğu kırmızı dosyaya kayıyor.

Yavaşça açıp adamın rengi solmuş yüzüne bakıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Keder ya da pişmanlık yok. Donaghy ölmeyi hak eden bir canavardı. Ama neşteri kalbine yakın tutarken bunun bir etkisi oldu mu? Kim olduğunu bir şekilde hissettim mi?

Madison küçük bir Sezar salatası ve selofana sarılı bir çatal getiriyor. Gözlerimi dosyadan ayırmadan teşekkür ediyorum. Test sonuçlarındaki hasta numarası, sunucumuzda ameliyat video kayıtlarını bulmanın anahtarıdır. Birkaç dakika sonra, birçok açıdan kaydedilen ve hastanın yaşamsal verileriyle senkronize edilen prosedürü izlerken dalgın dalgın salata yiyorum.

Protokolü takip etmişim. Ettiğimi biliyorum. Yüzünü görene ve onu tanıyana kadar her şeyi kitabına göre yapmışım.

Yaşamış olabilir miydi? Farklı bir cerrah tarafından ameliyat edilmiş olsaydı, Caleb Donaghy bugün hayatta olur muydu? Videoyu tekrar tekrar izliyorum: Ekranın önüne adım attıktan sonra ve ölüm saatini seslenene kadar olan kısmı. Cevaplar arıyorum. Bulunacak net bir şey yok. Ya da belki de var olduğunu kabul etmek istemiyorum.

Belki yaşayabilirdi. Başka bir cerrah ona doğrudan kalbine epinefrin verir ve onu normal sinüs ritmine döndürürdü. Bir süre daha masaj yapmaya ve elektroşok uygulamaya devam edeceklerdi, bu da tüm şüphe olasılıklarını ortadan kaldıracaktı.

O zaman bir canavarın yaşamasına izin verilirdi.

Kim olduğunu öğrendiğimde, bu riski göze alamazdım.

Yaptığımın beni dönüştürdüğü şey için üzgün değilim. Pişman da değilim, beni neye dönüştürdüğünü düşünmekten korksam da.

Bir katile.

Beni çıldırtan şey, ilk etapta kalbinin neden çalışmadığı. Neden ölüm zamanını söylemek zorunda kaldım? Bunlar olmamalıydı. Her şey kitabına göre yapıldı ve yine de kalp atmayı

reddetti. Perdenin önüne geçip kim olduğunu görmeden *önce*. Kalbin artık nefes almayı hak etmeyen hasta, dengesiz bir hayvana ait olduğunu fark etmeden *önce*.

Neden?

Madison'ın sesi beni gerçekliğe geri çekiyor. Yanında Lee Chen ile ofisime geliyor ve bu konuda pek heyecanlı görünmüyor.

"Biraz önce bana anlattıklarını ona da anlat." diyor, sanki onu oraya sürüklemek zorundaymış gibi onun kolunu bırakmadan.

Lee tereddütlü, gözleri kısık, yüzü solgun. Ona gülümseyerek konuşması için onu cesaretlendiriyorum. Dudaklarını yalıyor ve bir an olduğu yerde kıpırdanıyor. "Ben sadece, şey, dışarıda bir eyalet savcısı olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm, koridorlarda dolaşıp bir sürü soru soruyor. Çok şey biliyor gibi görünüyor. Tek kelime etmedim, yemin ederim."

12

ODA SERVİSİ

Paula, kendisine ikram edilen sözde şampanya kadehine uzanırken, "Ah, Sayın Belediye Başkanı, hatırlamışsınız." diye fısıldadı.

Artık siyah mermer masa üstüne bırakılmış olan şişe en sevdiği markaydı: Martini Asti.

"Tabii ki hatırladım." Kadehler havada şıngırdadı, sonra uzanıp adamın dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu. "Ucuz şaraba yabancı değilim, biliyorsun." Adam güldü.

Geri çekildi ve ona uzun, sahte şaşkın bir bakış attı. "Sizi tanıyor muyum, Sayın Başkan? Paranın içinden geldiğinizi sanıyordum. Hem de çok." Araştırmasını yapmıştı ve onun geçmişini biliyordu ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Öğleden sonraları birlikte geçirecekleri oteller konusunda kesinlikle cimrilik etmezdi. Bu seferki, nehrin ve birçok köprüsünün muhteşem manzarasına sahip London House'un en üst katıydı. En çok pencerenin yanında çıplak durmayı seviyordu, bedeniyle nehrin karşısındaki kulelerdeki yüzlerce pencere arasında yalnızca ince beyaz bir tül vardı. Bu onun bir gelinlik hayaliydi... altında başka hiçbir şey olmadan tamamen bembeyazdı. Ama diğer genç kadınlar gibi evliliğe can atmıyordu. Şanslıydı; bazı iyi kısmetleri olmuştu. Otuz dokuz yaşındaki Paula, hayır dediği için hiç pişman olmamıştı. Hâlâ

kendi oyununun ustasıydı, kariyer hedeflerinin peşinden gitmekte, ilişki yaşamakta ve canı ne istiyorsa onu yapmakta özgürdü. Bir kızı olmasını isterdi ama dünyaya savunmasız bir can getirebileceğini düşünmüyordu, kaderin bir hatası, aptalca bir kaza ya da öngörülemeyen bir hastalığın onu yapayalnız bir şekilde Tanrı'nın insafına bırakabileceğini çok iyi biliyordu. Tabii bir de yabancı insanların. Bu, almaya istekli olduğu bir risk değildi.

En sevdiği köpüklü şarabından bir yudum daha aldı. "Bana bunu daha önce denediğini söyleme. Senin sadece dünyanın en iyi şampanyalarını içtiğini sanıyordum."

Adam dudaklarında gözlerine yansımayan rahatsız edici bir gülümsemeyle omuz silkti. "İstediğim kadar zengin değilim." Bir gölge gözlerini kararttı. "Evet, daha önce Asti içtim ve o kadar da kötü değil." Pencerenin yanında ona katıldı, tavandan tabana pencerede açığa çıkan çıplaklığına aldırış etmiyor gibiydi. Kollarını onun vücuduna dolayarak, "Bu şehir bizim olabilir." dedi.

"Bu şehir bizim *olacak*, Sayın Başkan." Yanındayken ve nehre bakarken bunu böyle söylediğinde kulağa doğru geliyordu. Olası. Başarılabilir.

"Biraz daha ister misin?" diye fısıldadı, kulağını ısırarak.

Sorusunun gerçek anlamını anlamamış gibi yaparak bardağını uzattı. Çift anlamlı oyunlarını severdi. "Tabii, neden olmasın."

Elleri onun beline kenetlendi. "Memnuniyetle." Gülümseyip onu kucağına aldı ve yatağa taşıdı. Boş kadehi kalın, pelüş halının üzerinde sessizce yuvarlanarak yere düştü.

Paula adama tepeden tırnağa baktı ve dudaklarını yaladı. "Açlıktan ölüyorum." Sonra şampanya kadehine uzandı ve kadehi şişedeki kalan köpüklü şarapla doldurdu. "Ve susadım."

"Beni deli ediyorsun, kadın." diye fısıldadı, onun saten çarşaflara yayılmış çıplak vücuduna bariz bir şehvetle bakarak. "Sana doyamıyorum."

Şampanyasından bir yudum aldı ve gözlerinde tam da olması gerektiği kadar hüzünle gülümsedi. "Fazla kalamayacak olmam çok kötü." Kadehi ona uzattı ama o başını salladı.

Gözlerinin üzerindeki az önceki gölge geri dönmüştü. "Neden onu bırakmıyorsun?" diye sordu, sorunun er ya da geç sorulması gerektiğini düşünerek. Karısını terk etmesini istedi. Hayır... buna *ihtiyacı vardı*. Belki de şimdi, doymadan veda edeceği şeye bakarken doğru zamandı.

Sorusu onu kendinden uzaklaştırdı. "Yapamayacağımı biliyorsun. Belediye başkanı olma şansımı tamamen yok eder. Bir boşanma ya da bir skandalla işsizler kervanına katılırım." Sesi zayıf, ikna olmamış gibiydi. Onu tutan başka bir şey olmalıydı.

"Bana karşı dürüst müsün, Derreck?" diye fısıldadı.

Gözlerini kaçırmadan önce ona kısa bir bakış attı. "Seçim kazanıldıktan sonra tamamen seninim, Paula. Eğer bana hâlâ sahip olmak istersen. İstediğim her şeyi yapmakta özgür olacağım."

Yalancı.

Bir yalancıyı konuştuğunu duyar duymaz tanırdı. Derreck, kürsüde sorguladığı bir sürü fail ve cinayet zanlısından daha iyi değildi. Bütün suçlular aynı şekilde yalan söyler.

Derreck, çarşafı karnının üzerine çekmek için elini hareket ettirdi ve alyansında batan güneşin bir ışını parladı. Paula ona kısaca dokununca elini çekti.

Onunla yataktayken bile o lanet şeyi çıkartmamıştı.

"Karının çocukluk evinde, annesiyle nasıl yaşadığını hep merak etmişimdir. Kolay olmamalı."

"Beni soruşturdun, ha?" Kaşlarını çattı. "Seni suçladığımı söyleyemem." Yüzünü Paula'ya çevirerek elini onun bacağına koydu ve hafifçe sıktı. "İnan bana, bu benim ilk seçimim değildi. Orada yaşıyoruz çünkü Anne o eve, annesine bağlı. Böylesi daha kolay. Hastaneye, ofisime yakın. Ama neden ondan bahsediyoruz ki?" Eli yavaşça yukarıya gitti ve karnına sıcaklık saçtı.

Soğuk bir sesle, "Çünkü bu gece yalnız uyumak istemiyorum." diye yanıtladı, sesi hafif bir fısıltıyla çıksa da tehditkâr bir ima içeriyordu. "Umursamıyor gibisin." Gözlerini, alacakaranlığın şehri sayısız ışıkla örtmeye başladığı geniş pencereye kaydırdı ve sonra ekledi. "Gitmeliyim." Yatağın kenarına oturdu ama yüzünü Derreck'ten ayırmadı.

"Bugün geç kalabilirim." Sözleri ağzından çabuk çıktı, sesi aciliyetle renklenmiş gibiydi. "Anne'nin hastanede bazı sorunları vardı. Bir süre evde olmayacak."

Birkaç saniyelik sessizliğin sert bir boşluk bırakmasına izin verdi, sonra sordu. "Neden? Ne oldu ki?"

Hayal kırıklığıyla dolu bir iç çekiş göğsünden ayrıldı. "Sana zaten bundan bahsetmiştim. Bir hastasını kaybetti. Ameliyat sırasında bir adam öldü. Senin için endişelenecek bir şey yok."

"Eşinin yaşadığı bu her ne ise, kariyerini etkilemeyecek mi? Eğer medya—"

Ellerine bakıyordu. "Hayır... öyle bir şey değil. Cerrahlar hastaları öldüğünde zor anlar yaşarlar, hepsi bu. Ama bu her zaman olur."

O anda Paula'nın aklından bir düşünce geçti. Muhtemelen bu yüzden karısını asla terk etmeyecekti. Zengin babasının izinden giden zengin o olmalıydı. Derreck servetini kazanmamıştı; sadece servetle evlenmişti. Bu yüzden ucuz şaraba alışıktı. Bu yüzden kayınvalidesi ile yaşamaya razıydı.

"Bu hasta kimdi?" diye Paula gelişigüzel sordu, zaten çok iyi bilmesine rağmen. "Tanıdığı biri miydi, yoksa...?"

Tek taraflı bir omuz silkme, Paula'yı tekrar yalan söylemek üzere olduğu konusunda uyardı. "Sadece bir hasta, bilmiyorum. Ama istersen kalabilirim. Yarına kadar oda bizim."

Bu söz bir gülümsemeyi hak ediyordu. Ona yaklaştı ve tırnağını göğsünde gezdirdi. "Yarına kadar kalabilir misin?" Sesi vaat yüklüydü.

Elini sıktı ve aşağı doğru olan yolculuğunu dudaklarına götürerek bitirdi. "Bu gece en geç on bire kadar kalabilirim. Yarın benim için zor bir gün olacak."

"Ah." Ayağa kalktı ve ipeksi bir çarşafa sarınarak banyoya girdi. Kapıyı kapatıp aynaya baktığında, çarşaf hışırdayarak siyah, altıgen karo zemine düşerken gülümsemesi soldu. "Lanet olsun o sürtüğe." diye mırıldandı aynada kendine bakarak. Sevgilisinin karısını düşünmek kanını kaynattı. Yatakta çıplak yatarken bile her zaman oradaydı, aralarındaydı. Üzerinde hâlâ tuttuğu güç, öfkesini körükledi ve bu öfke onu da yutmak için

taştı. "Siz, Sayın Belediye Başkanı, *bu gece* bundan daha fazlasını alamayacaksınız. Önceliklerinizi öğrenene kadar olmaz."

Yüzüne soğuk su çarptı ve sonra musluktan içti, şampanyadan sonraki serinletici, canlandırıcı hissin tadını çıkardı. Yatağa koşup adamın beynini oymak istemesi yeterince kötüydü. Daha da kötüsü, haftada en az bir kez onunla pahalı otel yataklarında çıplak uzanmasına rağmen karısına hâlâ sadık olmasıydı. *Biraz sadakat*... Şey, o bir politikacıydı. Ondan ne beklenebilirdi?

Ancak politikacılar da dahil olmak üzere çoğu insan eğitilebilir ve karizmasına, mavi gözlerine ve kadınlarla olan ünlü başarısına rağmen Derreck Bourke da bir istisna değildi. Birkaç kırbaç darbesi gerektirse bile, doğru kişiye sadık ve bağlı olması öğretilebilirdi.

Banyodan çıktığında, gözlerinde şakacı bir parıltıyla, yürürken kalçasını sallayarak çarşafı yerde sürükledi. Onu yatakta yatarken buldu, elleri başının altında, onun için hazırdı. Uyarıldığını fark etmemiş gibi yaparak çarşafa sarıldı ve pencerenin yanındaki koltuğa oturup dışarı baktı. "Bize biraz ordövr ister misin? Fazla kalamam."

Derreck gözle görülür bir hayal kırıklığıyla yatağın kenarına oturdu ve resepsiyonu aradı.

"Ve bir şişe şampanya daha." diye ekledi, resepsiyon aramayı yanıtlarken. Şampanya hakkında ayrıntılı talimatlar verirken onu dinledi.

Derreck gülümseyerek telefonu kapattı. "Mutlu musun?"

Dudaklarını yaladı. "Hı-hı." Çatı restoranı onlara en iyi mezelerinden bir seçki getiriyordu: karartılmış deniz tarağı ve ızgara ahtapot salatası. Derreck, denize kıyısı olmayan bir şehrin belediye başkanı özentisi için deniz ürünlerini biraz fazla seviyordu.

Giysilerine uzandı ama kadın parmağını salladı. "Hayır. Henüz değil. Tabii benim de giyinmemi istemiyorsan."

"Oda servisimiz geliyor."

Kayıtsızca omuz silkti. "Öyleyse gelsinler. Daha önce çıplak insan gördüklerine bahse girerim."

Derreck gülümsedi ve ona doğru ilerledi. Paula bakışlarını şehrin panoramik manzarasına çevirdi. "Benim de işte sorunlarım

var." dedi yumuşak ve yavaşça konuşup onun devreye girmesini bekleyerek.

"Ne oldu?" Derreck ayaklarının dibinde, buruşuk çarşafın üzerine oturdu, bacaklarına yaslandı ve başını kucağına koydu. Bunu yaptığı için adamdan nefret ediyordu. Bu her şeyi sanki mümkünmüş, doğalmış gibi gösteriyordu. Sanki onu gerçekten seviyormuş gibi. Sanki bu gece karısına dönmeyecekmiş gibi.

Az önce tanıştığı büyüleyici cerrah Dr. Anne Wiley düşüncesini bir kenara itti. Onunla aynı odada olmak bile Paula'nın kendisini küçük, önemsiz, çirkin ve anlamsız hissetmesine neden olmuştu. Her şeye sahipti. Güzellik, zenginlik, koca, güç. O *kaltağa lanet olsun.*

Sonra kendini Anne Wiley'nin neden Derreck'in soyadı Bourke'u almadığını merak ederken buldu. Bunun nedeni muhtemelen "Wiley" adının şehrin tıp camiasında hâlâ bir anlam ifade etmesi ve sahip olduğu her şey için bu mirastan yararlanmasıydı.

"Gerçekten bir konuda kararsızım." dedi sonunda. "Şehir merkezinde bir silahlı çatışmaya tanık olan on bir yaşında bir çocuk var. Onun tanıklık yapmasına ihtiyacım var. Ama babası buna izin vermiyor." Derreck'in saçını yavaşça okşayarak bir süre duraksadı. "O bekar bir baba, korkudan deliye dönmüş durumda. Nedenini anlayabiliyorum."

"Tanıklık etmemesine izin verecek misin?"

"Ne? Katil kolayca kurtulup hayatına devam mı etsin yani? Bunu yapamam. Keşke yapabilseydim ama. Mazlumların haklarını korumak konusunda her zaman tutkulu olmuşumdur. O yüzden bu dava beni içten içe parçalıyor."

"Bunu biliyorum." dedi Derreck ona bakarak. "Pek çok topluluk sosyal yardım ve adli yardım programına katılıyorsun. Neden bu kadar umursadığını hep merak etmişimdir. Kişisel mi?" Karaya inen bir alakargayı izleyen bir kedi gibi sıntı. "Ucuz şampanya tercihinle bir ilgisi var mı?"

Kahretsin ... Çok fazla soru soruyordu. Ve çok şey biliyordu.

Kapı tıklatıldı ve bir erkek sesi, "Oda servisi." dedi.

"Kahretsin." diye mırıldandı Derreck, ayağa fırlayarak ve üzerini örtecek bir şeyler arayarak. Yorgana uzandı ama çok büyüktü.

Onun telaşlandığını görünce güldü. "Banyoda."

Bir an orada gözden kayboldu, sonra üzerinde otel logosu işlenmiş bir bornozla ortaya çıktı. Ardından kapıyı açtı ve teslimat için imza attı.

Yemeği getirip masaya koyduğunda, istenmeyen sorusu çoktan unutulmuştu.

Bir deniz tarağı aldı ve ağzına koydu, enfes tadının ve dokusunun tadını çıkararak yavaşça çiğnedi. "Benim ikilemim bu." dedi, az önceki düşüncesine hız kesmeden devam ederek. "Bu, bir katili tekrar sokaklara salmak anlamına gelse bile, tanıklıktan feragat etmesine izin mi vermeliyim? Yoksa devam edip bu çocuğu ifade vermeye zorlamalı mıyım, sonuçları ne olursa olsun? Derreck'in yeni şişeyi açmasını ve kadehleri doldurmasını bekledi. "Siz olsanız ne yapardınız, Sayın Başkan? Vatandaşlarınızın yararına olan nedir?"

Derreck dökmemeye dikkat ederek sıvıyı yavaşça kadehlere koydu. "Bu tür durumlarda kanun açıktır. Tanık tanıklık etmelidir. Güvenliğiyle ilgili endişelerin varsa onu 'Tanık Koruma' ya yönlendirebilirsin. Yaşı küçük olduğu için babası da onunla gidecektir. Burada pek bir seçeneğin yok. Bunu yapmayı reddedersen, bölge savcısı davaya başka birini tayin edecektir."

Çatalını bir parça ahtapota sapladı ve tadına baktı. Umduğundan da lezzetliydi, otlar ve baharatlarla zenginleştirilmiş mayonez sosu, bir tat ve zevk senfonisi yaratmıştı. "Sanırım etmeyecek." Gerçekten kontrol edemediğin bir şey için böyle parçalanmış hissetmek berbat bir şey." Ona hızlı bir bakış attı. "Acaba Anne de aynı tür şeylerle mücadele ediyor mudur?"

Derreck'in kafası karışmış görünüyordu ve Paula karısından tekrar bahsettiği için gözle görülür bir şekilde mutsuzdu.

"Bilirsin, kaybettiği hastasıyla ilgili yani?"

13

KASA

Ev sessiz ve loş. Kendimi ışıktan kaçarken ve hayatımda parlaklık istemezken bulduğumda genellikle böyle olmasını tercih ederim. Bugün farklı, sanki gölgeleri üzerime gelmeye, hafızamdan ve zamanın dokusundan yavaş, ürkütücü bir istilayla sızmaya davet ediyormuşum gibi. Ofisteyken, bu Madison'ın kaşlarını kaldırmasına neden olsa bile panjurları kapalı tutarım. Şimdi, evde, dışarısı karanlıkken tek yapmam gereken, her günün sonunda hüküm süren karanlıkla savaşmamak.

Bugün çarşamba, annemin briç günü ve bu akşam en yakın arkadaşının evinde. İptal edip benimle vakit geçirmek istedi ama geç saatlere kadar çalışacağım konusunda ona güvence verdim.

Tabii ki çalışmadım.

Evi sadece kendime istiyordum. Derreck çoğu gün geç saatlere kadar çalışır, nadiren yediden önce eve döner. Bugün mesaj attı ve katılması gereken özel bir seçim komitesi toplantısı olduğunu söyledi. Bu genellikle dokuza kadar, hatta eğer aynı fikirde olamazlarsa ve gündemdeki her bir eylem maddesini tartışmak zorunda kalırlarsa daha sonraya kadar sürer. Gerçekten böyle bir şeye nasıl dayanabildiğini anlayamıyorum.

Bir süre, akşam yemeğini düşünerek oturma odasında amaçsızca dolaşıyorum. Midem, görmezden gelinen bir günün ardından yiyecek talep eden karanlık ruh halimle uyumlu değil. Ama

akşam yemeği yapmak çaba gerektirir, ki bu, bu kadar önemsiz bir şeye harcamak istemediğim türden bir çaba. Yemek yakıttır ve tek ihtiyacım olan bir pit stop, süslü bir olay değil.

Mutfak adasıyla buzdolabı arasında durarak yenen fıstık ezmesine bulanmış birkaç tuzlu kraker bu amaca uyuyor. Midemi kemiren açlığın mide bulantısıyla yer değiştirmesi çok uzun sürmüyor. Fıstık ezmesi kavanozunun kapağını çıkardığı yüksek sesin duvarlarda yankılandığını fark ederek kapatıyorum. Kavanozu buzdolabına geri koyuyorum ve kapı rafından ağzı açık bir şişe şarap alıyorum. En sevdiğim şaraplardan biri olan Pinot Gris. Belki her zamanki büyüsünü yapar ve boğazımdaki düğümü çözer. Kalan sıvıyı bir bardağa döküyorum ve sadece üçte birinin dolu olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

İlk yudum acı ve çok soğuk geliyor. Yine de çalışma odasına girerken kadehi yanıma alıyorum. Eski, ceviz bir masa ve ona uygun babama ait bir kitaplıkla sert bir şekilde dekore edilmiş küçük bir oda. Bordo ve kırmızının koyu tonlarındaki İran halısı biraz eskimiş, püsküllleri yer yer yıpranmış. O odadaki her şey onun tarafından seçildi, her şeye elleriyle dokundu. Yalnızca dizüstü bilgisayar ve yirminci yüzyıl çivili Hollanda deri koltuğunun arkasındaki beyaz şal bana ait.

Pek çok kez dokunduğunu bildiğim için elimi masa yüzeyinde gezdirdim. Her gece bu sandalyede oturur, çalışır, hasta dosyalarını inceler, öğrenir, öğretirdi. Varlığı hâlâ yoğun, alçakgönüllü ve iç açıcı. Hâlâ burada, bizimleyken, ona istediğim her şeyi sormak için zaman ayırmış olmayı ne kadar isterdim.

Her zaman zamanımız olduğunu varsayarız.

Hiçbir zaman olmaz. Yaşadığımız her gün öngörülemeyenden ödünç alınmış zamandır.

Pek çok soru cevapsız kaldı. Melanie hakkında. Onu eve getirdiğimiz gün hakkında. Öldüğü gün yaptıklarım hakkında. Bana ne söyleyeceğini bilirdi. Sözleri ne kadar yakıcı olursa olsun, kalbimdeki yarayı iyileştirecekti. Kendimi affedemesem bile o muhtemelen beni affederdi.

Şarap kadehini pencere pervazına koyup bir süre dışarıyı seyrettim. Sokağımız akşam trafiğinin çok az olduğu küçük bir

çıkmaz sokak. Uzakta, hareketli şehir günün her saati yaşıyor ve gelişiyor, ama durduğum yerden tek görebildiğim şehir merkezinin ışıklarını yansıtan bulutlu gece gökyüzü; tek duyabildiğim, mesafenin bastırdığı yoğun trafiğin alçak uğultusunu ara sıra bozan tüylerimi diken diken eden polis sireni.

Şarabın son yudumunun tadı daha iyi gibi ve içimi biraz ısıtıyor. Boş bardağı pencere pervazına bırakıp kitaplığa doğru yürüyorum. Önüne çömeliyorum ve en alt sıradaki kitapları iki elimle kavrayıp bir dolap kapağı gibi yana doğru çekiyorum. İki sıra kitap sırtı görünümünde sürgülü kapaklı kişisel kasam.

Bir süre kasaya bakıyorum, içinde ne olduğunu çok iyi biliyorum ve yine de onu tekrar görmem gerekiyor. Şifre, Melanie'nin bize geldiği gün.

Kasa kapısı hızla açılıyor ve odayı hafif, küf kokusu dolduruyor. Bazı kasaların içine nem girer ve uzun süre saklanan tüm kâğıtların su geçirmez zarflarla kapatılması gerekir. Böyle bir yarı saydam su geçirmez zarf, içine sakladığım her şeyin altında duruyor -ev tapusu ve sahip olduğum küçük mücevherler. Açık mavi renkli ve çıkardığımda yüzeyi pürüzsüz ve dokunduğumda nemli. Birkaç dakika sonra masanın üzerine konulmuş ve dizüstü bilgisayarım da yer açmak için bir kenara itilmiş durumda.

Eski Hollanda sandalyesine oturduğumda anılar zihnime hücum ediyor ve sandalyeyi masaya yaklaştırdığımda itiraz edercesine inliyor. Mavi zarf hâlâ kapalı ve tereddüt ediyorum. Sonunda Melanie'nin kayıtlarını aramaya başlama cesaretini topladığımda, Joseph Lister'deki ihtisasımın ilk yılındaydım. Cevapları bulma düşüncesi, kendi kimlik bilgilerimi hastanenin bilgisayar sistemine girdiğim ilk gün aklımdan geçmiş, ama bir şey beni birkaç ay engellemişti. Ne bulursam bulayım, o yine de gitmiş olacaktı ve hiçbir şey onu geri getiremeyecekti. Merakımın galip gelmesi onun, babamın anısına neredeyse saygısızlık olurdu ama bilmeye ihtiyacım vardı. Emin olmalıydım...

Bize gelmeden önce Melanie'nin hayatı hakkında bildiğim her şey spekülasyon ya da çıkarımdan ibaretti. Havaya ihtiyacım olduğu gibi kesinliklere ihtiyacım vardı.

Birkaç ay bekledikten sonra -yapmam gerektiğini hissettiğim şeyle vicdanım arasında kaldım- ne zaman denetimsiz bilgisayar erişimi yakalasam arşivlenmiş tıbbi kayıtları incelemeye ve araştırmaya başladım. Melanie Wiley adına aşı kayıtları haricinde çok az buldum. Başka hiçbir şey yoktu. Babamın bir doktor olduğu ve hasta olduğumuzda bize evde baktığı düşünülürse, bu şaşırtıcı değildi.

Ama bize gelmeden önceki adı neydi?

Asla bilemedim.

Onu eve getirdiğimiz günü hâlâ hatırlıyorum. Dokuz yaşındaydı. On dört yaşındaydım ve bir kız kardeşim olması düşüncesi beni deli ediyordu. Ailem çok fazla uyarıda bulunmadan beni bir gün onunla tanıştırmak için bir eve götürdü. Sanırım ziyaret ettiğimiz yer bir yetimhaneydi, çünkü orada sadece Melanie değil, başka çocuklar da vardı. Bina yıpranmıştı ve küf kokuyordu. Avlu çoraktı, sadece şurada burada çimen izleri vardı, engebeli ve çamurluydu. Vantilatörlü bir pencereden makarna, peynir ve yemeklik yağ kokusu geliyordu. Bu mide bulandırıcıydı.

Koruyucu aile evinden kaçtıktan sonra sisteme iade edilmişti. İki kere. Melanie ürkek küçük bir kızdı, uzun, kahverengi saçları dağınıktı, yüzü ve elleri kirliydi. Bir şekilde ruhu delip geçen iri, yuvarlak gözleri vardı, çünkü ne istediğini, neden korktuğunu anında anlamıştım. Annemle babam diğer yetişkinlerle konuşmakla meşgulken, onunla sohbet etmiş ve biraz oynamıştım, evlat edinme evraklarını sonuçlandırıyorlardı, sanırım.

Ayrılmaya hazırlanırken, Melanie histerik bir şekilde ağlamaya başlayıp babamın elinden kurtulmaya çalışmış, onu bırakması için yalvarmıştı. Diğer elini tutmuştum ve alışılmadık bir güçle parmaklarımı tutarak ağlamayı kesmiş, ama sanki o korkunç yerden ayrılmak istemiyormuş gibi çocuklarla dolu bahçeye bakmıştı. Eve giderken sessizce sızlanırken babamın arabasının arka koltuğunda hâlâ elimi sıkıca tutuyordu. Arada sırada, hayatımda gördüğüm en çirkin giysilerden biri olan puantiyeli eteğinin ucuyla gözlerini siliyordu. Eteği sokak pisliği ve dökülen yiyeceklerle lekelenmiş ve kirlenmişti ve kirli beyaz gömleği daha temiz değildi. Her iki giysi de ikinci el, fazla yıpranmış

ve eskiden başka bir çocuğa aitmiş gibi görüntüyordu. Yine de umursamamıştım, ailemin, yeni kız kardeşimin ihtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağlayarak, tıpkı bana yaptıkları gibi ona da düşkün olacaklarını biliyordum.

Eve vardığımızda, arabanın kapısını açarken elini kısa süre bıraktığımda tekrar ağlamaya başlamıştı. Kolumu iki eliyle kavrayıp yanında kalmam için yalvarmıştı. Sonsuz saflığımla, gerçekte ne olduğunu anlamadan benimle bağ kurduğu için mutlu olmuştum. Elini ellerimin arasına almış, dosdoğru o iri, ağlamaklı gözlerine bakmış ve onu asla ama asla terk etmeyeceğime söz vermiştim. Hayatım üzerine yemin etmiştim.

Bana inanmıştı.

Sessiz ve sakin bir şekilde arabadan çıkarken fırfırlı eteği emniyet kemerinin tokasına dolanmış ve bacaklarını açığa çıkarmıştı. Onlara baktım, sonra anneme bakmıştım. Gülümsemesi gitmişti; bir çarşaf kadar beyazdı. Babam, bir küfür mırıldanıyordu, bunu nadiren yapardı. Sonra annem elini benimkinden alıp yanına çömelmiş, yürekten söylenmiş birkaç sözle onu ailemize kabul etmişti. Küçük kıza her zaman güvende olacağına ve başına kötü bir şey gelmeyeceğine söz vermişti. Sonra küçük kız kardeşimi banyo yaptırmaya götürmüştü.

İlk başta bacaklarının kirli olduğunu düşünmüştüm ama daha sonra kötü bir şekilde morarmış olduklarını öğrendim. Sanki birisi onu kıyafetinin altından görünmeyen yerlerinden dövmüş gibiydi.

O günün ilerleyen saatlerinde Melanie'ye yeni odasını göstermiştik. Pürüzsüz çarşaflara, her yere saçtığım pelüş hayvanlara, penceresinden sarkan neşeli perdelere dokunarak ilk başta heyecanlanmıştı. Yüzünü çarşaflara gömüp içini çekmiş, sonra bunların peri masalı prensesleri gibi koktuğunu söylemişti.

Sonra o odada yalnız uyuyacağını öğrendiğinde yine gözyaşlarına boğulmuştu. O zamanlar anlamamıştım; ama şimdi anlıyorum. İçgüdüsel olarak ne yapacağımı biliyordum. Kendi odasının hemen bitişiğindeki odamı ona gösterip yeni kız kardeşiyle bir süre yatmak isteyip istemediğini sormuştum. Hâlâ korkmuş görünüyordu ama şevkle kabul etmişti.

O gece benim odamda beraber uyumuştuk. Melanie güzel yeni yatağına olabildiğince uzun süre dokunulmamasını istiyordu. O zaman komik geliyordu, güzel şeylere dokunmaya her zaman isteksizdi -sanki onları hak etmiyormuş gibi davranıyordu. Sanki onlara dokunursa onları onarılamaz bir şekilde kirletecek ya da bozacakmış gibi.

Ağır hasar görmüş bir çocuğun çarpıcı belirtileri.

Yan duvardan annemin hıçkırıklarını duymaya başladığımda, yanıma kıvrılmış derin bir uykuya dalmıştı.

O geceye kadar, büyükannemin öldüğü zamanlar dışında annemin ağladığını hiç duymamıştım. Çok korkmuştum. Kısık hıçkırıkları gergin fısıltılarla karışıyordu. Hem o hem de babam kalbini kıran bir şeyi tartışıyorlardı. Tartışmıyorlardı... sesleri yüksek ya da kızgın değildi. Ama korkunç bir şeyler oluyordu ve ben ne olduğunu bilmiyordum.

Çocukluk cahilliğimde, annemin Melanie'den hoşlanmamasından ve onu o korkunç yere geri götürmek istemelerinden korkmuştum. Onlarla bunun hakkında konuşmak yerine, kendimi tuttum ve bir süre gülünç bir korku içinde yaşadım. Geriye dönüp baktığımda, o zamanki on dört yaşıma göre çok safmışım. Ailem beni bu dünyanın dehşetinden korumak için ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı ama bunu yaparak, yeni kız kardeşime neler olduğunu anlamam için beni hazırlıksız bırakmışlardı.

Artık bu dünyanın dehşetiyle ilgili daha çok şey biliyorum. Çok şey ama çok geç.

Masanın üzerindeki plastik zarfı, sonra da içindeki ince dosyayı çıkarıp açıyorum. En üstteki sayfanın başlığında OTOPSİ RAPORU yazıyor.

Asistanlığımın ilk yılında, nihayet hastanede Melanie'nin kayıtlarını aramaya başladığımda, alakalı bir şey bulamamıştım ama orada durmadım. O zamana kadar ikisi de gitmişti, Melanie ve babam. Bu konuda konuşarak, sorularımı dile getirerek annemin yaralarını açmaya cesaret edemiyordum. Melanie'nin evlat edinme kayıtları mühürlenmişti: başka bir çıkmaz sokak.

Cevaplar için başka yerlere baktım.

İlk fırsatım, asistan olarak ikinci yılımda, genel cerrahi rotasyonum sırasında, pala kullanan bir met bağımlısını içeren zorlu bir tutuklamanın ardından, bir Chicago polis dedektifinin kolunda derin bir kesikle acil servis masama geldiğinde karşıma çıktı. Dikiş atarken, aile üyelerinin otopsi kayıtlarına erişimi olup olmadığını sordum. Kayıtların teknik olarak halka açık olduğunu ama resmi bir talepte bulunmamın biraz zaman alabileceğini söyledi. Cook County adli tabibini aramayı teklif etti ve ben de ona bunu yapması için yalvardım. Tam orada, ben sedyede pansuman yaparken o aramayı yaptı.

Birkaç gün sonra, bir kurye Melanie'nin otopsi kayıtlarının bir kopyasını bıraktı.

Hemen okuyamadım. Annemi üzmek istemediğim için evde yalnız kalana kadar beklemek zorunda kaldım. İlk okuduğumda ellerim titriyordu, şimdi her sayfayı çevirdiğimde nasıl titriyorsa. O sayfalara yazılan her kelime sonsuza dek hafızama kazındı, ama yine de bazen Melanie'nin mezarını ziyaret ettiğim gibi, nefesim göğsümde ve yaşlı gözlerimle bu raporu tekrar ziyaret ediyorum.

Kaburgalarının eski kırığı. Sağ bileğin eski sarmal kırığı. Her iki uylukta belirgin miyozit osifikans travma -tekrarlanan travmatik yaralanmalardan sonra yumuşak dokuda kemik dokusu gelişmiş. Uyluklarında ve karnında eski, iyileşmiş, küçük bıçak yaraları. Eski vajinal laserasyonların skarlaşması.

Sıkışık yazılmış bir sayfada, masum bir kızın morga koyduğum adam Caleb Donaghy tarafından işkence ve taciz edilmesinin hikâyesi.

Hâlâ çok az, çok geç kalmış gibi geliyor. Daha çok acı çekmeliydi.

Bir gözyaşı damlası düşüyor ve otopsi raporunun son sayfasını lekeliyor. İlki olmasa da silmek için acele ediyorum. Okurken döktüğüm onca gözyaşından sonra o sayfa zar zor okunuyor.

Sanki bir şekilde değişebilir ve gerçeği olduğundan farklı kılabilirlermiş gibi, o sayfalara bakarak ne kadar zaman harcadığımı bilmiyorum. Annemin arabasının farları çalışma odasının

penceresini aydınlattığında, aceleyle otopsi raporunu plastik zarfa koyup kasanın içine kaydırıyorum. Düğmeye basmamla sessiz bir bip sesiyle kasa kilitleniyor. Annem çamaşırhanenin kapısını açıp mutfağa girerken, kasayı gizlemek için sahte kitap sırtlarını kaydırıyorum ve onu karşılamak için koşturuyorum.

O ve babamın o gece hakkında neler fısıldadıklarını bir süredir biliyordum. Şey, farz ediyorum... Gerçekten bilmiyorum çünkü bana söylemediler ve ben de hiç sormadım. Ama onu gördüğümde ona gerçekten sımsıkı sarılıyorum ve bırakmak istemiyorum. Keşke ona ne yaptığımı söyleyebilseydim.

"Selam anne." diye fısıldıyorum, yüzüm saçlarının arasında, parfümünün kokusu burun deliklerime sıcaklık, sevgi ve aidiyetle doluyor.

Sonunda geri çekiliyor ve ihtiyatla beni inceliyor. "Hey, tatlım, her şey yolunda mı?"

Susuyorum, basit sorusuna cevap veremiyorum.

Melanie benim küçük kız kardeşim olduğunda sadece dokuz yaşındaydı.

Beş yıl sonra gitmişti.

14

SORUN

Sabah vizitlerimi yapmaya başlarken aklıma takılan bir şey var. Dün gece boş şarap kadehini çalışma odasının pencere pervazına bıraktım. Nedense, bu alakasız küçük gerçek, sanki bir şekilde önemliymiş gibi unutulmayı reddediyor. Kalıcılığı muhtemelen bir stres tepkisidir.

Yorgunum ve evet, stresli hissediyorum, sinirlerim gergin, kırılma noktasına kadar gergin.

Yatakta dönüp durarak huzursuz bir gece geçirdim ve Derreck eve gelene kadar uyuyamadım. Nihayet geldiğinde saat gece yarısını epey geçmişti. Parmak uçlarına basarak yatak odasına girdi, sonra yanağıma en hafif öpücüğünü kondurdu ve bir çocuğu yatırır gibi yorganı üzerime örttü. Bunu yaptığında onu seviyorum. Soyunmaya başlayana kadar tam da bunu yapacağını bildiğim için uyuyor numarası yaptım. Sonra merhaba dedim ve görmesi için masa lambasını yaktım. Bu hareketi bana bir öpücük daha kazandırdı. Bu kadar uzun bir günün ardından inanılmaz derecede taze kokuyordu. Bunu nasıl başarıyor? Bir gün ona soracağım. Nefesinde bir şarap kokusu vardı ama bu hiç de şaşırtıcı değildi. Bu bitmek bilmeyen toplantılar, masrafları adayın karşılayacağı akşam yemeklerini ve içkileri de içerir.

Ona dün gece sormalıydım. Dörtte uyandım, uyuyamadım, merak ettim. Eminim çok basit bir şeydir, gerektiğinde kullanması

için evrak çantasında sağlam bir deodorant taşımak gibi. Ün nevdiği marka Old Spice. Dün gece böyle kokuyordu: garip ve Old Spice. Ama anlamsız endişeyi kafamdan atmaya çalışmadım. Caleb Donaghy'nin aşağılık kalbi yerine Dorreck'in deodorantına takılıp uyanık kalmak daha iyiydi.

O canavara ölüm zamanı dediğimden bu yana tam bir hafta geçti. Ve o zamandan beri tam bir programla ilk günüm. Yine de yoğunluğum az. Bir süredir normal iş yükü programının dışındayım ve dün sadece bir operasyon vardı -Dr. Seldon'ın hastasına koroner stent. Bugün, zamanımın çoğunu ayırdığım bir mitral kapak değişimim var. Sabah da ziyaret edilecek o kadar çok hasta yok.

Dr. Seldon'u koroner stent hastasının odasında dijital stetoskopuyla kalbini dinlerken, ritmi görselleştirmek için kendini telefonunun ekranına bakarken buluyorum. İçeri girmeden önce biraz emin olamayarak kapı eşiğinde duruyorum. "Günaydın," diyorum neşeyle. Kendimi konuşurken duyduğumda aklıma 'Başarana kadar numara yap' ifadesi geliyor. Dünkü konuşmadan sonra hastasını devraldığı için Dr. Seldon'u suçlamıyorum. Ben de kendime güvenmezdim.

"Ah, Dr. Wiley." diyor Dr. Seldon, stetoskop kulaklıklarını kulaklarından çıkarıp hortumu cebine girene kadar katlayarak. "Biz de senden bahsediyorduk." Hasta gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bu genç adamla harika bir iş çıkardın. İkimizi de gömecek kadar uzun yaşayacak." Dr. Seldon'un hastaları biraz abartılı bir şekilde cesaretlendirmek için kullandığı kelimeler var ama işe yarıyor. Uzun ve sağlıklı bir hayat yaşayacaklarına inanmalarını sağlıyorsa bunda bir sakınca yoktur.

Hastayla konuşup kalp atışlarını dinleyerek birkaç dakika geçiriyorum. Göğsündeki karıncalanma gitti, nefes alması normale döndü. Elini sıkıp ayrılıyorum ama Bayan Heimbach'ın odasına girmeden Dr. Seldon bana yetişiyor.

Beni pencerenin yanına çekip sürekli yaya trafiğinden uzaklaştırıyor. Sonra başını eğiyor ve fısıltıdan biraz daha yüksek sesle konuşuyor. "Aramızda kalsın Anne, itiraf edebileceğimden çok daha fazla hasta kaybettim. İşimizle birlikte gelen üzücü bir

gerçek. Ama bunun için hiç soruşturulmadım. Bırak Eyalet Savcılığını, iç soruşturma bile geçirmedim. Olağan resmi bir inceleme bile olmadı."

Sözlerini duyunca damarlarımdaki kan donuyor. Kalbim panikle güçlü bir şekilde atsa da nefes alamıyorum ve bayılmak üzere olduğumu hissediyorum. Diğer cerrahların başına hiç gelmemişse, soruşturmanın açıklaması ne olabilir? Ağzım açık, suskun bir halde Dr. Seldon'a bakıyorum.

"Olduğun yerde dur ve biraz bekle, inan geçecek. Ama çok dikkatli ol. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ama sanki biri tarafından hedef alınıyormuşsun gibi geliyor." Konuştuğumuzu kimsenin duymadığından emin olmak istercesine sağa sola baktıktan sonra devam ediyor. "Güçlü ve motive olmuş biri. İşini iyi yap ve insanlara ateşi daha fazla körüklemeleri için sebep verme." Beni cesaretlendirmek için elimi sıkıyor. "Dünkü stent prosedürü talebi gibi yani." Sanki neden bahsettiğini anlamıyormuşum gibi başını hastanın kapısına doğru sallıyor. "Bu arada, onun hakkındaki fikrini değiştirmiş olmana sevindim. Şu anda her şeyden çok ihtiyacın olan tek şey başarı. Bu seni yeniden inşa edecek, canlandıracak. Tamam mı aşkım?"

Tüm hastanenin ben ve Eyalet Savcılığı soruşturması hakkında konuştuğu düşüncesiyle dehşete kapılmış bir halde başımı sallıyorum. Ve Caleb Donaghy hakkında. Savcı yardımcısının dünkü ziyaretinden ekibim dışında kimsenin haberi olmadığını sanıyordum. Görünüşe göre yanılmışım.

Dr. Seldon omzuma hafifçe vuruyor ve sırtı biraz kambur, yürüyüşü biraz çarpık bir halde ameliyathaneye doğru yürümeye başlıyor. Erken bir ameliyatı var, programında gördüm.

Bayan Heimbach'ı görmeden önce sakinleşmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Sonra onunla tahmin ettiğimden daha fazla zaman geçiriyorum. Ameliyatından iki saat öncesinde böylesine bir bilgilendirme alacağını hiç düşünmemiş ve bu yüzden sanki tüm sorularını bana saklamış. Ben hastaların yeteri kadar bilgilendirilmelerinin ateşli bir destekçisiyim. Kâr amacı güden bir sağlık sisteminde, en kötü durum senaryosunda insanların başlarına gelenleri kontrol etmek için tek şansları budur.

Madison, doldurması gereken bir formla beni kurtarmaya geliyor ve Bayan Heimbach'ın son taramaları ve ameliyat öncesi hazırlığı için alınmasından sadece birkaç dakika önce, formu imzalarken onun tanığı olarak refakat ediyor.

Odasından çıktığımda, neredeyse M'e çarpacaktım. Patronum beline çok sıkı oturan açık gri bir pantolon giymiş ve ben onun içinde nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğini merak ediyorum. Her zamanki gibi inanılmaz derecede doğrudan ve odaklanmış.

"Nasıl hissediyorsun? Tüm iş yükünü devam ettirmeye hazır mısın?" Sağ eli uyluğuna dayalı; solunda küçük bir yığın kardiyoloji hasta çizelgesi var. Onları renk kodlarından tanıyorum.

"Evet, yüzde yüz." diyorum gözümü kırpmadan, yakında gerçek olmasını umarak.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır." diyorum sakince. Derreck'in tavsiyesine uygun kısa cevaplar.

"Güzel." diye yanıtlıyor ve sonsuz, meşgul koridorlarda hızla zıplamasına hemen devam ediyor. Fikrini değiştirdiğini ve daha gidecek çok yeri olduğunu bilmeme rağmen, nihayet yaklaşık altı metre uzaklaştığında ancak rahat nefes alıyorum.

Eyalet Başsavcılığının ölen hastamla ilgilendiğinden haberi olmadığı için rahatlıyorum. Hastanede haberi olmayan tek kişi o olabilir. Yine de sarkastik zihnim muhtemelen bunu benim ekibim ve şimdi Dr. Seldon dışında çok az kişinin bildiğini söylüyor. Belki de öyle kalacak.

Belki domuzlar uçar ve hepimiz işe gitmek için onlara binebiliriz.

Ama bu savcının benimle ve hastamla neden bu kadar yakından ilgilendiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Benim bilmediğim bir şey mi biliyor? Bilinmesi gereken, endişelenecek bir şey var mı?

Birkaç dönüş daha ve asansörle kısa bir yolculuktan sonra tekrar katıma dönüyorum. Saate bakıp adımlarımı hızlandırıyorum. Ameliyata hazırlanmam için çok fazla zaman kalmadı.

Madison ofisimin önünde beni bekliyor ve beni görünce hızlı hızlı bana doğru yürümeye başlıyor. Endişelenmiş, hatta paniklemiş görünüyor, derin bir şekilde kırışmış kaşlarının altında

korkuyla yuvarlak gözlerle ofisime doğru yan bakışlar atıyor. "Çok negatifim Anne, onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu," diye tekrarlıyor; ikimiz de ofisime doğru yürürken.

'Bana neden bahsettiğini soracaktım ki ofisimin cam duvarı görüş alanıma giriyor ve kendimi görüyorum. O devlet savcı yardımcısı masamın arkasında oturuyor, rahat bir şekilde kurulmuş bir cerrahi incelemenin sayfalarını çeviriyor. Altı yüz sayfalık ki tabın altında, Caleb Donaghy için bir araya getirdiğim kırmızı klasörü görebiliyorum.

Nefesim kesiliyor. Ya açtıysa? Onunla ilgili her türlü bilgi o dosyada.

Bu kadın çok sinir bozucu.

Madison'la birlikte ofisime giriyorum. "Sana buraya dalıp girme hakkını ne veriyor?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak.

Kitabı yavaşça kapatıyor ve ayağa kalkıyor, sonra benden ancak altmış santim uzakta önümde durana kadar masanın etrafından dolanıyor. Cömertçe dekoltesini gösteren beyaz ipek bir bluzla eşleştirilmiş siyah bir pantolon ve topuklu ayakkabılar giyiyor. Onunla uyumlu siyah deri evrak çantası masamın köşesinde açık duruyor. O, M'in daha genç, daha güzel bir versiyonu gibi. Benzerliğin görünüşün ötesine geçebileceği düşüncesi tüylerimi ürpertiyor.

Dudaklarında küçümsemeyle karışık bir gülümseme beliriyor. "Yani burada mahremiyet hakkınız olduğunu mu düşünüyorsunuz, Dr. Wiley? Hastane ofisinize cam duvarlar ördüğüne göre öyle düşünmemiş."

Madison bir adım öne çıkıyor, fena halde öfkeli ve ellerini kalçalarına dayamış durumda. "Buradaki insanların görgü kuralları var. Bu üslup-"

"Sorun değil." diye fısıldıyorum ve Madison'ın lafını kesiyorum. Haklı ama alakası yok. Derreck her zaman adalet sisteminde neyin doğru olduğunun önemli olmadığını savunur. Sadece yasanın söylediği ve onu silah olarak kullanan avukatın kalibresi önemlidir. "Sizin için ne yapabilirim Bayan...?" Adını unutmuş gibi yapıyorum. Onunla tanıştığımdan beri her düşünceme musallat olan o isim değilmiş gibi.

"Fuselier." diyor sakince, gülümsemesi çarpık, gözleri benimkilere dikilmiş, göz bebekleri büyümüş durumda. Ofisim çok karanlık olmalı, yoksa başka bir şeye, belki de güçlü bir duyguya tepki veriyor olabilir diye düşünebilirdim. Korku duyması mantıklı değil... Belki de öfke? Bu kesinlikle bir adrenalin tepkisi. Ama neden?

"Bayan Fuselier, evet." diyorum zarifçe, duvardaki elektrik anahtarına yanaşıp onu açarken. Oda pek de aydınlanmıyor. Işığa tepki olarak gözlerini kısa bir süre kaydırıyor ama sonra tekrar bana bakıyor. Göz bebekleri hâlâ büyümüş durumda. Sanki zehirli bir yırtıcı hayvanın gözlerinin içine bakıyormuşum gibi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Ağzının kenarında bir küçümseme titriyor. "Her zaman bu hakka sahip miydiniz, Dr. Wiley?" Madison nefesini tuttuğunda kükürdüyor. "Bahse girerim öyleydiniz. Zengin bir ailede doğmuş, cerrah bir baba, dünya umurunda değil." Tüm bunlar utanç verici ya da bir şekilde yanlışmış gibi yavaşça başını sallıyor. "Hastalarınızı umursamıyorsunuz bile, değil mi Dr. Wiley?"

Onu neyin motive ettiğini kafamda toparlayamıyorum. Belli ki olta atıyor. Somut bir şeyi olsaydı, hemen ortaya çıkar ve söylerdi. Beni tutuklar ve kelepçeli olarak buradan çıkarırdı. Bunun yerine, beni kışkırtıyor. *Pekâlâ, ben de o oyunu oynayabilirim.* "Sizin için Caleb Donaghy kimdi?" diye nedensiz bir merakla soruyorum.

İleriye doğru bir adım atıyor. Nefesini yüzümde hissedebiliyorum. Geri adım atmak yerine ellerimi havaya kaldırıyorum. "Lütfen mesafenizi koruyun veya maske takın. Hastanedeyiz."

"Soru senin için onun kim olduğu ve neden onun ölmesine izin verdiğin." diye fısıldıyor, ricamı görmezden gelerek. "Onun yerine buna odaklanalım, Dr. Wiley."

"Güvenliği arıyorum." diyor Madison ama kolundan tutup onu durduruyorum.

"Bayan Fuselier bir tehdit değil, Maddie. O bir kanun görevlisi. Devlet memuru." Bütün bu süre boyunca bakışlarına odaklanıp inatla gözlerimi kırpıştırmayı reddediyorum. "Resmi görevinin sınırlarını aşamaz. Bu kariyerinin sonu olurdu."

Gözlerindeki öfke kıvılcımlarını görüyorum. Neyi önemsediğini anlatıyor. Neyin peşinde olduğunu. Ofisinde veya kim bilir nerede kendini yükseltmek için yüksek profilli bir dava. 'Kalp Kızı'nı devirmek muhtemelen bu amaca uyacak bir şey. Vakanın anında görünürlüğü ve medyanın ilgisi olacaktır. Başlıkları zihnimde görebiliyorum.

"Size bir maske versem?" diye soruyorum. Madison bir an ortadan kayboluyor, ardından steril bir maskeyle geri dönüyor. Kadın almıyor. Bunun yerine, küçük bir adım geri atıyor, gözleriyle bana hançer fırlatıyor gibi.

İlk raundu kazandım. Umarım ödeyebileceğimden daha fazlasına mal olmaz.

"Caleb Donaghy neden öldü?" diye soğuk bir şekilde soruyor. "Bir hata mıydı? Herkes hata yapar, anlaşılabilir."

Tam bir aptal olduğumu düşünüyor olmalı.

"Sorularınızla ekibimi rahatsız etmenizin bir hata olduğuna eminim."

"İşimi yapıyorum. Konsepte aşina olmayabilirsiniz. Bu iş size miras kaldı, değil mi? Tüm bu 'babanın izinden gitme' saçmalığı, köşeleri kestirmeden dönmek ve kalifiye olmadığınız işlere girmek için bir bahaneden başka bir şey değil. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Hakarete uğradığım noktayı uzun zaman önce geçtim. Şimdi sadece korkuyorum. Burada, tanıkların önünde benimle bu şekilde konuşuyorsa, benim bilmediğim bir şey biliyor olmalı. Birinden açık çek almış olmalı.

Doktor Seldon haklıydı. Bu, bir cadı avının ötesinde, neredeyse bir infaz gibi kişisel hissettiriyor.

Saate bakıp kaşlarımı çatıyorum. Hemen hazırlıklara başlıyor olmalıyım. Muhtemelen biliyor. "Meşru bir sorunuz varsa, cevaplamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Otuz saniyeniz var. Ondan sonra ameliyatta olmam gerekiyor." Kenara çekiliyorum ve ofis kapısını işaret ederek onu gitmesi için yönlendiriyorum.

"Hastanız neden öldü? Ne yanlış gitti?" Sesi tehditkâr.

Madison bir adım geri çekiliyor ve bana endişeli bir bakış atıyor.

"Ameliyat sırasında veya hemen sonrasında tüm hasta ölümleri için, neyin yanlış gittiğini ve ölümün önlenip önlenemeyeceğini veya tahmin edilip edilemeyeceğini inceleyen resmi bir inceleme süreci var." Dün ona söylediğim kelimeleri tekrarlıyorum. "Rapor yakında hazır olacaktır. Bir kopyasını istemek için hastanenin hukuk departmanıyla iletişime geçmenizi öneririm." Onun için kapıyı açıyorum. "Şimdi izin verirseniz, yapmam gereken işler var."

Masamdan evrak çantasını alırken, "Bu yanınıza kalmayacak." diyor.

"Ve hastane danışmanı olmadan ekibimle görüşmeyi keserseniz çok sevinirim. Bunun yasa dışı olduğundan oldukça eminim ama eğer yapmamı isterseniz, birkaç arama yapıp öğrenebilirim."

İkinci tehdidim hedefi tam on ikiden vuruyor.

Tek kelime etmeden ofisimi terk ediyor ve gözden kaybolmadan önce bana bir kez daha zehirli bir bakış fırlatıyor.

Madison yüksek sesle iç çekiyor. "İnanılmaz, bu kadın! İyi ki gitti."

Ona sertçe bakıyorum. "Gitmedi, Maddie. Daha yeni başlıyor."

"Neye başlıyor? O ameliyatta bir şey olmadı ki. Hasta öldü tamam ama biz yanlış bir şey yapmadık." Ajitasyon halinde ofisimde volta atıyor, bir kapak değiştirme ameliyatından önce ondan isteyeceğim son şey. Ya da kendimden. Ben de benzer duygular, endişe, avlanma, tuzağa düşme, hissediyorum, ama bunu daha iyi saklıyorum. Yani umarım.

Seçeneklerimi düşündüğüm uzun ve gergin bir andan sonra masa telefonumu alıp M'i arıyorum. Hemen cevap veriyor.

"Neler oluyor?" her zamanki selamlama yerine direk soruyla söze giriyor.

Ciğerlerimi havayla dolduruyorum. "Ciddi bir sorunumuz olabilir."

15

TANIKLIK

Cook County Eyalet Savcılık Bürosu binasına giden yol kısaydı, Paula'nın öfkesini atabilmesi için ise çok daha kısaydı. Gideceği yere birkaç blok kala kenara çekti ve durdu. Hastaneden çıktıktan sonra saniyeler içinde kaybettiği soğukkanlılığını yeniden toplaması için birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı.

Neden bazı insanlar hayata hep bir sıfır önde başlıyordu? Anne Wiley kendinden emin ve korkusuzdu, güçlü insanların doğuştan sahip olduğu türden bir cesareti vardı. Sevgi, para ve olanaklarla çevrili iyi ailelerde yetişenler. O insanlar korkuyu bilmiyorlardı. Yoksul ailelerin bildiği gibi mücadeleyi bilmiyorlardı. Dünyada tamamen yalnız, savunmasız, meteliksiz ve çaresiz olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu; tıpkı geçen hafta öğle yemeğinde patronuyla tartıştığı ve çalıntı arabası onu neredeyse köprüden atlamasına neden olan Kestner adlı çocuk gibi.

Anne Wiley gibi insanlar, Paula Fuselier gibilerinin sorularıyla rahatsız olduklarında telefon görüşmeleri yaparlar. Kibirli cerrahın muayenehanesinden ayrıldıktan birkaç dakika sonra Anne'in telefonu alıp birini aradığına bir biftek yemeğine bahse girerdi.

Lanet olsun ona ve onun gibilere. Hayat çok adaletsizdi. O her şeye sahipti. İyi bir iş, mükemmel bir itibar, şehrin her yerindeki

devasa reklam panolarında bir yüz. Ve Derreck. Tacizci bir sarhoşla evlenebilirdi ama hayır, altın bir geleceği olan zeki, hırslı bir avukatla evlenmek zorundaydı ve Joliet'te, eski hapishanenin hemen karşısındaki sokakta değil, Avrupa'da bir Fransız dadı tarafından büyütülmüş gibi tavırları vardı.

Bazı insanlar her şeye sahipti.

Hayat rastgeleydi. Bu onu doğru yapmazdı.

Uzun boylu, ince fiziği, sakin tavrı ve güzel yüzüyle Anne Wiley'i düşünmek Paula'nın bir şeyleri kırmak, bir şeyleri parçalamak istemesine neden oldu. Arabada etrafına bakındı ama parçalara ayırabileceği hiçbir şey yoktu. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde küfürlerle dolu uzun bir iç çekti.

Derreck onu asla terk etmezdi; bunun için deli olması lazımdı. Paula sarrılı değildi. Derreck, ona ne kadar söz verirse versin, kariyerini ne kadar ileri götürürse götürsün, karısından asla boşanmayacaktı. Her zaman metresi, diğer kadın olacaktı, şimdiye kadar yaptığı gibi kendi başının çaresine bakacaktı, bu dünyada yapayalnızdı, onu arayacak kimse yoktu ve bir sorun çıkması durumunda aranacak bir telefon yoktu.

Anne Wiley'den *nefret ediyordu*. Ona kendi hayatında yanlış olan her şeyi, kendini hukuk fakültesine sokmak için ne kadar çok çalışması gerektiğini, öpmesi gereken her kıçı ve ilerlemek için yutması gereken her fikri hatırlatıyordu. Zengin aile çocuğu avukatlar, tıpkı kendinden emin cerrah gibi, hayatında, okulda, savcılık ofisinde birçok kez onu gölgede bırakmış, her zaman daha hızlı ilerlemiş, sanki o yokmuş gibi bakmadan önünü kesmişlerdi.

Artık ünlü Dr. Anne Wiley sonunda bir hata yapmıştı. Masasında bir hasta ölmüştü. Paula bunun olmasını aylardır bekliyordu. Tıp diplomasına sahip, varlıklı, zengin fahişeler için av sezonu sonunda açılmıştı. Onunla işi bittiğinde, Derreck onun adını yasal olarak asla kullanmadığı için mutlu ve boşanmasının hızlandırılmasını arzulayarak, kadını elini yakan bir ateş topu gibi bırakacaktı.

Motoru çalıştırdı ve Anne'in yatakta iyi olup olmadığını anlamsızca merak ederek trafiğe çıktı. Belki de tıp fakültesi insan vücudunun sırlarını öğretmişti, hukuk fakültesinde ise, imkânsız.

Hayır... muhtemelen profesyonel hayatında olduğu gibi yatakta da buz gibiydi. Ölçülü, hesaplı, prosedürel, sakin. Kendisi gibi ateşli, şehvetli, ateşli bir kadın değil.

Bir noktada Derreck, Dr. Buzkalıbı'ndan daha iyisini hak ettiğini fark etmek zorunda kalacaktı.

Bu düşünce onu güldürdü, bu lakap ona çok yakıştığı için muhtemelen bir süre aklında kalacaktı. Bunu kimseyle paylaşamayacak olması çok kötüydü.

Ofisin otoparkına girerken gergin bir şekilde gülümsedi ve Anne'nin vücudunu sanki gerçekten buzdan yapılmış gibi küçük parçalara ayırdığını hayal etti.

Beşinci kata taşınmasına yedi haftadan fazla bir süre kalmasına rağmen, ofisine geri döndüğünde, çoktan kapının yanına yığdığı kutuların etrafından dolandı. Eşyalarının yarısı toplanmıştı; günlük olarak kullanmadığı şeyler, çoğu kişisel arşivleri için sakladığı hukuk kitapları ve eski dava dosyalarıydı. Ama paketleme her şeyi gerçek kılmıştı. Yeni ofise, yeni işe, yeni hayata hazırdı.

Müfettişi Adam Costilla ofisinde değildi. Onu tam olarak nerede bulacağını biliyordu. Sahada olmadığı veya rapor yazmadığı zamanlar kafeteryanın değişmez demirbaşlarından biriydi ve arabasını otoparkta görmüştü.

Alt kattaki kafeteryada Adam her zamanki masasına oturmuş, bir fincan taze kahve içiyordu.

Onun karşısındaki sandalyeyi çekip küçük melamin masaya oturdu ve hafifçe kaşlarını çattı. "Adam." dedi ona biraz endişeyle bakarak. Fazla kiloluydu ve çoğu zaman nefes almakta zorlanıyordu. Cildi, muhtemelen yüksek tansiyonun bir işareti olan koyu kırmızı lekelerle doluydu, ancak yine de dünyadaki son günüymüş gibi kafeinden vazgeçemiyordu. Bu hızla, yakında olacaktı. "Bana günün ilk kahvesi olduğunu söyleme sakın?"

Adam tüm kalbiyle güldü, gıdısı bir buldoğunki gibi zıplıyordu. "Daha çok beşinci gibi, patron. Beni meşgul ediyorsun. Yapmam gereken şeyler var."

Yavaşlaması gerektiğini söylemek istedi ama zamanını boşa harcayacağını biliyordu. "Senin için bir davam var." dedi onun yerine.

Cebinden polislerin kullandığı türden küçük bir not defteri çıkardı. Kaleminin ucuna bir tıklama ve hazırdı. "Haydi o zaman, başlayalım."

"Joseph Lister Üniversite Hastanesi'nin kadrosunda bir kardiyotorasik cerrah olan Dr. Anne Wiley ile ilgili."

"Onu tanıyorum." dedi neşeyle. "Şu kalpli reklam panolarındaki aşırı seksi sarışın, değil mi?"

Paula, gözlerinde parıldayan öfkeyi gizlemek için bir anlığına gözlerini kapattı. "Evet. Onun geçmişini tam olarak araştırmanı istiyorum. Yapabileceğin her şekilde. Malpraktis davaları, şikâyetler, ölen hastalar, özgeçmiş, eserler. Ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım, her taşın altını ara."

Kaşını kaldırarak ona baktı. "Neler oluyor?"

"Hastası geçen hafta şüpheli bir şekilde öldü."

"Hangi bölge araştırıyor? Streeterville mi?"

"Onlar ilgilenmiyor, biz araştırıyoruz. Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Sahte bir asker selamı verircesine iki parmağını şakağına dayadı ve sırıttı. Dişleri tütünle lekelenmişti. "Hayır, Hanımefendi! Bana söylenen her yere giderim."

"Akıllı adam." dedi Paula, metalin betona çarpma sesiyle kendini masadan uzaklaştırarak. "Teşekkürler... ve bu kahve işinde biraz yavaş git derim. Moderasyon denen bir kavram var. Bak bir istersen, hayatını kurtarabilir."

Gözlerini devirdi ve homurdandı. "Sonsuza kadar yaşamayı planlamıyorum, biliyorsun." Sanki Paula fincanı elinden kapmak üzereymiş gibi aceleyle kahvesinden bir yudum aldı. "Henüz gitme. Moses Degnan seni görmek için burada. Oğlunu da getirdi. Onları üçüncü kattaki küçük konferans odasına aldım."

"Ah, kahretsin." diye mırıldandı.

"Buna kesin karar verdin mi? O sadece bir çocuk, Paula."

Kafasını yavaşça salladı, hâlâ düşünüyordu. Bu seferki çay yapraklarını yanlış okumayı göze alamazdı. Patronundan biraz yön bilgisi almak daha iyi olurdu. "Hobbs içeride mi?"

"Ha-ha, o yukarıda. Lüzumsuz bir liderlik toplantısını yeni bitirdiler. Moralinin bozuk olduğunu duydum."

Harika. Tam da ihtiyacı olan şeydi. "Tekâlâ," dedi, "ne yapabileceğime bir bakacağım."

Simon Degnan, hakkında parçalanmış hissettiği on bir yaşındaki çocuktu. Oturduğu sitede bir silahlı saldırıya tanık olmuştu. Komşusu Vicente Espinoza, sarhoş bir öfke nöbeti içinde hamile karısını o kadar yüksek sesle aldatmakla suçlayarak vurmuştu ki, tüm mahalle hakaret ve tehditleri duymuştu. Simon, vurulmayı sadece birkaç metre öteden, balkonundan görmüştü. Polisleri aramış ve gördüklerini anlatmak için aşağıda onları beklemişti. Çocuğun, Moses adında dul bir fabrika işçisi olan babası, daha sonra oğlunun güvenliğiyle ilgili endişelerini öne sürerek tanıklık etmesine izin vermemişti.

Çocuğu ifade vermeye zorlayabilir ve davanın kesin ve kolay bir şekilde kazanılmasını sağlayabilirdi. Ya da çocuğu rahat bırakabilir ve savcılık adına konuşmak için adli tıp ve tetikçinin önceki suç kayıtlarını kullanabilirdi.

Vermesi kolay bir karar değildi. Bu dünyadaki Anne Wiley'lerin aksine, Degnan'ların onları hayatın karmaşasından kurtarmak için arayacakları kimseleri yoktu. Mahalleden on bir yaşındaki siyahi bir çocuğun bir gün bir ara sokakta vurulmuş halde bulunması kimsenin umurunda değildi. O hariç. Çocuğu gerçekten önemsiyordu.

Soru şuydu, onu kariyerinden daha çok önemsiyor muydu? Birini tehlikeye atmadan diğerini koruyabilir miydi?

Asansörle beşinci kata çıktı ve hızla Mitchell Hobbs'un ofisine yürüdü. Asistanı, bir aramayı bitirene kadar onu birkaç dakika bekletti, sonra onun için kapıyı açtı.

"Ah, benim en sevdiğim yardımcım." diye selamladı Hobbs, sandalyesine yaslanıp parmaklarını başının arkasında kenetleyerek. Ceketini çıkarmış ve kravatının düğümünü çözmüştü. Kolları dirseklerinin altına kadar kıvrılmış beyaz gömleğini giymişti.

Duruşu ona Derreck'i ve yatakta en sevdiği yatay pozisyonu hatırlattı. Bir an için kendini patronunun üzerine otururken gördü. *Iyy.*

Bu rahatsız edici düşünceyi aklından uzaklaştırarak gülümsedi. "Espinoza davasıyla ilgili görüşlerinize ihtiyacım var. On bir yaşındaki tanık -bunu kazanmak için ona gerçekten ihtiyacımız yok, değil mi?"

"Başka bir fikrin var mı?" Hobbs, gözleri yarı kapalı, dikkatle ona baktı.

"Başka bir fikir mi? HAYIR." Adamın onu oturmaya davet etmediğini fark ederek ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Çocuğun hayatının tehlikede olabileceğinden endişeleniyorum. Pek çok kişi onu polisle konuşurken görmüş. Şimdiye kadar Espinoza'nın da öğrendiğinden eminim."

"Ama Espinoza'nın kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sanki ödevini yapmamış bir üçüncü sınıf öğrencisine sınıfının önünde sorular soruyor gibiydi.

"Geçen yıl bir soygun sırasında kafasına darbe alan yaşlı adam Kravitz cinayetinden dolayı onunla bayağı ilgilenmiştik. Aynı bina, farklı kat. Ancak suçlamada bulunmak için yeterli kanıt yoktu."

Hobbs'un elleri başının arkasında kenetlenmiş halde kaldı. Arkasına yaslandı, deri sandalyesi ağırlığının altında eğildi. "Pekâlâ, Degnan'ın ifadesi olmadan devam edersen kendine ne kadar güvenin olacak?"

Cevap vermeden önce dudağını ısırdı. Bunun nereye varacağını görebiliyordu ama cevaplarında dürüst ve ölçülü olmalıydı. "Suçluluk kararı almak için yüzde doksan iyi bir şans diyebilirim."

Aniden ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Yüzde yüz değil ama, değil mi?" Artık ona bakmıyordu.

"Hayır değil. Adli tıp kanıtlarıyla, jürinin ilgisini kaybetmesi veya anlayış eksikliği yaşaması riskini göze alıyoruz..."

"Bu katta kimin çalıştığını biliyor musun, Paula?"

Devam etmesini bekleyerek kıkırdadı. Yapmadı. Retorik bir soru değildi. "Bu ofisin sunabileceği en iyi şey mi?"

"Hayır. Tekrar denemek ister misin?"

Yanakları alev aldı. "Hayır, efendim. Bunu bir öğrenme anı olarak almayı tercih ederim."

"Bu kattaki herkes kendine yüzde yüz güvenen erkek. Ya da kadın. Buradaki herkes kusursuz bir mahkûmiyet oranına sahip olmak için ne gerekiyorsa yapıyor. Tereddüt etmeyiz, mahkemeye hazırlıksız gitmeyiz, Rastgele çekmeyiz. İşi hallederiz. Tanık güvenliği konusunda meşru endişelerimiz varsa, Tanık Koruma'yı çağırırız. Ama biz her zaman kazanırız." Döndü ve soğuk, kararlı gözlerle ona baktı. "Yeterince açık mıyım?"

"Kesinlikle, efendim." Gitmeye hazırlanırken iki adım geri gitti.

Adamın bakışları biraz yumuşadı. "Bırakın vergi mükelleflerinin parasıyla Wyoming'e taşınsınlar." dedi eliyle küçümseyen bir işaret yaparak. "Burada geride bırakamayacakları bir hayatları yok değil mi? Bahse girerim orada da hamburger çevirme işleri vardır."

Çenesini sıktı ama fikirlerini kendine saklamayı başardı. Küçümseyen tavrı onu kötü etkilemişti. "Evet efendim."

"Şimdi, gerçekleşmesini sağla."

Görüşmesi bitmişti. Hobbs'un ofisinden çıktı ve bu sorunun geleceğini mahvetmesine izin vermemeye kararlı olarak üçüncü kattaki konferans salonuna ulaşana kadar durmadı. Kabul etmekten nefret etse de Hobbs haklıydı. Degnan'ların yer değiştirirlerse kaybedecekleri çok şey yoktu.

Konferans odasına girdiğinde, Moses Degnan ayağa fırladı. "Sonunda." dedi, oğlunun sandalyesinin arkasına geçip koruyucu bir hareketle ellerini çocuğun omuzlarına koyarak. "Bir işim var, biliyorsun." diye itiraz etti. "Seni beklemek bana sahip olmadığım paraya mal oluyor."

"Anlıyorum ve özür dilerim. Bütün sabah mahkemedeydim." Bir sandalye çekti ve oturdu, sonra bacak bacak üstüne attı. Hava ağırdı ve ortam terli koltuk altları ve ekşimiş fast-food yağı kokuyordu. Masa, yiyecek ambalajlarıyla doluydu. Görünüşe göre birisi beklerken onlara öğle yemeği getirmişti. "Bana söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Evet." dedi, ağzından çıkmak isteyen kelimeleri kontrol etmek istercesine bir an için dudaklarını birbirine bastırarak. "Oğlumun ifade vermesine izin vermeyeceğim ve bu kesin kararım."

"Korkarım buna mecbur kalacaksın." Paula kaşlarını çatarak içini çekti. Sert bir tavır almamayı tercih ederdi ama Hobbs bu konuda gayet netti. "Cook County eyalet savcısı oğlunuzu mahkemeye celp etmeye karar verdi. Hayatına yönelik tehdidin geçerli olduğunu düşünürsek, ikinizi de Tanık Koruma'ya yerleştirebiliriz."

"Yani işimi bırakacak mıyım?" Masa ile arka duvar arasında öfkeyle volta atmaya başladı. "Sen deli misin? Bu işi almanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ne yapacağım? Saati sekiz dolardan tekrar çalışmaya başlayıp açlıktan ölecek miyim?"

"Gerçekten üzgünüm, Bay Degnan. Elimden bir şey gelmez." Her kelimeyi üstüne basarak söylemişti.

Moses Paula'nın tam karşısında volta atmayı bıraktı ve ona baktı, yumruklarını sıktı ve masaya bastırdı, parmak boğumları bembeyazdı. "Bize bir avukat tuttum ve o bana senin bunu yapacağını söyledi. Bana siz savcıların sadece insanları hapse atmakla ilgilendiğini söyledi. Yetkilendirme duruşması yapabileceğimizi de söyledi. Oğlumun burada tanıklık yapıp yapamayacağına bir yargıç karar versin. O sadece bir çocuk. Ne dediğini bilmiyor olabilir." İki yumruğunu da masaya vurdu. "Bundan sonra sadece avukatımla konuşacaksın, tamam mı?"

"Tamam."

Masanın üzerinden bir avukatın kartvizitini itti. "Al şunu. Ve yemin ederim küçük oğluma bir şey olursa senin peşine düşerim çünkü kaybedecek bir şeyim kalmamış demektir, duydun mu beni?"

16

MAKALE

İliklerime kadar yorgun ama kendimi rölantiye bırakmaktan memnun bir şekilde yemek masasında oturuyorum. Annem sofrayı kuruyor ve Derreck bir şişe kırmızı Bordeaux'nun mantarını açıyor. Bir an için akşam yemeği için evde olmasına şükrediyorum, bu son zamanlarda nadiren oluyor. Ona yakın olmak güzel.

Sonra zihnim değişiyor ve kilometrelerce uzakta, günün olaylarını yeniden yaşıyor, karmaşık birkaç saatin travmasını işliyorum. Paula Fuselier'in ziyareti beni oldukça sinirlendirdi. Bayan Heimbach'ın ameliyatı iyi geçti, ama ellerimde sürekli hafif bir titreme vardı, zar zor kontrol altına alabildiğim bir titreme. Tek düşünebildiğim *ya o da ölürse? Ya Caleb Donaghy'den birkaç gün sonra masadaki başka bir hastayı kaybedersem?* Eyaletin başsavcı yardımcısı dışarıda, izliyor, bir örümcek gibi bekliyor, öldürmek için harekete geçmeye hazır durumda.

Neyse ki Bayan Heimbach yaşıyor. Valf değişimi başarılı oldu.

Paula Fuselier beni sinir krizine sokuyor.

Caleb Donaghy'yi nasıl öğrendiğini merak ediyorum. Hastaneler, vefat eden hastalarının listelerini hiçbir şekilde yayınlamaz. Hasta vakalarıyla ilgili herhangi bir bilginin ifşa edilmesini engelleyen mahremiyet yasaları mevcuttur.

Caleb Donaghy'nin akrabası yoktu. Kim olduğunu bildiğim için şaşırmadım. Karısı ve çocukları diğer odada televizyon

izlerken, Melanie'ye ve şüphesiz diğer birçok küçük kıza yaptığı korkunç şeyleri yapmış olamazdı. Ya da belki yapabilirdi; artık insanları tanımak mümkün değil, kim bilir?

Ama bugün ayrılmadan önce hastane sistemini kontrol ettim ve onun hakkında herhangi bir arama kaydedilmemiş. Bildiğim kadarıyla cesedi hâlâ soğuk bir morg dolabında. Bunun tek bir anlamı olabilir: Hiçbir aile üyesi ya da onu seven biri ölümüyle ilgili şikâyette bulunmamış ya da Eyalet Savcılığından olayı araştırmasını istememiş.

Peki bu savcı yardımcısı bunu nereden biliyor ve neden benim davamla bu kadar ilgili?

Yüzüme tükürürcesine söylediği zehirli sözler aklıma gelince yine öfkeyle titremeye başlıyorum. Bunları asla hak etmedim. Olduğum yere gelmek için hayatım boyunca çok çalıştım. Evet, iyi ebeveynlerim olduğu için şanslıydım ve bunun için her zaman minnettar olacağım. Başkalarının o kadar şanslı olmadığını biliyorum. Bu kadının bana Melanie'den sonrasını hatırlatmasına kesinlikle ihtiyacım yok.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi üstün hissettiğim veya davrandığım tek bir zamanı bile hatırlayamıyorum. Belki yanılıyorum... ama onun suçlamalarıyla huzur bulamıyorum. Evet, babam bana hindi derisi dikmeyi öğretti ve genç ellerime ilk iğneyi tutturdu ve bu bana avantaj sağladı. Bu avantaj, her zaman minnettar olduğum olacağım bir şey. Babamın ayak izlerini takip ettim ama savcı yardımcısının kastettiğinden farklı bir şekilde. İntörnlere akıl hocalığı yaptım, gönüllü oldum ve ücretsiz kliniklerde haftalık saatler harcadım. Evde parti yapmak ya da saçımı yaptırmak için kuaförde saatlerimi harcamadım. Ve asla ama asla çok çalışıp da erişmediğim bir pozisyona sahip olmadım. Tanrı şahidimdir... Babam öldüğünde hâlâ tıp fakültesindeydim, istediğim fakülteye girmemi sağlamak için tanıdığı hastaneler ve profesörlerden bir tanesini bile aramak için telefonu kaldırmamıştır.

Paula Fuselier'in söylediği şeyle ilgili sorun, başkalarının ona inanacak olması. *Ben* bile ona inandım ve bu yüzden şimdi ıstırap çekiyorum, hâlâ aklımda onunla tartışıyorum. Bana sarf

ettiği sözler öyle nefret doluydu ki kendimi savunmaya geçtim ve bu affedilemez. Biri dürüstlüğüme saldırdı diye kendimden bu kadar şüphe etmemeliyim. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum.

Ya da belki bu onun stratejisidir. Onun şüphelerini doğrulamak ve kaderimi mühürlemek için kendimden şüphe etmemi ve aptalca bir şey yapmamı sağlamak. Ama neden o...

"Biraz şarap ister misin?" Derreck'in sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor. Şişenin kenarı kadehimin üzerinde asılı durumda. Başımı sallıyorum ve hafifçe gülümsüyorum.

Sofrayı kuruyorlar ve annem tabaklarımızı kalın bir erimiş peynir tabakasıyla kaplı lazanya ile dolduruyor. Tabakta bin kalori olmalı ama ağzım sulanıyor, duyularım uyanıyor.

"Tamamen vejetaryen." diye netleştirmek için acele ediyor. "Uyarlanmış bir pasta primavera tarifi, üzerine sadece peynir konup fırına konmuş versiyonu." Sonuçtan memnun, gözlerinde neşeyle tabaklara bakıyor.

Caleb Donaghy'nin ameliyatından sonraki gece tavuğu yemediğim için geçen haftadan beri et pişirmeyi bıraktı.

Lazanyadan küçük bir ısırık alıp yavaşça çiğniyorum. Lezzetli.

"Bu harika, anne." Gülümsüyor, memnun. "Etli yemek pişirmende sorun yok, biliyorsun." diye ekliyorum, çatalıma bir parça daha yerleştirirken.

Gülüyor. "Biliyorum tatlım. Baban da aynen böyleydi. Zor bir ameliyat gününden sonra bazen tabağındaki ete bakmaya dayanamıyordu." Bir yudum şarap içiyor, sonra peçetesiyle dudaklarına dokunuyor. "Başka ne yaptı biliyor musun? Banyoyu lacivert fayanslarla yeniden dekore etti. Beyaz fayansların görüntüsüne dayanamazdı. Kan görmesine neden oluyormuş."

Kaşlarımı hafifçe çatarak ona bakıyorum.

"Eskiden, ameliyathanelerin hepsi beyaz fayanstı ve çok sayıda kana bulanmış sünger yere düşerdi."

Derreck gülüyor. "Bir yemekte bu tür konuşmalara alıştığıma inanamıyorum. Tanıdığım başka herhangi bir avukat, tabağını bir kenara iter ve sert bir içki isterdi."

Ona uzanıp kolunu sıkıyorum. Güldüğünü duymak çok güzel. Ev son bir haftadır sessizliğe bürünmüştü. Yakışıklı yüzüne bakıyorum ve hayatımda, ailemde, kariyerimde ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar her şeyi kaybedebilirim.

Karanlık, yüklü bir fırtına bulutu gibi üzerime çöküyor.

Hâlâ Caleb Donaghy'nin kim olduğunu ve ne yaptığımı öğrenebilirler. O vaka inceleme toplantısı henüz gerçekleşmedi; önümüzdeki haftaya kadar da planlanmış değil ve bundan sonra işler ters gidebilir, özellikle Dr. Bolger'ın ifade vermesiyle, ki bunun olacağına eminim. Ya o toplantıdan sonra eve gelemezsem? Ya bu gece birlikte huzurlu bir akşam yemeği yediğimiz son zamansa? İnsanlar herhangi bir şey için son zamanın ne zaman olduğunu nasıl anlarlar? En son ne zaman sevişirler? En son evden çıkmaları veya sevdikleri birine telefonda alo demeleri ne zamandır?

"Sorun ne tatlım?" Annemin eli benimkini buluyor.

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını fark ediyorum. "Hiçbir şey, sadece zor bir gün, hepsi bu." Burnumu çekip peçeteyle gözlerimi kuruluyorum. İkisi de bana dikkatle bakıyor, endişeliler ve daha fazlasını bekliyorlar. "Geçen haftaki hastamın ölümüyle ilgili bir soruşturma var."

Annem nefesini tutup eliyle ağzını kapatıyor. Hafifçe titriyor. Onu endişelendirdiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Başladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu." diye fısıldıyor.

"Ne soruşturması?" Derreck profesyonel bir tonda soruyor. "Neden bahsediyorsun? Dava mı ediliyorsun?"

"HAYIR." Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Yakın akrabası yok. Dava edilmiş değilim. Hastanın ölümüyle ilgilenen bir eyalet savcı yardımcısı var."

Derreck'i hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Göz bebekleri genişliyor, kaşları çatılıyor, çenesi kasılıyor. "Hangi eyalet savcı yardımcısı?" diye sakince soruyor, ama bu fırtına öncesi sakinlik.

"Paula Fuselier. Onu tanıyor musun?"

Güçlükle yutkunuyor. "*Onu* tanıyorum, evet. Bir toplantıda tanışmıştık." Dişleri gıcırdıyor. Öfkesini yatıştırmaya çalışarak koluna tekrar dokunuyorum. Geri çekilmiyor ama dokunuşum

altında daha da geriliyorum. "Belediye başkanlığına adaylığımla ilgili olmalı. Her türlü belayı üzerimize çekiyorum."

Bu cinsiyetçiliğin bir şeydi. Mantıklı. Bu kesinlikle birinin neden benimle uğraştığını açıklıyor.

"Bu, Boyd Lampert'in yapacağı bir şey mi?" Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Her nasılsa, Chicago'nun görevdeki belediye başkanının sırf Derreck'in adını oy pusulasından çıkarmak için profesyonel itibarımı lekeleyerek komplo kurduğuna inanamıyorum.

Derreck şarap kadehini tutuyor ama masadan kaldırmıyor. Saplantılı bir şekilde onu tekrar tekrar yerinde çeviriyor. "Bilmiyorum. Belki. Bazen gerildiğimiz oluyor."

"Ah canım." diye sızlanıyor annem. Tabağını kenara itiyor ve ellerini kucağında kavuşturuyor. "Bu korkunç."

"Ama başka kimi tanıdığımı biliyor musun?" Derreck, gözlerinde tuhaf bir parıltıyla soruyor. "Cook County eyalet savcısı Mitchell Hobbs'u tanıyorum. O, bu kadının patronunun patronu. Bir arama yapacağım."

"Hayır, yapma." Elini iki elimle tutuyorum. "Bu işleri daha da kötüleştirecek. Hastane zaten işin içinde, avukat atamışlar. Tam bir karmaşa var ve eğer sen de müdahale edersen—"

"İnanılmaz." diye mırıldanıp geri çekiliyor ve saf bir umutsuzluk hareketiyle elini saçlarından geçiriyor. "İnanılmaz."

"Lütfen o aramayı yapma." diye ısrar ediyorum. "Lütfen, bana söz ver." Bakışlarını indirene kadar ona bakıyorum.

"Tamam, Anne, söz veriyorum. Şimdilik." Şarap kadehini iki susamış yudumla dikiyor, sonra şişeye uzanıp tekrar doldurıyor. "Ama arkanı kolla. Kimseyle konuşma. Kendi avukatını istemekten korkma."

Ona dikkatle bakıyorum, yapmamı söylediği her şeye başımı sallıyorum. "Ama biliyorsun ki bu hasta-"

Parmağı dudaklarıma dokunarak sessizlik talep ediyor. "O sadece bir hasta, Anne. Kalp ameliyatı olması gereken ve ne yazık ki ameliyat sırasında ölen rastgele bir adam." Tekrar başımı sallayana kadar bana bakıyor. "İyi." Sonra acılı bir iç çekişle ciğerlerindeki havayı boşaltıyor.

"Ameliyatı rutindi ama kötü geçti. Anevrizma ameliyatından sonra yeniden çalıştırılmayı reddeden ilk kalp onunki değil." Her şeyi bir mantık çerçevesine oturtmaya çalışırken kendimi nefes almakta zorlanırken buluyorum. "Tüm hasta ölümlerine bakan ve prosedürleri denetleyen bir komite var. Hastane yöneticisi, savcının ısrarına devam etmesi durumunda tutanağın hazır olması için duruşma tarihini öne aldı. Bu çok kötü gidebilir. Onlar-"

"Bu bir saldırı, başka bir şey değil. Üstesinden geleceğiz." Elimi bulup dudaklarına götürüyor. "Bunun hedefi olmak zorunda olduğun için çok üzgünüm, Anne. Bu çok adaletsiz. Ancak siyaset kirlidir, bunu ne kadar bilsek de insan yine de şaşırıyor." Bir an duraksıyor ve anneme hızlı bir bakış atıyor. "Belediye başkanlığı yarışını bırakmamı isterseniz onu da değerlendirebilirim."

Gözümün kenarından bir yaş daha süzülüyor. Ondan bunu yapmasını isteyemem. Kendisi için istediği tek büyük şey bu. Gerekirse kasım ayına kadar biraz kargaşayla başa çıkabilirim. Ameliyathanede ne yaptığımı ve neden yaptığımı değiştirmiyor ama bu konuda hissettiklerimi değiştiriyor. "Hayır bebeğim, kesinlikle hayır."

"Kesinlikle hayır." Annem neredeyse benimle aynı anda cevap veriyor. "Kendi oğlum gibisin Derreck ve seninle bundan daha fazla gurur duyamazdım. Hatırlatmama ihtiyacın olursa diye söylemiş olayım, Wileyler güçlü kadınlardır." Kıkırdıyor ve bir an için uzaklara bakıyor. "Güvenebileceğin, kararlı, korkusuz kadınlar."

"Piçlerin kazanmasına izin verme." diye fısıldıyorum gözyaşlarımın arasından, masamda oturan Paula Fuselier'i düşünerek. "Onlara hak ettikleri cehennemi ver. Kasım ayında iyi bir belediye başkanımız olacak."

Kadehini kaldırıp gülümsüyor. Öfkesi neredeyse tamamen geçmiş gibi. Âşık olduğum karizmatik ve neşeli adama geri dönmüş durumda. "Geleceğe, güzel leydim." diye kadeh kaldırıyor. Biz de kadehlerimizi kaldırıyoruz.

Her birimiz görünüşe göre düşüncelerimizi irdelerken bir sessizlik anı başlıyor.

Annem koltuğunda kıpırdanıyor ve sonunda peçetesini masanın üzerine bırakarak ayağa kalkıyor. "O zaman bugünün akşam gazetesinde gördüğümü size anlatmanın tam zamanı." diyor titrek bir sesle.

Keskin bir endişe sancısı karnımı yırtıyor, stres hormonlarının fiziksel belirtileri kan dolaşımıma salınıyor. Yavaşça ve kaskatı bir şekilde çantasına doğru yürümesini, sonra katlanmış bir gazeteyle geri dönmesini ve onu aramızdaki masanın ortasına koyuşunu görüyorum.

"Bu." Parmağının ucuyla küçük bir makaleye hafifçe vuruyor. "Hiç vakit kaybetmiyorlar, değil mi?"

Derreck benden önce gazeteyi alıyor. "Bu ne? 'Kalp ve Göğüs Cerrahisi Hastasının Şüpheli Ölümü.'" diye okuyor, sesi alçalıyor, her kelimede daha da dehşete düşüyor. "Başlık bu." Hızla okuyup kendi kendine mırıldanırken gözlerinin hareket ettiğini görebiliyorum. "Bu delilik." diyor, uzandığım gazeteyi bırakarak.

Gözlerimin önünde dans eden ilk kelimeden itibaren nefesim ciğerlerimde sıkışarak okuyorum. Joseph Lister Üniversitesi Hastanesi'nin kalp ve göğüs cerrahisi bölümünün 'Mucize Kızı'nın ilk hastasını şüpheli görünen bir nedenle kaybetmesinden ve hastanın ölümünün nasıl araştırılacağından bahseden makale yakıcı. Makale, Derreck'in belediye başkanlığı adaylığından bahsetmiyor ki, amaçlanan hedef oysa bunu garip buluyorum. Sonlara doğru, makale Eyalet Savcılığına yakın kaynaklardan alıntı yapıyor.

Paula Fuselier.

Oyun, set ve maç. Beni mahvetmiş durumda.

17

KIRBAÇ

Derreck'in sabahın erken saatlerinde onunla herkesin içinde buluşmamı istemesi normalde yapacağı bir şey değildi. Mesajları emrediciydi ve talebinin aciliyeti için bir açıklama sunmuyordu ama onun buna ihtiyacı yoktu. Anne Wiley eve gidip Eyalet Savcılığı soruşturması hakkında kocasının omzunda acı gözyaşları döktüğü anda böyle bir şeyin olmasını bekliyordu. Tüm kurulum bir saatli bombaydı ve daha yeni patlamıştı. Şimdi tek umabileceği maksimum hasardı.

Saat yediyi birkaç dakika geçe, Starbucks otoparkı neredeyse boştu ama araçlara servis hattı tüm binanın etrafından dolanacak kadar uzundu. Bu onun için iyiydi, hararetli bir sohbete dönüşebilecek bir şeye üçüncü kişilerin tanık olmasına şimdilik hevesli değildi. İlgi odağı olmanın da zamanı gelecekti, ama bunun için kısa da olsa daha zaman vardı.

Derreck'in arabası girişin hemen önüne park edilmişti. Kendininkini ondan iki park yeri uzağa çekti, sonra hızlı adımlarla kafeye girdi. Neredeyse boştu, ancak baristalar arabaya servis isteyen müşterilere hizmet vermek için koşuşturuyorlardı. Mekân taze çekilmiş kahve çekirdekleri, karamel ve sıcak tarçınlı hamur işleri kokuyordu.

Dükkânın etrafına bakındı ve Derreck'in önünde büyük bir kahveyle arkadaki bir masada oturduğunu gördü. Sanki hiçbir

sorun yokmuş gibi gülümsedi ve kalçalarını hafifçe sallayarak yedi santimlik topuklarını takırdattı. Masaya vardığında evrak çantasını boş sandalyelerden birinin üzerine bıraktı.

"Günaydın." dedi, boynuna taktığı ipeksi beyaz eşarbı çıkarıp sandalyenin arkasına asarken. "Bir fincan kahve gerçekten iyi gelecek-"

"Otur ve çeneni kapa." Derreck'in eli acımasızca bileğini kavradı. O kadar sert çekti ki oturmak yerine neredeyse sandalyenin üzerine düşüyordu. "Ne tür bir oyun oynuyorsun, Paula?"

Beklediği gibi öfkeliydi. Hâlâ gülümserken, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi ona baktı. "Bir hanımefendiye böyle davranılmaz, Sayın Başkan. Beni bırakın ve kahvemden bir yudum alana kadar nazikçe bekleyin."

Bileğini bıraktı, sonra fincanını aldı ve önündeki masaya öyle sert vurdu ki birkaç damla kapaktan dışarı çıkıp Paula'nın mavi ceketinin üzerine düştü.

"Vah vah." dedi, gülümsemeye devam ederek. "Kuru temizlemecinin faturasını sana yollarım." Paula bardağı aldı ve kokladı, sonra küçük bir yudum aldı. Ateş kadar sıcaktı ve sadeydi, siyah java çekirdeği. Macchiato değil.

Yine kalkar gibi oldu ama adam tekrar kolundan tuttu ve onu tekrar sandalyeye çarptı. "Otur. Bana ne tür bir boktan gündemin olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Gözlerindeki ışıltıyı beğenmemişti. Onu çok ileri götürmüş olabilirdi. Gülümsemesi soldu ama soğukkanlılığını koruyarak kahve fincanını Derreck'a doğru itti. "Bu hoşuma gitmedi. Ben başka bir şey istiyorum."

"Lanet olsun." diye tısladı. "O hastanın ölümü için Anne'i neden taciz ediyorsun?"

Bu kadar sert girmenizi beklemiyordum, Sayın Belediye Başkanı. Bunu yatakta seviyordu, sabahın yedisinde, dolmak üzere olan bir kafedeyse daha az seviyordu. "Belki de bunun yerine ona sen ve benden bahsetmeliyim. Ne dersin? Nasıl derler, kişisel sebeplerden dolayı soruşturmayı bırakmam gerek mi desem? Hem ona birkaç aydır görüştüğümüzü de söylerim."

"Ciddi olamazsın." diye yanıtladı, ellerini sanki alnına düşüyormuş gibi birkaç kez saçlarının arasından geçirdi. Bunun için saçları çok kısaydı; bu hareketle kendi kendini yatıştırıyordu. "Neden her şeyi boşa harcıyorsun?"

Paula'nın gülümsemesi genişledi. Teklif ettiği havuç hâlâ çekiciydi. Belki de karısını o kadar da umursamıyordu. "Bunu sen yapıyorsun, ben değil. Güce yükselişini destekleyeceğime söz verdim. İşim başındayken görevlerimi ihmal edeceğimi asla söylemedim. Dr. Anne Wiley ofisim tarafından soruşturuluyor. Anlaşmamızın koşulları altında, zararı kontrol edebilmek için davayı almamın en iyisi olacağını düşündüm."

Bir an ağzı açık bir şekilde ona baktı. Henüz aklı almamıştı. "Kontrol etmek mi? Nasıl? Gazete haberleriyle mi? Bunun belediye başkanı olma şansımı artırmasını nasıl bekliyorsun?"

Paula başını eğdi ve sanki ondan aptal olmayı bırakmasını ister gibi çarpık bir şekilde gülümsedi. Çenesi kasıldı. "Yapacak bir işim var, Derreck. Küçük bir haber olarak yayınlandı ve derinlere gömüldü, kariyerine herhangi bir zarar vermeyecek kadar görünmezdi. Haberde senin adın yoktu, değil mi?"

"Hayır." diye itiraf etti bariz bir isteksizlikle. "Yoktu."

"Ve şükürler olsun ki, onunla evlendiğin zaman karın senin adını almamış." Kamçıyı yeterince sert şaklatıp şaklatmadığından emin olmak için bir an ona baktı. Yakınından bile geçmemişti. "İnsanlar bu zamanlarda iki ile ikiyi bile bir araya getirmiyor. Bu sefer de getirmeyecekler."

Derreck ellerini ovuşturdu, başı öne düştü, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Bir an için aralarında ağır, önsezili bir sessizlik oldu. "Anne'in ölen hastasını nasıl öğrendin? Benden mi?"

Cevap vermedi, sadece ona baktı, seçeneklerini değerlendirdi.

"Cevap ver bana, kahretsin!" diye bağırdı. İki barista başlarını çevirip onlara baktı. "Bu seferlik bana karşı dürüst ol. Derdin her ne ise, emin ol onu kaldırabilirim."

Paula kıkırdadı, saçının bir tutamıyla oynadı ve parmaklarının arasında döndürdü. "Her şeyin seninle ilgili olduğunu düşünen tipik bir narsistsin." Adam nefesini gözle görülür şekilde tutarken bir an duraksadı. "Hayır, Derreck, sen değildin.

Hastaneden biri şikâyetle Eyalet Başsavcılığı'nı aradı. Bu görüşmeye dayanarak bir vaka oluşturuldu ve ben de kabul ettim."

Öfkesi, kötü maskelenmiş bir şaşkınlığa dönüştü. "Birisi mi aradı? KİM?"

"Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Ağzının içinde bir küfür mırıldandı. "Sen ve ben uzun zamandır adabın sınırlarını aştık, Paula. Eminim kuralları biraz daha esnetebilir ve bana bir ipucu verebilirsin."

İşte oradaydı: karısı için duyduğu endişe diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. Uzun yıllardır birlikte olduklarından, can sıkıntısının onu Anne'den uzaklaştırmış olabileceğini, aralarındaki bağda Anne'nin bir kama saplayıp itebileceği kadar büyük bir çatlak olduğunu düşünmüştü.

"Bunun için endişelenmenize gerek yok, sayın Belediye Başkanım. Anlaşmanın kendi tarafını halletmeye odaklanmalısınız. Zamanı geldiğinde ve benim adım bir sonraki Cook County eyalet savcısı olarak geçtiğinde, bana verdiğin sözü yerine getireceğini biliyorum. Bu arada, doğru kararları vereceğim ve her yüksek profilli tutuklama için seni medyanın önüne çıkaracağım. Parlayacaksın, Derreck. İlki için konuşman hazır mı?"

Sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi, gözlerinde hafif bir küçümsemeyle ona baktı. Bunun için ona içerledi.

"Sana güvenemezsem Paula, yapılacak bir anlaşma da yok demektir."

"Bana güvenemez misin?" diye sordu, sesi dile getirilmeyen tehditle dolu bir sesle.

"Hayır, güvenemem." Paula'ya sertçe baktı, sonra kenara ittiği kahve fincanından büyük bir yudum içti. "Anne ile ilgili soruşturmadan, ben gazetelerde okumadan önce bana bahsetseydin, o zaman evet, belki. Ama şimdi, hangi oyunu oynadığını bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bununla işim bitti." Ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini iliklediği. "Hoşça kal, Paula."

Sadece bir iki adım attıktan sonra Paula, "Seni parlatmaktan çok daha kolay bir şekilde yok edebilirim biliyorsun." dedi. "Sakın benden uzaklaşmaya cüret etme."

Derreck bir an için olduğu yerde donup kaldı ve ona baktı.

Sonra trans halindeymiş gibi masaya döndü ve oturdu. "Ya da ne, Paula?" Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yoksa, aramızdaki ilişkinin doğasını anlamayan klişe bir metres mi olacaksın? Kanma bizden mi bahsedeceksin?" Koltuğunda geriye yaslandı ve ellerini kucağında kavuşturdu. "Belki de gizli sevgilisinin karısını taciz ederek kendi kariyerine son veren yanlış yönlendirilmiş savcı yardımcısı olacaksın. Bu başlık senin için nasıl?"

Kanı kaynıyordu. Derreck'in ona böyle meydan okuyacağını, onu saf bir deliliğe yaklaştıracağını düşünmemişti. Başarmaya çalıştığı her şey, şaşkın gözlerinin önünde parçalanıyordu.

Onun kaçmasına izin veremezdi. Böyle değil. Aklına ilk gelen evrak çantasında taşıdığı silaha, her zaman dolu olan küçük bir Glock'a uzanmak oldu. Ama sonra kendini toparladı. Derreck'i vurmak anlamsızdı. Kimseye hizmet etmezdi. Hiçbir şeyi başarmış olmazdı.

Uzun bir nefes aldı ve gergin sinirlerini yatıştırmak için yavaşça nefes verdi. Sıcak kanlı öfke, gündemine pek uymuyordu. Konuştuğunda sesi düz ve soğuktu. "Bunun yerine şu manşete ne dersin: 'Gelecek vaat eden belediye başkanı adayı yirmi gram kokainle bulundu. Suçlamalar peş peşe geliyor.' Bu sizin için daha mı iyi olur, Sayın Belediye Başkanı?"

Çenesi gevşek, ona inanamayarak baktı. "Sen... Paula, ciddi olamazsın."

Ayağa kalktı ve eşyalarını topladı, ipek eşarbını yavaşça boynuna doladı ve biraz telaşla özenli bir fiyonk yaptı. "Mahkemeye geç kaldım, Derreck. Önemli bir şey değil, sadece kasıtlı bir bulundurma suçlaması. Bilirsin, on beş gramdan fazla ama. Maksimumu almayı umuyorum, ama o ilk kez suç işliyor. Eminim onun sonraki beş yılını eyalet hapishanesinde geçirmesini sağlayacağım. Çocuk oyuncağı." Göz kırptı ve yavaşça çıkışa doğru yürüyerek adamın yanından ayrıldı.

Büyük pencerede, arka planda Derreck'in kaybolan yansımasını görebiliyordu. Hâlâ oturmuş, eliyle ağzını kapatmış ona bakıyordu.

Bu sefer kırbacını yeterince sert şaklatmıştı. Şimdi onun izinden gidecekti.

18

PAZARTESİ

Haftanın geri kalanını ölüm sessizliği içinde, evde, dayanılmaz bir gerilim içinde bekleyerek geçirdik. Herkesin korkuları ve soruları vardı ama kimse onlardan bahsetmedi. Hepimiz iyiymiş gibi davrandık. Tüm zamanını bir vakayı araştırmakla geçiren Derreck'in iyi olmadığına eminim. Annem de iyi görünmüyordu. Pazar gününün çoğunu pencerenin yanında, bir elinde katlanmış bir gazete, diğerinde bir kalem tutarak, ama çapraz bulmacayı asla bitirmeden dışarıyı izleyerek geçirdi. Ve ben de pek iyi değildim, bugünün düşüncesiyle endişeden bitkin düştüm.

Öğleden sonra saat ikide, Caleb Donaghy'nin davasını inceleyecek olan komitenin önüne çıkacağım. O zamana kadar komite üyeleri ameliyatın video kayıtlarını izlemiş, Donaghy'nin tıbbi kayıtlarını incelemiş ve ifadeleri dinlemeye ve soru sormaya hazır olacak. Her şey tehlikede: bildiğim şekliyle hayatım, tıp lisansım, özgürlüğüm.

Hafta sonu boyunca hastaneden uzakta nefes alma ve düşünme fırsatı bulduğum için minnettardım ve aslında ifademi hazırlarken şu ya da bu şey üzerinde çalışıyormuş gibi yaparak memnuniyetle evde kaldım. Söylemek istediğim şeyler. Söylemediğimden emin olmak istediğim şeyler. Ölüm zamanını bu kadar hızlı kabullenmek için tıbbi bir sebep olarak

kullanmak istediğim şeyler, aslında asıl sebep hastamın kimliğiyken. Derreck'e sormam gereken şeyler.

Pazar günü, yiyemediğim bir akşam yemeğinden hemen önce yaptığımız provada diğer doktorların önünde tanıklık etsem bile ifadelerimi kısa, net ve basit tutmamı hatırlattı. Son olarak, ifademin dökümünün mahkemede okunabileceğini veya sanki tutuklanıp yasal haklarım okunuyormuş gibi aleyhimde kullanılabileceğini unutmamamı söyledi.

Bu basit tavsiye beni bütün gece ayakta tuttu.

Ama bugün olabileceklere hazırım. Daha uzun bir ceketle koyu mavi bir pantolon takımı giydim. Bunu lacivert topuklu ayakkabılar ve daha da koyu mavi ipek bir bluzla eşleştirdim. Makyaj bile yaptım. Bu Derreck'in fikri: Bir şey beni sinirlendirir ve kızarırsam, kızarıklık fondöten altında daha az fark edilirmiş. Dün gece bir beta engelleyici aldım, bu sabah bir tane daha ve üçüncüsü öğle yemeği için çantamda bekliyor. Ellerimin titremesini ve sesimin boğulmasını engelleyecek. Haplar strese karşı savaş ya da kaç tepkimi azaltacak. Her ikisi yerine, sakince yerimde duracağım ve yanlış hiçbir şey yapmamış bir profesyonel gibi tüm soruları cevaplayacağım.

Ama öncesinde günlük aktivitelerim var.

Madison az önce bana günün programını ve haftanın genel görünümünü anlattı. Planlanan konsültasyonlar ve yeni kabuller konusunda fazla ısrarcı olmadı; hoş, ben de ona izin vermedim. Bugünün bitmesini istiyorum, bu yüzden bir haftalık planlar yapmadan önce bugünün geçmesi gerektiğini öyle ya da böyle biliyorum.

Beni bekleyen birkaç yeni hastam var. Bayan Orlowski bu sabah hastaneye kaldırılmış. O, yarın sabah baypas ameliyatı olması planlanan altmış üç yaşında bir kadın. Günü hastanede geçiriyor, yeni bir kan tahlili ve biraz daha görüntüleme yaptırıyor. İkinci hasta, dün gece acil servise sevk edilmiş, kırk üç yaşında, göğüs ağrısı şikâyeti ile eyalet dışından gelen bir kamyon şoförü. Görüntülemesinde mitral kapak vejetasyonu görülüyor, çok erken bir aşamada, ama bir bakmamı istediler.

Her ikisinin de tablosu masamda, geçen perşembeden beri orada duran kırmızı klasörün üzerinde. Dışarı çıkmadan önce

çizelgeleri alıp papatya çayından bir yudum daha alıyorum. Hava gibi ihtiyacım olmasına rağmen bugün benim için kafein yok.

"O savcıyla, avukat olmadan mı konuştun?" M'in yüksek sesi beni ürkütüyor. Arkamı dönüyorum ve onu ofisimin ortasında buluyorum, arkasındaki cam kapı hâlâ yavaşça kapanıyor. Elleri kalçalarında, kaşları burnunun üzerinde öfkeli bir açıyla birleşmiş durumda. "Sen nesin, çocuk mu? Yoksa tam bir aptal mı?" Ayağını yere vuruyor ve bir elini ensesine koyarak kuvvetlice ovuşturuyor. "Bu hastanenin itibarını daha fazla tehlikeye atacak başka bir şey yaparsan, kovulduğunu söyleyemeyeceğim kadar hızlı gidersin."

Buna hazır olduğumu düşünmeme rağmen boğazım kuruyor. "Ona tek söylediğim, komite incelemesinin sonucunu almak için hukuk departmanıyla iletişime geçmesiydi. Bu kadar. Tıpkı bana öğrettiğiniz gibi."

"Senden söylemeni istediğim şey bu değildi." Sanki orada olmayan bir şeyi arıyormuş gibi olduğu yerde dönüyor. "Geçen hafta beni arayıp ondan bahsettiğinde, onunla zaten konuştuğunu söylemeyi yeterli bulmamış mıydık? Hem de iki kere? Lanet olası komite toplantısını bilmesine gerek yoktu, değil mi?" Kapı kolunu tutuyor ama ayrılmıyor, sadece tutunuyor, tüm varlığı aşırı ısınmış bir buharlı lokomotif gibi basınçla titrerken hareketi yarı yolda duruyor. "Ona kesinlikle hiçbir şey söylememen gerekiyordu. Bir kelime bile. Ve senin yaptığını duyduğum şey bu değil. Seni özellikle uyardıktan sonra." Parmağıyla beni tehdit ediyor.

Birisi konuştu. Birileri hep konuşur. Kural bu. Tabii ki, cam duvarlar sır saklamaya pek yardımcı olmuyor.

"Aslında bir şey demedim. Söyleyecek hiçbir şey yoktu ve ben de..."

"Söyleyeceklerinizi komite için saklayın, Dr. Wiley." Bana bir daha bakmadan çekip gidiyor.

Hayatım boyunca hiç bu kadar utanmamış ve korkmamıştım.

Her şeyi kaybedebilirim.

Birkaç saat içinde meslektaşlarımın karşısına çıkıp o gün aldığım her kararı, yaptığım her eylemi, hatta haksız olanları bile haklı çıkarmam gerekecek.

Bugünkü toplantıdan sonra toplantı odasından çıkıp beni kelepçeli götürmeye hazır bekleyen polisi bulabilirim. Kendimi bu senaryoya ne kadar hazırlarsam hazırlayayım, beceremiyorum. Bunu, ne yapacağımı düşünemiyorum bile. Dünyanın yarılıp beni bütün olarak yutmasını tercih ederim.

İnsanlar ihtiyaç duyduğunda bu nadiren olur.

Kendimi daha iyi hazırlamak için otopsi bulgularına erken bir bakış için toplantıdan önce M'i görmeyi planlıyordum. Şimdi bu söz konusu bile olamaz. Muhtemelen daha ağzımı açmadan beni ofisinden kovardı.

Yıkılmak üzere olduğumu hissettiğimde, Melanie'yi düşünmek beni rahatlatıyor. Ne yaptıysam onun için yaptım başkası için değil. Aklımda hiçbir gündem ve başka düşünce yoktu, sadece küçük kız kardeşimin o parktaki bankta Caleb Donaghy'yi gördüğündeki hatırası korkuyla aklıma gelmişti. Bacaklarındaki morluklar. Otopsi raporundaki bulgular, yıllarca süren travmayı ve tarifsiz tacizi ortaya koyuyordu.

Bu yüzden hastam şu anda bir morg buzdolabında.

Yaptığı şey yüzünden.

Kimsenin yapamayacağı bir zamanda Melanie için adaleti sağlamak benim bildiğim şekliyle hayatımı sona erdirecekse, en azından buna sahip olacağım. Küçük kız kardeşimin çektiği acıların ve ölümünün intikamını aldığım bilgisi.

Ama yine de aynı soru zihnimde bir türlü sakinleşmeyen sinir bozucu küçük bir böcek gibi dolanıp duruyor. Kalbi neden en başta yeniden çalışmayı reddetti?

Madison bana güne devam etmem gerektiğini hatırlatıyor. Ben zaten uyandığımdan beri günü kovalıyorum.

Ben dolaşmaya başladığımda, kamyon şoförünün M'in isteği üzerine Dr. Fitzpatrick'e atandığını öğreniyorum. *Şimdi de hastalarımı götürüyor.* Odasından çıkarken gözlerim yaşlarla sızlıyor ve baypas hastam Bayan Orlowski'yi görmeye gitmek için devam ediyorum, bir yarım onun da başkasına atanmış olmasını bekliyor.

Ama atanmamış.

Ginny tansiyonunu ölçerken o solgun ve tek heceli bir ifadeyle beni bekliyor. Bazı insanlar korktuklarında böyle davranırlar,

sanki ağızlarını açıp akıllarından geçenleri anlatmak bir şekilde kim olduklarını küçültecekmiş gibi. Ne yazık ki, bu tür içselleştirilmiş stres, bir prosedürün kötü gitme riskini artırır. Komite durumsamasından sonra moralini biraz daha yükseltmek için uğramayı kendime not ediyorum.

Şu anda zamanım yok ve aklım inatla başka yerde.

"Doksan yediye bir kırk beş, Doktor." diye duyuruyor Ginny.

Dosyayı açıp ilaçlarına bakıyorum. Tansiyonu için şimdiden iki reçete almış. "Rahatça dinlenen biri için biraz yüksek." diyorum cesaret verici bir şekilde gülümseyerek. "Yine de üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil." Tabloya kısaca bir şeyler karalayıp sonra Ginny'ye uzatıyorum.

"Test sonuçları geldi." diyor Ginny, muhtemelen onları gözden geçirmediğimi fark ederek. Tabloyu bana geri veriyor ve ben de sayfaları çevirerek Bayan Orlowski'nin laboratuvar sonuçlarını arıyorum. Onları düzgün bir şekilde organize edilmiş ve gözden geçirmesi kolay bir şekilde buluyorum. Aralık dışı değerler, yakalanması kolay, kalın yazı tipiyle en üstte listelenmiş. Kolesterolü normalden yüksek ama delice yüksek değil. Trigliseritler de yüksek. Ortada şaşırtıcı bir şey yok. Geri kalan her şey normal, özellikle de pıhtılaşma faktörleri, kan şekeri ve hemoglobin gibi ameliyattan önce baktığım değerler. Bu onun ilk laboratuvar seti değil ve daha önce gördüklerimle tutarlı.

Sürprizsiz bir ziyareti severim.

Grafiği kapatıyorum ve gülümsüyorum. "Biraz daha sohbet etmek için birkaç saat sonra döneceğim. Senin bu inatçı tansiyonunun stresle bir ilgisi olabileceğine inanıyorum." Tek kelime etmeden bana bakıyor. "Belki biraz konuşursak, düştüğünü görebiliriz." Ona birkaç dakika veriyorum. Hâlâ değişiklik yok. Saatime hızlı bir bakış, daha fazla bekleyemeyeceğimi söylüyor. Başımı sallıyor ve odadan çıkıyorum, ofisime dönmeden önce kapısını yavaşça kapatıyorum.

Kâğıtları kırmızı Donaghy dosyasının üstüne dizmeyi neredeyse bitirmiş durumdayım. Kardiyoplejiden sonra ölümün ne zaman kabul edilebileceğine dair hakemli makaleler de dahil olmak üzere düşünebildiğim her şeye sahibim. Bunları dün gece

yazdırdım ve uzaktan da olsa kararımı destekleyen bölümleri vurguladım. Onları bulmak samanlıkta iğne aramak gibiydi.

Sonra telefonumun yüksek sesle çalması beni ürkütüyor. İçimden küfür ediyorum. O kadar gerginim ki, bu incelemeyi nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Yine de bu Derreck'in zil sesi ve şu anda onun sesine, gücüne ihtiyacım var.

"Selam." diyorum alçak sesle, mahremiyet için pencereye doğru dönüyorum.

"Selam." diye yanıtlıyor gelişigüzel bir şekilde ama sesindeki gerilimi hissedebiliyorum. "Öğle yemeği yedin mi?"

Almam gereken beta engelleyiciyi hatırlayarak kıkırdıyorum. "Normalde hastalara aç karnına ameliyata gelmelerini söyleriz." Şaka yapma girişimim kulağa yetersiz ve yapmacık geliyor.

Bir dakikalık sessizlikten sonra, "O meraklı yardımcıdan bir daha haber aldın mı?" diye soruyor.

Paula Fuselier. Onun düşüncesi mideme bir bıçak saplıyor. "Neyse ki, almadım. Bugün ihtiyacım olan son şey. Neden? Bir şey biliyor musun?"

"Hiçbir şey." diye yanıtlıyor, biraz fazla hızlı. Eyalet Savcılığı'nı aramış olmalı. Lanet olası erkekler ve onların genetik olarak kodlanmış kadınları koruma ihtiyaçları. M bunu duyarsa, yandım demektir. "Sadece seni kontrol etmek istedim. Zor bir dönemden geçtiğini biliyorum." diye ekliyor ve bu acı düşüncelerim için anında pişman oluyorum.

"Teşekkürler." diye fısıldıyorum uzun bir iç çekişle. "Benim için dua etme zamanı. Komite on dakika içinde başlayacak."

"Tüm kalbimle. Bir şey öğrendiğinde beni ara. Tüm öğleden sonramı boşalttım."

Görüşmenin sonu ofisi ürkütücü bir sessizlikle dolduruyor. Beta engelleyiciyi hatırlıyorum ve alıyorum, ardından kâğıt destesi ve kırmızı Donaghy klasörüyle dışarı çıkıyorum.

Birkaç dakika sonra toplantı odasının kapısını açıp içeri giriyorum, tanıdığım yüzler için etrafa bakınıyorum. Tüm komite üyeleri kadrolu cerrahlar ve departman şefleri, tümü profesyonel görüşleri çok önemli olan kişiler. Orada bazı arkadaşlarım da var, Dr. Seldon gibi, ama aynı zamanda, beni gördüğünde pis pis

sırıtan Dr. Bolger gibi bazı düşmanlarım da var. Muhtemelen ilk ifade veren o olacak.

Bir kişinin varlığı içimi korkuyla dolduruyor. Kömür rengi bir takım elbise, beyaz gömlek ve kan kırmızısı kravat takmış iri yapılı bir adam, M'in yanında oturuyor. Şaşı gözleri bana merak ve endişeyle bakarken, gözlerini kaçırmadan önce bana hızlıca başını sallıyor.

Onunla daha önce sadece birkaç kez karşılaştım. O, hastanenin baş danışmanı Aaron Timmer.

Bu sıradan bir vaka incelemesi değil.

Düşündüğümden çok daha kötü.

19

KANIT

Son birkaç ayda bir dönem Derreck'le çok yakın bir ilişki kurmuştu.

Sonuç, onun sandalyesinden fırlamasına ve küçük ofisinde volta atmasına ve üçüncü katın penceresinden şehir merkezindeki yoğun trafiğe bakmaya başlamasına neden olmuştu. Pazartesi sabahları en kötüsüydü: neredeyse her zaman çarpışmalarla sonuçlanan sürekli korna sesleri geliyordu. Ama bugün, köşedeki sokak lambasının önünden geçen iki yoğun araba sırası kilometrelerce uzakta, neredeyse farklı bir yaşamda gibiydi.

Aklı Derreck Bourke'daydı.

İlk başta Paula, özellikle Derreck'le tanıştıktan ve onun gözlerini biraz olsun yormadığını gördükten sonra, vücudunu istediğini elde etmek için bir silah olarak kullanabileceğine inanmıştı. Onda, doğru koşullar sağlandığında Chicago'nun bir sonraki belediye başkanı olabileceğine inanmasını sağlayan bir şeyler vardı. Geniş omuzları ve yüksek alnı ya da belki de bir vizyon arıyormuş gibi uzaklara bakan masmavi gözleri ile pekiştirilen sakin ve güçlü bir duruşu vardı. Zeki ve açık sözlüydü ve rakip ne kadar saldırgan olursa olsun, herhangi bir konuyu sinirlenmeden tartışabiliyordu. Kendisi bilmese bile onda Beyaz Saray kumaşı vardı.

Aylarca duygusal olarak bağlantısız kalabileceğine, soğuk, gerçeklere dayalı ve kararlı kalabileceğine, bir hedef peşinde koşan bir profesyonel olduğuna kendini inandırmıştı. Onunla kişisel bir gündemle yattığı için vicdanıyla ilgili bir sorunu yoktu; Ondan önceki birçok kişiyle de bunu yapmıştı ve gazetelerde okumadıkları sürece insanlar bunu umursamazdı. En çalışkan kadınlar için bile, başarının her zaman cinsel iyilikler karşılığında geldiğine inanılıyordu. O işi, bölümü ya da kitap anlaşması ya da her neyse onu almak için kiminle yattı? Her zaman insanların aklına gelen soru buydu. Bu, kadın olmanın, damgalanmanın bir parçasıydı ve muhtemelen gelecek nesiller boyunca da böyle kalacaktı.

Ancak yıllarca süren yalnızlığın körüklediği savunmasızlıkla, yavaş yavaş Derreck'e bağlanmıştı. O artık sadece randevu takvimindeki bir satır değildi; heyecanla beklediği kısa mesaj ya da telefon görüşmesiydi. Lüks iç çamaşırı mağazalarını her zamankinden daha sık ziyaret etmesinin nedeni oydu. Sinsi ve kaçınılmaz duyguları, her şeyi kötü bir şekilde birbirine karıştırmıştı.

Derreck'e âşık mı oluyordu? Yoksa ona çoktan âşık olmuş muydu?

Kendini tekmeleyebilirdi. Mükemmel bir plan, mükemmel bir uygulama gerektiriyordu ve o güçlüydü. Kendine inanamıyorsa, başkalarından bunu nasıl isteyebilirdi? Yine de yanlış adama aşık olmaktan kendini alamayan, zayıf, delicesine aşık bir kadına, hayal kırıklığı yaratan bir klişeye dönüşmüştü.

Tüm hafta sonunu Derreck'ten bir işaret bekleyerek, konsantre olamayarak dairesinde endişeyle volta atarak geçirmişti. Telefonu inatla sessiz kaldı ve ona mesaj da atmadı. Cuma sabahı Starbucks toplantısından sonra, onunla daha fazla bir şey yapmak istemediğini anlamak için roket bilimcisi olmaya gerek yoktu. Muhtemelen geçen hafta London House'da geçirdikleri öğleden sonra, onu son kez kollarında tutmuştu.

Ve işte oradaydı -aşkını kaybetmiş olmanın verdiği derin, nefesi kesen acı. Bu ne zaman önemli olmaya başlamıştı? Muhtemelen aynı zamanda, dişlerini gıcırdatmadan Anne Wiley'nin adını onun dudaklarından duymaya tahammül edemiyordu.

Yine de Derreck'in onu bir zamanlar sevdiğine inanıyorsa, kendine yalan söylüyordu. Cuma sabahı bunu fazlasıyla netleştirmişti. Derreck'in ilk ve en önemli bağlılığı karısınaydı. Paula hiçbir zaman gelip geçici bir kaçamak, şık otel odalarında şampanya, ordövr ve çılgınca ateşli, tutkulu seks eşliğinde birkaç kaçamak akşamdan daha fazlası olmamıştı.

Tüm planı altüst oluyordu. Hâlâ bir arada duran parçalar ne olursa olsun, cuma sabahı onu paramparça etmişti, hayali kırbacını şaklatmak ve ona gücün onda değil, kendisinde olduğunu göstermek için çok hevesliydi. İstediğini kafede bulduğunu sanıyordu. O halde neden hâlâ yas tutmak istiyordu?

Çünkü âşık olmuştu ve bunun farkında bile değildi. *Bir insan ne kadar aptal olabilir?*

Yolun bir yerinde, önceliklerini tekrar gözden geçirmeliydi. Bu ilişkiden ne istiyordu? Hedefleri ne kadar önemliydi? Derreck bir araçtan daha fazlasını kastediyorsa, bunu zamanında görmeli ve ona göre hareket etmeliydi.

Hâlâ düğmelerine nasıl basacağını biliyordu. Onun aksine, Derreck'in öncelikleri aynı kalmış gibiydi. Kasım ayında belediye başkanlığına adaydı. O yarışı kazanmak istiyordu. Hâlâ onun için bir fark yaratabilirdi ve belki de onu kollarına geri döndürmenin yolu buydu.

Ama ne amaçla? Nefes aldığı sürece karısını asla terk etmeyecekti.

Sonunda, Paula'nın dudaklarında soğuk bir gülümseme uçuştu. İnsanların işi birden fazla şekilde bitirilebilirdi. Ve erkeklerin fikirleri değiştirilebilirdi; zeki, motive olmuş bir kadın için o kadar da zor değildi.

Bu sonuçla genişçe sırıttı. Harika bir hafta olacaktı. Birkaç saat içinde mahkemeye çıkacaktı ama iyi hazırlanmıştı ve eve bir galibiyet daha getirmeden önce herhangi bir sorun çıkacağını beklemiyordu.

Kapıya hızlı bir çarpma sesi geldi ve kapı açıldı. Müfettişi Adam Costilla, sanki tam bir SWAT teçhizatıyla bir şüphelinin kapısını kırıyormuş gibi, ki hep böyle yapardı, odaya daldı. Her seferinde yerinden fırlamasına neden oluyordu.

"Günaydın patron." dedi, sanki içeri girmemeye karar vermiş gibi kapıya tutunarak. "Degnan ifadesinde son durum nedir?" Nefes nefese kalmış, alnını boncuk boncuk ter kaplamıştı. Yine merdivenleri çıkmış olmalıydı.

"Selam, Adam." diye yanıtladı bir dosya klasörüne bakarak. "Evet, çocuğun ifadesi için bir mahkeme celbimiz var." Kâğıdı ona uzattı.

Ofisine iki ağır adım attı ve kapıyı arkasından kapattı. Yer, ağırlığı altında gıcırdadı.

"Biliyor musun, seni anlamıyorum." dedi hâlâ derin derin nefes alırken. "Artık kim olduğunu bilmiyorum. Eskiden bu çocukları önemserdin."

"Patron bu konuda çok netti. Bir kayba müsamaha göstermez ve biz de bunu riske atamayız. Uğruna çalıştığımız her şey—"

"Eğer bu haydut, aleyhinde topladığımız tüm fiziksel kanıtlara rağmen karısının vurulmasından yakayı sıyırırsa, haziran böceğine takılan ördekler gibi peşine düşeriz ve kaldırıma tükürdüğü anda kıçını çivileriz." Ellerini beline koydu ve acı bir şekilde iç çekti. "Ama o çocuğun hayatını tehlikeye atamazsın Paula. Buna değmez."

Haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Sistem, çocukları kadrolardan katilleri seçmeye ve on bir yaşındaki çocukları mahkemede ifade vermeye zorlamadan önce bir çizgi çekmelidir.

"Başka seçeneğimiz yok. Karar Hobbs'a kalmıştı ve o böyle olsun istedi. Dediğini yapmamamız davadan çekilmemiz anlamına gelir ve ona istediğini verebilecek yeni bir yardımcı atanır. Riske atmayacağım. Bu kariyer intiharı ve ne için? Simon Degnan her iki şekilde de ifade vermek zorunda kalacak."

Adam ona sanki bir bok parçasıymış gibi baktı. Adam'ın, içinde güçlü bir ateş yanarken, doğası gereği doğrudan çözümsüz bir şeyle karşılaşsa bile, onu düz ve dar bir yolda tutan bir dizi temel değerleri vardı. O içsel mantrayla çatışan herhangi bir şey olduğunda, karşısında kim olursa olsun yumruk atmaktan çekinmezdi.

Paula ellerini ovuşturdu, üşümüştü, parmakları sanki rüzgârlı pazartesi sabahının soğuğu ofisine sızmış ve

havalandırmadan gelen sıcak havayı boğmuş gibi donuyordu. "Degnan bir yeterlilik duruşması talep etti."

"Ha... Onlara bu fikri kim verdi merak ediyorum." dedi Adam gülüp, başını hafifçe sola eğerek.

"Tanrım, Adam... Sen kimin tarafındasın ki?"

Gülüşü anında soldu. "Bunu eskiden biliyordun, Paula. Adalet, umursadığım tek şey bu. Sen ve ben bu inancı paylaşırdık."

Öfkeyle alay etti, olduğu yerde volta attı ve müfettişine kaşlarını çattı. "Bir cinayet davasında tanıklık etmesi için bir tanığa mahkeme celbi göndermek tamamen yasaldır."

"Adalet dedim Paula, yasa değil. Bu, eskiden umursadığın bir farktı. Görünüşe göre burada, bu binada hava oldukça seyrekleşiyor, yukarı çıktıkça. Yargılamada gecikmelere neden olabilir."

Gergin bir an için gözlerini kilitlediler, sonra Paula bakışlarını kaçırdı. Haklıydı. Bir sonraki Cook County eyalet başsavcısı olduğunda, yetkilendirmeleri o yapacak ve çocuklar konusunda bir sınır çizecekti. O zamana kadar bir patronu vardı ve onun emirleri kanundu.

"Önümüzdeki pazartesi ifade almaya hazır bir şekilde orada olduğundan emin ol, Adam. Hâkim onu yetkin bulursa tabii." Onu Adam'a vermesi gerekiyordu, o becerikliydi. Masasına oturmadan dava dosyasını kapattı. Sonra, "Caleb Donaghy davasının neresindesin?" diye sordu.

Bir süre dudaklarını birbirine bastırdı, sonra not defterini çıkardı ve sayfaları çevirdi.

"Fazla zamanım olmadı ve gerçekten de bulunacak bir şey yok. Elime geçen her şeye baktım ve kadın cerrah ile ölen adam arasında hiçbir bağlantı yok. Bu Donaghy denen adam bir ayyaş ve tam bir pislikmiş, son on yılda darp ve saldırıdan birkaç kez hapis yatmış. Ondan öncesi yok." Omuz silkti ve not defterini kapattı.

"Onu tanıyan biriyle konuştun mu? Aile, arkadaşlar, komşular?"

"Ailesi ve arkadaşı yok. Yerel meyhanedeki barmene sordum ve bana gidip kendimi becermemi söyledi. Nedenini sordum,

o da Donaghy'ye de aynısını söyleyeceğini söyledi. Ona adamın öldüğünü söyledim ve barmen yere tükürdü ve 'Cehenneme geçmiş olsun' dedi. Bu, alabildiğim tek karakter referansıydı."

Muhteşem. "Ya cerrah?"

"Yani?" Gerçekten kafası karışmış ve biraz endişeli görünüyordu çünkü alnında birkaç ince çıkıntı vardı.

"Finansal durumu?"

Sesi ikna olmamış gibi çıkarak tekrar güldü. "Hey, sadece birkaç günüm vardı, tamam mı?"

Paula mahcup bir şekilde gülümsedi. "Ve?"

Adam kafasını salladı. "Cüzdanı kabarık. Onda hiçbir şey yok. Cerrah hanım varlıklı."

"Fırsatım olsa evlenirdim diyorsun?"

"Yok ya. Uzak dursun. Parayı, çoğunlukla aile yatırımlarından alıyor, ancak işinde de oldukça başarılı. Kocasının TV reklam kampanyası için ödenen çeklerin üzerinde annesinin adı var. Cerrahınız, adında sıfır olan bir herifle evlenmiş."

İşte oradaydı: Derreck'in karısını asla terk etmemesinin ana nedenlerinden birinin yedek kanıtı. *Lanet olsun o kadına...* Farkında olmadan her seferinde kazanıyor. "Tamam. Telefon kayıtları?"

"Henüz alamadım. Önce bir mahkeme celbine ihtiyacım var. Dr. Wiley, haklarını ayaklar altına alabileceğim bir sokak bağımlısı değil. Bu kadın bir cazibe merkezi ve ben ateşle oynamak istemiyorum."

"O halde telefon kayıtlarını boş ver. Mahkeme celbi için yeterli kanıtımız yok."

"Düşündüğüm şey de buydu. Neden bu ameliyat olayını araştırıyoruz? Kimse şikâyet etti mi?"

Paula bir an için cevabını dikkatle düşündü. Tüm resmi şikâyetler, Adam'ın kolayca erişebileceği bir sisteme giriliyordu. Derreck'e yaptığı gibi ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Hayır, kimse bir şikâyette bulunmadı."

Başka bir omuz silkme. "Peki, o zaman neden?"

"Bir söylenti duydum, tamam mı? Kişisel sebeplerden dolayı hastanedeydim ve insanların konuştuğunu duydum. Sanki biri şikâyette bulunmuş ve o kişi benmişim gibi takibe aldım."

İnanamayarak ıslık çaldı. "Bu bir şey değil Paula. Elinde hiçbir şeyin yok. İnsanlar bütün gün boktan şeyler konuşur. İnsanların yaptığı şey bu."

"Yine de bu konuyu araştırmak istiyorum ve bu benim ayrıcalığım, tamam mı?" Sesi bıçak gibi kesildi. Odadaki sıcaklık birkaç derece düştü. "Başka birinden benim için araştırmasını istemem gerekiyorsa lütfen hemen bana söyle."

"Buna gerek yok patron. Ben yaparım. Her zaman yapmanı istediğin şeyi yaptığım gibi."

"O zaman Caleb Donaghy'nin neden öldüğünü öğren, tamam mı? Bir şey oldu ve ne olduğunu öğrenmem gerekiyor."

Görünür bir temkinlilikte, "Anlaşıldı." diye yanıtladı. "Bu arada bugün hastanedeydim, elimde mendil ve balonlar, doktorunuzun muayenehanesinin yanındaki banklarda neyin ne olduğunu görmek için bekliyordum. Bugün ikide komite toplantısı var. Donaghy vakasını dahili olarak değerlendirecekler."

"Bugün mü? Çarşamba olması gerekiyordu!" Sesini yükseltti, sinirliydi. Dengesini bozmak için o toplantıdan hemen önce Anne'nin ofisine gitmeyi planlamıştı. "Lanet olsun."

Adam'in çenesi gevşedi. "Neden umurunda? Komite toplantısı yapsalar da neden bu senin için çok önemli? Bir hasta öldüğünde bunlar rutin şeyler, değil mi?"

Sakin olmayı diledi. Adam onun arkadaşıydı, çok eskilere dayanan bir dostlukları vardı ama onun diğer tarafa bakma isteğinin de bir sınırı olmalıydı. "O incelemeden önce onunla konuşmayı planlıyordum, hepsi bu. Donaghy otopsi raporunun bir kopyasını elime almayı umuyordum."

Adam bir an ona merakla baktı. "Paula, ofisimizin suçları soruşturmasının belli bir yolu var. O yol bu değil. Bir nedenden dolayı prosedürlerimiz var. Arama emri alıyoruz, belge talep ediyoruz vs. Evet, ne olduğunu duymak için elimde bir sürü balonla oraya gizlice girmiş olabilirim, ama bunun tek sebebi seninle arkadaşız ve benden bunu yapmamı sen istedin."

Bir an için başka tarafa baktı, sonra gözlerinde biraz daha minnettarlıkla bakışlarını doğruca Adam'a çevirdi. "Teşekkürler Adam, minnettarım. Sen çok iyisin." Ellerini birbirine kenetledi

ve aralarına biraz mesafe koymak istermiş gibi masasının arkasına yürüdü. "Bana bu konuda güven, tamam mı? Birkaç gün içinde bir şey bulamazsan, her şeyi unuturuz."

"Elbette, sen ne dersen." Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, ayrılmaya hazır görünüyordu. "Şimdi nereye bakmamı istersin?"

"Şu an için bir mahkeme celbi olmadan becerebiliyorsan o telefon kayıtları harika olurdu. Değilse, finansal durumunu derinlemesine inceleyelim. Offshore hesapları, vergi sorunları, kripto para birimi yatırımlarını ara. Belki de yan iş olarak fentanil satıyordur."

Kaşlarını çattı ve bir an çenesini ovuşturdu. "Sanmıyorum ama bakacağım."

"Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü o, Sınır Tanımayan Doktorlar için bir altın bağışçı. Her ay, maaşının büyük bir kısmını bu kuruluşa ve diğer birkaç kuruluşa bağışlıyor. Uyuşturucu ticareti profiline uymuyor." Paula'ya bakarak duraksadı, ama Paula onun meraklı bakışlarını görmezden geldi ve dikkatle düşünerek önündeki dava dosyasına baktı.

"Tamam, belki fentanil satmıyordur, ama inan bana bu kadında bir terslik var. Bul onu, Adam. Sosyal medya hesaplarını, komşularını, arkadaşlarını araştır, insanların onun hakkında ne söylediklerini duy. Bir yerde takip edebileceğin bir ipucu bulacaksın."

Ve umarım tüm dünyası altüst olur, diye devam etti düşüncelerinin mahremiyetinde.

Adam'ın kaşları kalktı ama başını salladı. "Tabii, patron. Her ne yaptıysa, son yirmi yıl içinde kırmızı ışıkta geçtiyse veya karanlık bir ara sokağa çöp attıysa, bunu senin için öğreneceğim."

Paula ona dikkatle baktı. "Caleb Donaghy'yi onun öldürdüğünü biliyorum. Onu öldürdü. Seni temin ederim. Sadece bana bir kanıt bul."

20

İNCELEME

Büyük toplantı odasındaki yerimi alıp etrafa bakınıyorum. Kimseden dostça bir bakış ya da cesaret verici bir gülümseme görmüyorum.

Resmi olarak meslektaş denetimi vaka analizi olarak adlandırılıyor, ancak bu insanlar benim meslektaşlarım değil. Onlar benim patronlarım ve onların patronları, bu hastanede ve tüm ülkede kariyer yapmak ya da bitirmek için yeterli güce sahip insanlar. Çoğu resmi iş kıyafetlerinin üzerine beyaz laboratuvar önlükleri giymiş, ceketlerin yerini kolalı beyaz hastane kıyafetleri almış durumda.

Oda, yarı açık dikey panjurlardan filtrelenerek giren güneş ışığı ile aydınlanıyor. Masa, alınmış olsun ya da olmasın her koltuğun önüne yayılmış dosyalarla dolu. Bu bana birkaç kişinin henüz bize katılmadığını söylüyor. Dolaplı bir yan tezgâhta biri kafeinsiz olarak işaretlenmiş iki kahve sürahisi ve üçüncüsünde de çay için sıcak su bulunuyor. Tezgâhta, içinde soğutulmuş su ve buz bulunan bir tepsinin yanında iki yığın plastik bardak duruyor.

Toplantı başlamadan önce biraz su almak için hâlâ zamanım var. Acele etmeyeceğim, stres nedeniyle çok fazla sıvı içip tuvaleti kullanmak zorunda kalacağımdan biraz korkuyorum. Tıbbi bir ortamda bile kısa bir ara istemek utanç verici olur.

Önümdeki dosyada ölen hastamın adı ve vaka numarası yazılı. Açıyorum ve sayfaları çeviriyorum. Ayrıntılarla dosyaya şekilde ayrılmış durumdalar. M'in asistanı bu dosyaları yönetim kurulu toplantısı sunumlarının titizliğinde hazırlayarak çok iyi bir iş çıkarmış.

İlk birkaç bölüm vaka geçmişi, laboratuvar ve görüntüleme sonuçlarını içeriyor. Sonrasında Dr. Bolger'den gönderilmiş ihbarı ve gözlerimi yaşlarla doldurma tehdidiyle dolduran bir açıklama yazısı var. Beni ağır ihmalle suçluyor ve yetersizlik nedeniyle tıp lisansımın iptal edilmesini talep ediyor. Sakin kalmak ve kendini beğenmiş suratına bir tokat atmakta acele etmemek için içimde kalan her şeye ihtiyacım var.

Dosyadaki son bölüm otopsi raporu. Sayfayı çevirip okumaya başladığımda nefesim göğsümde tıkanıyor. M, normalde olduğu gibi kendi kardiyologlarımızdan birini kullanmak yerine, bunu yürütmesi için Cook County adli tabibini getirmiş. Raporun son sayfasında adının ve unvanının damgalanmış olduğunu görmek, bunun rutin bir vaka incelemesi olmadığını doğruluyor.

Neredeyse cinayetten yargılanıyormuşum gibi geliyor.

Belki de öyleyim.

Otopsi raporunun başına dönüyorum ve okumaya başlıyorum. Adli tabip anevrizma onarımını, dikişi, Dacron greftini incelemiş ve ameliyatın gerçekleştirilme şeklinde yanlış bir şey bulamamış. Birkaç kist bulunan genişlemiş yağlı bir karaciğerden böbrek taşlarına ve küçük bir adrenal tümöre kadar iki sayfalık bulgular yazmış, ardından bulgularını beni tüm suçlardan temize çıkaran tek bir paragrafta özetlemiş.

İçimi rahatlatan bir şükran duygusuyla gözlerimi kapatıyorum. Sonra bir önceki sayfaya dönüyorum, burada bir şey dikkatimi çekti.

Kalbin odalarında daha yüksek potasyum konsantrasyonu bulundu, büyük olasılıkla prosedür sırasında kullanılan kardiyopleji solüsyonunun izleri, ancak anormal derecede yüksek değil. Tuzlu çözelti izleri olmalı.

O kalbi iyice yıkadım, tam iki dakika salinle duruladım. Kalbin atmasını engelleyecek potasyum kalmamalıydı.

Ben hatırlamaya çalışırken oda bir an benimle birlikte dönüyor.

Ben hep aynı şekilde yaparım. Ameliyat gerçekleştirdiğiniz bunca yıl sonra, hasta resüsitasyonu rutin bir işleme dönüşür ve doğru şekilde yapmayı aniden unutabileceğiniz bir şey değildir. Ameliyat videolarını defalarca izledim ve sıra dışı bir şey yakalamadım.

Bir an M'e bunu sormayı düşünüyorum, sonra sorarsam Derreck'in bana ne söyleyeceğini hayal ediyorum. Evet, aptal durumuna düşerim. Yanında hukuk başkanı Aaron Timmer var, sanki ne olursa olsun güvende olduğundan emin olmak istiyormuş gibi. Endişelerimi kendime saklama ve incelemeden ehliyetim, özgürlüğüm ve hayatım bozulmadan hayatta kalma zamanı.

M, "Bugün bana katıldığınız için hepinize teşekkür ederim." diye duyuruda bulunarak toplantıyı açıyor ve odadaki düşük seviyeli gevezelik sona ererek yerini gergin bir sessizliğe bırakıyor. Doğrusunu söylemem gerekirse, geniş masanın karşısındaki koltuğun hâlâ boş olmasına şükrediyorum. "Hepinizin vaka verilerini ve prosedürün video kayıtlarını incelemek için zamanınız oldu." M, herkesin onunla aynı fikirde olduğundan emin olmak için masanın etrafına bakınıyor. "Pekâlâ, o zaman ifadelere devam edeceğim, sonra Dr. Wiley'den bu grubun sorularını yanıtlamasını isteyeceğiz."

Meslektaşlarımın çoğu bana bakmamak için ellerinden gelenin en iyisini yaparken bir sessizlik anı daha. Doktor Seldon kahvesinin başında telaşlı bir şekilde kâğıtlara bakıyor. Patronum Dr. Fitzpatrick hâlâ dava dosyasının sayfalarını çeviriyor, yeşil kalemle notlar alıyor. Ekibimdeki ekokardiyolog Dr. Dean kıpır kıpır, gözle görülür şekilde stresli. Sadece Dr. Bolger gülümsüyor.

Kahretsin.

Durup dururken, o eyalet başsavcı yardımcısının şimdiye kadar ne kadar zarar verdiğini merak ediyorum. Ya Paula Fuselier Dr. Bolger ile konuşmuşsa? Ya onu arayan oysa? İfadesinde yazdıklarını ona anlattıysa, kadının beni cinayetten hapse atmak istemesine şaşmamalı. Üzerimi bir panik kasırgası kaplıyor.

Omzumun üzerinden su ve sodaların olduğu dolap tezgâhına bakıyorum, fırsatım varken stok yapmadığıma pişman olmuş durumdayım.

"Dr. Bolger." diyor M, "söz sizde."

Dr. Bolger ayağa kalkıyor ve boğazını temizleyip kravatını düzeltmeden önce bana onaylamayan bir bakış atıyor.

"Bu davadan önce Dr. Wiley ve ekibiyle birçok kez çalıştım. Belki de çok fazla. Yıllar boyunca, Dr. Wiley'nin performansıyla ilgili endişelerim için hastane yönetimine başvurdum ve sonunda bunun olacağı konusunda onları uyardım. Dr. Wiley iyi cerrahi sonuçlar sağlamayacak kadar rahat. Sözde ekibiyle sürekli sohbet ediyor ve müzik çalıyor, muhtemelen ameliyathanede ölüm kalım arasındaki farkı yaratabilecek önemli ayrıntılara fazla dikkat edemeyecek kadar dikkatleri dağılmış durumda oluyor. Diğer birçok kadın cerrahtan farklı olarak, Dr. Wiley uygun şekilde yanıt verecek fiziksel donanıma sahip değil. Onda... cesaret yok." diyor, yumruğunu havada sıkarak. "Yalnızca yirmi üç dakikalık canlandırma çabasından sonra Caleb Donaghy'den vazgeçti. Neden? Hepinizin kendinize sorması gereken soru bu. Evet, ameliyat iyi bir şekilde gerçekleştirildi. Evet, dikişi mükemmeldi, tekniği kusursuzdu. Yüzyıllar boyunca, kadınların ince parmakları iğne ve ipliği erkeklerden çok daha iyi kullanmıştır. Ancak iş bir hayat kurtarmaya geldiğinde, canlandırma çabalarını sürdürmek için gereken irade, güç ve kararlılığa gelince, Dr. Wiley yetersiz kalıyor. Kesinlikle öyle." Nefes alıyor ve masanın etrafına bakıyor. "Bu, gelecek birçok kurbandan yalnızca ilki." Soğuk bir şekilde başını sallıyor ve oturuyor.

M, ona her zamankinden daha uzun bir süre bakıyor. "Teşekkürler Dr. Bolger." Sonra soluna dönüyor. Dr. Seldon?"

Akıl hocam ayağa kalkıp ellerini kravatının tamamen pürüzsüz olduğundan emin olmak ister gibi aşağı indiriyor, sonra laboratuvar önlüğünün düğmelerini ilikliyor. Benimle bir saniye bile göz teması kurmuyor. "Teşekkürler Dr. Meriwether, çok kısa tutacağım."

Harika. O orospu çocuğu Bolger tatlı tatlı anlatıp beni yerin dibine soktu ama bugün buradaki tek arkadaşımın acelesi var.

Tam o anda, M'in dosyasının bizimkilerle aynı renkte ama yaklaşık birkaç santim daha kalın olduğunu fark ediyorum. Orada benim sahip olmadığım ne olabilir ki? Sürprizlere açık olduğum bir gün değil.

Seldon, "Yüzde on beş." diyor. "Kardiyotorasik cerrahi bölümümüzün ortalama intraoperatif ölüm oranı bu ve tüm ülkede ilk beşteyiz. Sen," Fitzpatrick'i ve daha genç bir cerrahı işaret ediyor, "ve ben, hepimiz bu sayı civarında puan alıyoruz. İnsanları kaybediyoruz. Oluyor. Ama Dr. Wiley'e olmamıştı, bu vakaya kadar olmamıştı." Parmağını dava dosyasının kapağına hafifçe vuruyor. "Caleb Donaghy onun masada ölen ilk hastasıydı." Bir anlık sessizlik. "Sizi bilmem ama sahip olduğu rakamlara gıpta ediyorum." Masanın etrafında hafif, bastırılmış kahkahalar yükseliyor. "Ona bunu nasıl başardığını defalarca sordum." Sonunda bana bakıyor ve gülümseyerek başını sallıyor. "Bana çok çalışarak, takım ruhuyla, müzikle, şakalarla ve herkesin her türlü endişesini özgürce konuşabileceği bir ortamla ölümü uzak tuttuğunu söyledi. Bunun dışında başka ne söyleyeceğini bilemedi." Bolger'ın diş gıcırdatmalarını duyabileceğim kadar derin ve gergin bir sessizlik anı daha. "İnanılmaz başarı oranı bir tesadüf mü? Belki. Onun akıl hocası olmama rağmen kesin olarak bilmiyorum. Ama ölüm oranı bu kadar düşük olan birinin ölüm zamanı dediği zaman güvenimi hak ettiğini biliyorum. Bunu sorgulamayacağım." Bolger'a bakıyor ve nazik, yorgun gözleri çelik, soğuk ve keskin bir hal alıyor. "Kadın olsa bile."

Otururken M'e bir teşekkür fısıldıyor. Sonra bana bakıyor ve minnetle gülümsüyorum. Sessiz bir cesaretlendirmeyle başını sallıyor.

"Başka açıklama yapmak isteyen var mı?" M soruyor ve devam etmeden önce yaklaşık on beş saniye sessizce bekliyor. "Dr. Wiley, komitenin dava dosyasını incelemesine ve prosedür kayıtlarına dayanarak bazı soruları var."

Ayağa kalkıp boğazımı temizliyorum. Kurumuş durumda ve sıkılıyormuş gibi ama ben hazırım. Hiç olmadığım kadar.

"Dr. Wiley, hastane sizin cerrahi istatistiklerinizi çıkardı ve ameliyattan sonra kalplerin yeniden çalışmadığı diğer üç

vakada normal sinüs ritmini oluşturmak için ortalama kırk üç dakika harcadığınızı fark etti. Bir vakada, hastanın kalbi üzerin. de neredeyse iki saat çalışmışsınız. Bu doğru mu?"

"Evet." Yani sanırım. Tam olarak hatırlamıyorum ama bunu söylemenin ne yeri ne de zamanı. M böyle bir konuda yalan söy. lemez.

"Öyleyse soru şu, Caleb Donaghy davasında neden bu kadar çabuk pes ettiniz? Onda farklı olan neydi?"

Soru dudaklarıma acı bir alay getiriyor, ama sessizce, fark edilmeden tutmayı başarıyorum. *Belki diğer hastalarım ölmeyi hak eden canavarlar değildi.* Ama açıkçası bunu söyleyemem.

"Kalbi." diye yanıtlıyorum sakince. Derreck benimle gurur duyardı. "Çoğu durumda, kalbin tekrar atmasını sağlamak için tek yapmamız gereken kalbi ılık salinle yıkamak ve odacıkları kanla doldurmaktır. Evet, belki biraz fibrilasyon gerekebilir, ama sonra kaşıkları kullanır ve NSR'yi yeniden kurarız. Bu kalp farklıydı."

"Hangi açıdan?"

"Neredeyse iki dakika ılık salinle yıkadım." Konuşurken notlarımı kontrol ediyorum. "Kontrol etmek isterseniz kayıtta yazıyor." M başını sallıyor. "Sonra kelepçeyi bıraktım ve kalbi kanla doldurdum ve hiçbir şey olmadı. En ufak bir titreme bile olmadı. Kesinlikle hiçbir şey." Masanın etrafına bakıyorum. Dr. Bolger'da merak, belli belirsiz bir sempati ve çok bariz bir nefret var. Avukat, M'in kulağına bir şeyler fısıldıyor ve o da ona fısıldıyor.

"Bu daha önce hiç oldu mu?" diye soruyor.

"Hayır asla. Daha iyi ifade edemem sanırım, özür dilerim ama kalp çoktan ölmüştü."

Sözleri söylediğim an, gözlerimi kendime çevirmek istiyorum. Doğru olmasına rağmen çok aptalca bir ifade. Derreck olsa hemen atlayıp geri yanıt verirdi. "Oh, evet? O halde onu kim öldürdü, sen değilsen?"

Neyse ki, M öyle yapmıyor. "Ama hâlâ hayata döndürmeye çabaladınız?"

"Elbette. Kaşıklarla veya masajla kalp üzerinde çalıştığım süre boyunca, tek bir hareket titremesi, en ufak bir fibrilasyon bile tespit etmedim. Hiçbir şey. Bu yüzden ölüm saatini duyurdum."

"Hasta pompadaydı, değil mi?" diye soruyor. "Canlandırma çabalarına neredeyse saatlerce devam edebilirdin. Yine de yirmi üç dakika sonra bitirmeye karar verdin. Neden?"

Gerçekten cevaplayamadığım soruya söyleyecek doğru şeyi bulmayı umarak ciğerlerimi havayla dolduruyorum. Yüzünü gördükten sonra ölüm saatini aramak için acele ettim mi? Evet yaptım. Gittiğini, aşağı inip morga indiğini ve bir kutuya kapatıldığını görmek için can atıyor muydum?

Gereğinden fazla istekliydim. Kaderin bir oyunuyla hayata geri dönüp beni göğüs kafesini kapatmaya ve yaptığı onca şeyden sonra yeniden yaşamaya devam etmesinden korkuyordum. Bunun olmasına izin veremezdim. Yapamazdım.

"Dr. Wiley?" M yanıt istiyor.

Gözlerimde yaşların biriktiğini fark ediyorum. Onları siliyorum ve düşüncelerimi topluyorum. "Cevap kalp kasının sıcaklığında." diyorum önce tereddütle, sonra açıklarken ivme kazanarak. "Kardiyopleji, sıcaklığı donma noktasına kadar düşürerek kalbi korur. Normal sıcaklık geri yüklendiğinde, kalp artık korunmaz. Evet, teknik olarak pompadayken resüsitasyona sonsuza kadar devam edebileceğimizi söyleyebilirsiniz, ama gerçekte, o kadar hasar görmüş bir kalp resüsitasyon çabaları sırasında fibrilasyon bile yapmıyordu ve birden fazla epinefrin enjeksiyonu durumun yalnızca daha da kötüleşmesine yardımcı olurdu."

M masanın etrafına bakıyor ama kimse elini kaldırmıyor. Doktor Seldon yavaşça başını sallıyor. Dr. Fitzpatrick'in dudakları sımsıkı kapalı ama asık suratlı değil; anlayamadığım bir nedenle yüzündeki ifade utanç dolu. Dr. Bolger'ın kolları göğsünde çaprazlanmış durumda ama dumanı hâlâ tütüyor.

"Gitmenize izin vermeden önce bir soru daha." diyor M. "Sizce Eyalet Savcılığı bu hastanın davasına nasıl dahil oldu?"

Başımı sallıyorum. "Üzgünüm. Bilmiyorum." Tekrar doğruyu söylemek iyi hissettiriyor. Dr. Bolger muhtemelen onları aramıştır, ama bu bir spekülasyon ve bir kanıtım olmadıkça parmakla işaret etmeyeceğim.

"Pekâlâ, Dr. Wiley." diyor M. "Sonuçlarımızı formüle etmek için yeterli bilgiye sahibiz."

Kâğıtlar M'e doğru elden ele dolaşmaya başlıyor. Görebildiğim kadarıyla bunlar birbirinin aynısı, çoktan seçmeli cevapları olan basit tek soru formları. Birçoğunun yazılı soru-cevap seçeneklerinin altına karalanmış notları var.

M, cevapların bir kısmını avukatla paylaşarak, kâğıtları çabucak gözden geçiriyor. Bunlardan biri, kalbim sabah koşularımdan daha hızlı atarken, yaklaşık iki dakika süren hararetli bir fısıltı nöbetine neden oluyor.

Son olarak, düzgün bir şekilde bir araya getirmek için kâğıtlara hafifçe vuruyor ve ellerini üzerlerinde kavuşturuyor. "Bu komite, Caleb Donaghy'nin ölümünde Dr. Anne Wiley'de hiçbir kusur bulmuyor."

Nefes alıyorum, aç kalmış ciğerlerimi tamamen havayla dolduruyorum. Katılımcılar kâğıtlarını toparlamaya ve masadan uzaklaşmaya başlıyorlar.

"Paylaşmam gereken bir bulgu daha var." diye söze giriyor M, gürültüyü bastırmak için sesini biraz yükselterek. Odayı anında yoğun bir sessizlik kaplıyor. "Meslektaş denetim komitesi, Dr. Bolger'ın davranışını hem videoya kaydedilen cerrahi prosedür sırasında hem de bu komitenin açıklama oturumu sırasında kötü niyetli ve ciddi şekilde uygunsuz buldu."

Dr. Bolger nefesini tutuyor ve ayağa kalkıyor. "Ciddi olamazsınız! Bu delilik."

Yanında oturan Dr. Fitzpatrick, onu kolundan tutup aşağı doğru çekerek oturtmaya çalışıyor.

"Bu nedenle." diye devam ediyor M hiç etkilenmeden, "bu komite üyelerinden gelen çeşitli taleplere dayanarak, Dr. Bolger, mesleki davranışlarıyla ilgili bir soruşturma tamamlanıncaya kadar idari izne ayrılacak." M bir saniye duraklıyor ve susması için Dr. Bolger'a bakıyor. "Bu komite, katılımınız için size teşekkür ediyor. Görevden alındınız."

M'in son yorumlarıyla karıştırılan gevezelik dalgası arasında onlara teşekkür ediyorum ve toplantı odasından çıkarken gözlerini sırtımda hissederek herkesten önce ayrılıyorum. Dr. Bolger hâlâ öfkeli ama artık umurumda değil. Koridorda hava daha soğuk, daha taze ve ben daha rahat nefes alabiliyorum. Birkaç dakika yalnız kalmaya can atarak ofisime doğru koşuyorum.

Başardım.

Beni tutuklamak için bekleyen polis yok. Paula Fuselier de orada değil; sadece ifadesi gergin bir kararlılık içeren Madison var. Söylenememiş bir soruyla bakıyor, sonra bana sarılıyor.

"Sorun değil, Maddie." diyorum gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak. "Aklandık. Ekibe haber ver."

Bana bir fincan çay yapmak için ortadan kayboluyor ama arkasından seslenip onun yerine kahve istiyorum.

Sonra sonsuz bir yorgunlukla masama oturuyorum. Gözlerim, Melanie'nin masamdaki çerçeveli fotoğrafına gelene kadar geziniyor. Ailem onu evlat edindikten birkaç gün sonra çekilmiş eski bir fotoğraf. İkimiz de arka bahçede oynuyorduk. O gün başı geriye doğru eğik, yüzünde güneş ışığıyla gülüyor, sanki hayatı boyunca hiç endişesi olmamış gibi dönüyor ve dönüyordu. Ta ki sonunda bitkin düşene ve elimi sımsıkı tutarak bankta yanıma oturana kadar. İşte o zaman fotoğraf çekildi; annem tarafından, yanılmıyorsam.

Resmin yanında, o yıl doğum günümde bana verdiği lake çam kozalağı duruyor. Onu arka bahçeden almıştı ve babam hediyeye dönüştürmesine yardım etmişti. Tohum pullarının arasına ulaşan minik fırçalarla birlikte cilalamışlardı. Sonra yeşil bir fiyonkla düzgünce bağlanmış kozalağı bana uzatmış ve "Doğum Günün Kutlu Olsun" sözlerini fısıltıyla ama günümü güzelleştiren parlak, geniş bir sırıtışla söylemişti.

Parmaklarımı çam kozalağı pullarına sürtüyorum, sonra fotoğrafı alıp tatlı yüzünde gezdiriyorum. Ama sadece parmak uçlarımın altındaki soğuk camı ve yanaklarımdan süzülen yaşları hissediyorum. Gözleri benimle konuşuyor, sanki hâlâ yaşıyormuş, hâlâ benimleymiş gibi.

Caleb Donaghy küçük kız kardeşime yaptıkları yüzünden ölmeyi hak etti.

Yaptıklarımla barıştım.

İki soru beni hâlâ rahatsız ediyor. Kalbi neden çalışmayı reddetti? Eyalet Başsavcılığı neden Donaghy'nin kalbini araştırmaya değer bir dava haline getirdi?

21

RESMİ

Meslektaş denetiminden sonra Melanie'yi düşünerek ağlamaklı bir rahatlama içinde oyalanmak için fazla zamanım olmadı çünkü ofisim kısa sürede ekibimdeki herkesle doldu. Dr. Seldon gelip beni tebrik etmeden önce annem ve Derreck'e komitenin sonuçlarını bildirecek kısa mesaj gönderecek kadar zamanım bile olmadı. Genellikle suskun olan Lee Chen bile beklenmedik bir şekilde neşeli ve Ginny her iki veya üç dakikada bir bana sarılıyor.

Onların sevgisinden utanıyorum.

Bir süre sonra dikkat çekmek için elimi kaldırıyorum. "Evet, bugün bir hastanın ölümü konusunda aklandık. Çoğunlukla *aklandım*, çünkü ölüm saatini duyurmak ve genel olarak ameliyat benim sorumluluklarım. Ama yine de bir hastamızı kaybettik. Kalbinin atmayı reddetmesine neyin sebep olduğunu bulana kadar ayrıntılara bakmaya devam edeceğime söz veriyorum."

"Tabii ki yapacaksın." Madison gülüyor ve bana yandan sarılıyor. "Yani, o kırmızı dosyayı bugün parçalayamayacağımı varsayıyorum?"

"Hayır, henüz değil."

"Gerçek bir lider gibi konuştun." diyor Dr. Seldon, elimi şiddetle sıkarak. "Yine de kafana takma. Bazen bazı sırlar çözülmeden kalır. Bu biyoloji, mühendislik değil. Anahtarı çevirdiğinde, görünürde hiçbir sebep olmaksızın tüm ampuller yanmaz."

Yorumları kahkahalara neden oluyor. Kalabalıktan göremediğim biri duvardaki elektrik anahtarıyla oynuyor, birkaç kez kapatıp açıyor ve ardından kahkahalar artıyor. Ölümcül fırtınadan sonraki rahatlama.

"Çalışmamız gereken birikmiş bir hasta yığınımız var. Bu departmanın size ihtiyacı var, Dr. Wiley." diye ekliyor Dr. Seldon.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim." diye fısıldıyorum, sesim biraz kısılmış durumda. "Her şey için."

Özür dileyip gidiyor. Öğleden sonra dörtte bir ameliyatı var- yanılmıyorsam üçlü baypas.

Madison, işten sonra birkaç saatliğine pasta yemek için burada toplanmamızı öneriyor. Herkes dağılırken ben M'in ofisine çağrılıyorum.

Neredeyse ıssız koridorlarda hızla yürüyorum, avuçlarım terliyor, kalbim gümbür gümbür atıyor. Gün boyunca üzerime düşen stresten fazlasını yaşadım. Komite beni temize çıkarmış olsa da içimde bu konuda kötü bir his var. Önsezilere inanmamama rağmen.

İnanmamak için iyi nedenlerim var.

M'in ofisine geldiğimde, kapıyı çalmadan önce cam kapılardan içeri bakıyorum. Hastane baş danışmanı Aaron Timmer ve başka bir adamla birlikte. Tanıdık görünüyor. Sanırım onu geçen hafta elinde bir sürü balonla birini beklerken görmüştüm. Hastalarımın sevdiklerinden biri olmalı.

Bir korku sancısı hissediyorum, umarım başka kimse ölmemiştir. Zamanlama gerçekten çok kötü olurdu. Sonra kapı pervazına vuruyorum ve M'in elinin aceleyle sallanmasıyla içeri davet ediliyorum.

"Dr. Wiley, bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler. Bu adam Eyalet Başsavcılığı'ndan müfettiş Adam Costilla."

Yüzümden kan çekiliyor. Bunu hissedebiliyorum, tıpkı ellerimin buz gibi soğuduğunu ve kalbimin umutsuzca göğüs kafesime çarptığını hissettiğim gibi.

Müfettiş bana görmezden gelmeyi seçtiğim bir el uzatıyor. "Dr. Wiley, hastanız Caleb Donaghy'nin sizin bakımınız altındayken ölümüyle ilgili birkaç sorumuz var."

M'e kısaca bakıyorum ama müdahale etme şansı bulamıyor. Aaron Timmer daha hızlı.

"Bu özel ölümün Eyalet Savcılığı'nı neden bu kadar ilgilendirdiğini bilmek istiyorum." diye sakince soruyor. Müfettişe beni neredeyse itip biraz daha yaklaşıyor. Umursamıyorum.

Timmer'ın sorusu, müfettişi rotasından saptırıyor. Bir adım geri çekiliyor ve ellerini uzun, siyah trençkotunun ceplerine sokuyor. İri yapılı bir adam, yüzünü ve boynunu lekeleyen morumsu kırmızı lekelere bakılırsa yakında bir kardiyoloğun acil hastası olacak. Tansiyonunu ölçmeyi teklif etmekten kendimi alıkoymalıyım. Başka biri olsa tereddüt etmem.

"Hastane talep ederse ofisimden bir açıklama hazırlamasını isteyebilirim. Ama şu anda sadece birkaç basit sorum var—"

"Benim de bir sorum var." diye patlıyorum.

"Dr. Wiley." diyor M, zar zor fark ettiğim alçak, buyurgan bir sesle. "Şimdi zamanı değil."

"Bilmek istiyorum, geçen hafta burada değil miydiniz?" Kafamın içinde çeneni kapa diye bağıran mantığımın sesine rağmen soruyorum. M'in kısık sesli emirlerinden daha yüksek sesle bağırıyor ama yine de görmezden geliyorum. "Elinde balonlarla ofisimin dışındaki koridorda pusuya yatıp, olmadığınız biri gibi davranmadınız mı?"

"Ne?" M hemen adamın önünde pozisyon alıyor, elleri sıkıca kalçalarına dayalı. "Bu doğru mu?"

Adam gergin bir şekilde sırıtıyor. "Yasa dışı değil. Bir soruşturma yürütüyorum. Buna gözetleme denir. Belki bu terimi daha önce duymuşsundur?" Yine de alnını kaşıyor. Utandı. Muhtemelen fark etmemi beklemiyordu.

Beni gözetliyorlar mıydı? Neler oluyor? Sözleri tüm varlığımda yankılanarak dizlerimi zayıflatıyor. Belki ofisimi, telefonumu da dinlemişlerdir; kim bilir başka neler yaptılar? Derreck'le ne konuştuğumu ve Donaghy'nin bana yabancı olmadığını biliyor olabilirler. *Oh hayır. Lütfen Tanrım, bunun doğru olmasına izin verme.*

Polislerin beni buradan kelepçelerle sürükleyerek çıkardığı kâbus gibi görüntü, şiddetli bir kuvvetle geri geliyor. Başım dönüyor ve baygın hissediyorum.

M, Timmer'ın kulağına hızla bir şeyler fısıldıyor. Karşılığında o da bir şeyler fısıldıyor, çok kısa, muhtemelen bir iki kelime. Daha sonra müfettişe dönüyor ve "Mr. Costilla, yürüttüğünüz sözde soruşturmayla ilgili olarak Eyalet Savcılığından resmi bir açıklama istiyoruz. Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, bu ifadenin dava numarasını ve eyalet savcısının imzasını içermesini istiyorum."

Costilla'nın çenesi öfkeyle titriyor. Hiçbir şey söylemiyor, bir an için Timmer'ın karşısında dikilip kalıyor.

Timmer bir adım öne çıkıyor. "Beni Mitch Hobbs'u aramaya zorlama. Hukuk fakültesinde sınıf arkadaşıydık. Burada soru sormak için geçerli bir nedenin varsa, bana evrakları göster."

Araştırmacı tek kelime etmeden arkasını dönüp gittiğinde, trençkotunun büyük boy kuyrukları etrafında bir pelerin gibi uçuşuyor ama o bir süper kahraman değil.

O, gelecek kötü haberlerin habercisi.

22

OLAY YERİ

Birkaç gün daha geçmişti ve Derreck'ten hâlâ haber yoktu. Paula o sabah uyandığından beri telefonunu beşinci kez kontrol etti. Çarşamba günleri, öğleden sonra bir otelde buluşup seks yapmak ve birlikte gelecekleri için iddialı planlar yapmak onun olağan rutinlerinden biri haline gelmişti.

Birlikte bir gelecek için hâlâ bir şans var mıydı? Hafta sonundan beri ona iki kez mesaj atmıştı ve mesajlara cevap gelmemişti. Tüm iletişimi kesmişti ve Paula bundan nefret ediyordu. Hem de bütün kalbiyle.

Yine de Derreck'i suçlamadı. Tehditlerde bulunan ve onu baskısı altında pes etmeye zorlayan oydu. Bundan sonra ondan nasıl aşkını bekleyebilirdi?

Aşk.

Ne yüklü bir kelime. Geçen cuma gününe kadar, aşkın beklediği bir şey olduğunu bile kabul etmemişti. Oynasaydı muhtemelen kartlarını biraz farklı oynardı. Anne Wiley'e duyduğu sonsuz nefret yüzünden bu imkânsız hale gelmişti.

Derreck'in onu terk etmesi gerekiyordu. Kesinlikle öyle olması gerekiyordu.

Hâlâ Derreck'ten bir işaret, otel adı ve oda numarası içeren bir metin mesajı bekliyordu, Noel sabahındaki bir çocuk gibi onun mekân seçimiyle yeniden şaşırmaya hazırlanıyordu.

Hayat onun için finansal olarak sonsuz imkânlar sunmuyordu: Derreck'e kadar, ona böyle cömert imkanlar sunan hiç kimse olmamıştı ve bunu muhtemelen sonsuza dek mahvetmeyi başarmıştı. Onu bir öğleden sonra birlikte geçirmeye davet etse bile, bu nasıl olurdu? Bir erkek, kendisini o kadar tehdit etmesinden sonra onu nasıl yatağına götürürdü? Kaba olur muydu? Ya da ondan tiksinir, nefretle dolar, onu görmeye katlanamaz mıydı?

Muhtemelen bir süre mesafesini korumakta haklıydı. O zaman, belki de ona yapmakla tehdit ettiği şey yüzünden ondan nefret etmekten çok, yavaş yavaş onu özlemeye başlayacaktı. Bir yandan Anne Wiley'nin ölmüş hastasını saplantı haline getirirken, o mantıksız umuda tutunmuştu. İstediği şeye ulaşmanın bir yolu varsa, bu onun en iyi şansıydı. Özellikle Derreck onun yardımı olmadan seçimi kazanırsa, kendisinin bir daha aynı fırsata sahip olması için kaç yıl geçmesi gerektiğini kim bilebilirdi? O zaman ikisi, Paula hiç var olmamış gibi sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı. Geride kalacaktı, bir gecelik sarhoşluk hatasından daha çabuk unutulacaktı.

Terk edilmeyle gerçekten baş edemiyordu. Geride bırakılmak, hayalet olmak, eski bir ayakkabı gibi atılmak. Yoluna çıkan her şeyi yakan, kendini önemsiz ve ucuz hissetmesine neden olan tarifsiz, kızgın bir öfkeyle doldurdu içini.

Derreck'e tutulmuştu, kendini bırakıp intikam alma arzusuna teslim olmaya neredeyse hazırdı.

Eyalet savcısı olması için gerçekten Derreck'e ihtiyacı var mıydı? Ona -ya da herhangi birine- ihtiyaç duyma düşüncesi midesini bulandırıyordu. İnsanlar yalan söylerdi, ihanet ederdi ve genellikle güvenilmezlerdi. Başsavcı rolünde tek başına daha iyi bir şansı vardı. Tabii eğer tüm kartlarını doğru oynarsa.

Telefonunu tekrar kontrol etti. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Acı ve hüsrana uğramış bir iç çekişi bastırarak ofisine yöneldi ve iş arkadaşlarının selamlarına karşılık vermek için geçerken başını salladı.

"Günaydın." dedi Marie, Paula masasının yanından geçerken. Paula tam ofisine girerken, "Bir suç mahallinden isteniyorsunuz." diye ekledi.

Arkasını döndü ve asistanının masasına doğru yürüdü.

Marie evraklarına biraz fazla ilgiyle baktı, görünüşe göre Paula'nın bakışlarından kaçınmaya çalışıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Adam ilgilenmiyor mu?"

Marie patronuna hızlı bir bakış attı. "Sizi arayan o. Size orada ihtiyacı varmış."

Paula'nın kaşları çatıldı. Bu olağan değildi. "Nedenini söyledi mi?"

Marie tekrar ona baktı ve çok hızlı bir şekilde gözlerini indirdi. "Üzgünüm, o söylemedi ve ben de sormadım. Tek bildiğim, bunun Espinoza'nın vurulmasıyla ilgili olduğu."

Yalan söylüyordu ama Paula, kürsüdeki bir cinayet zanlısıymış gibi asistanını sorguya çekmek için zaman harcamak istemedi. Bu suç mahalli ile ilgili bilgi vermek için neden bu kadar sinsi davrandığını çok geçmeden öğrenecekti.

Bir an için Vicente Espinoza'nın balkondan atlamış olmasını umdu ama sonra onun hapiste olduğunu, geçen haftaki mahkemede yargıç tarafından tutuklandığını hatırladı. Bu, Simon Degnan'ın hayatına yönelik riski ve on bir yaşındaki çocuğun ifade verme ihtiyacını ortadan kaldırırdı. "Adam'ın neden cep telefonumu aramadığını merak ediyorum." diye mırıldandı, cihazı tekrar kontrol ederek. "Bana adresi gönder, tamam mı?"

Cevap beklemeden gitti. Arabasına vardığında, telefonu ayrıntıları içeren bir metin mesajıyla aydınlandı.

Adres, Espinoza cinayet mahallinden sadece bir blok ötedeydi. Küçük caddeyi kordonla çevrilmiş ve polislerle dolu halde buldu. Cook County adli tabibinin minibüsü olay yerindeydi, arka kapıları ardına kadar açıktı ve sedye yerinde yoktu.

Kimlik bilgilerini gösterdi ve sarı polis bandının altından eğilerek geçti, ardından genç bir memurun avucuyla işaret ettiği yere yöneldi. Hızla yürüdü ve birkaç metre sonra kalabalığın arasında Adam'ın devasa yapısını tanıdı.

Herkesin ilgi odağından birkaç metre uzakta duruyordu: büyük olasılıkla bir ceset, belki de bir cinayet kurbanı.

Yanına vardığında, onu uyarmak için dirseğine dokundu. "Hey Adam, elimizde ne var?"

Adam onun ötesinde bir yere baktı, gözleri tekinsizdi, bakışları boştu. "Kendin gör." dedi, sırtına hızlı bir itmeyle onu yönlendirerek. Hâlâ boş olan adli tıp sedyesinin yanından geçti ve ona merakla baktı. "Onlardan seni beklemelerini istedim. Bunu ilk elden görmen gerektiğini düşündüm."

Paula iki adım daha attı ve ceset görüş alanına girdi. Nefesi kesildi, anında midesinin bulandığını hissetti. Dar göğsünde iki kurşun deliği olan, kanlar içinde yatan kişi Simon Degnan'dı. Gözleri hâlâ açık ve berraktı, bahar göğünün masmavi ışığı irislerine yansımıştı.

"İşte." dedi Adam, sesi acımasızca soğuktu. "Bu işe çocukları sokarsan olacağı bu, Paula."

Ona bağırmak üzereyken durdu, yakasını tuttu ve onu düzeltti ama sonrasında midesi bulandı ve eliyle ağzını kapatarak inledi.

"Olay mahallini kirletmesen iyi olur." Adam onu kenara çekti, dirseğinden demir pense gibi kavradı ve onu bir binanın yan tarafına ulaşana kadar olay yeri ekibinden uzaklaştırdı. Onu duvara doğru itti ama o umursamadı, hâlâ kasılmalarını kontrol etmeye çalışıyordu.

"Ben neredeyse yirmi yıldır Chicago sokaklarını arşınlayan deneyimli bir polistim ve sen hukuk fakültesinden yeni mezun olmuş bir savcıydın, daha önce hiç görmediğim kadar cesaret, hırs ve beyinden başka bir şey değildin. Bana ne söylediğini hatırlıyor musun?" Her zamankinden daha ağır bir İtalyan aksanıyla ona bağırıyordu.

Simon Degnan'ın asfaltta kanlar içinde yattığı görüntüyü zihninden silemiyordu. Tüm o kan sanki kendi ellerindeydi. Hobbs'un bilgisi olmadan, Hobbs'un onayı olmadan davayı mahkemeye götürebilir ve sadece kanıtlarla kazanabilirdi. Bu riski göze alabilirdi ama terfiye, bunun geleceği için ne anlama geldiğine aldırış edemeyecek kadar kendinden geçmişti.

"Çocuklara sınır çiziyoruz, Paula." diye bağırdı onun yüzüne. "Bunu *bana* sen öğrettin. Başka hiç kimse değil. Senin tek umursadığın şey o doktor ve onun ölü hastası, halbuki o bir vaka bile değil." Elini alnına vurdu, gözle görülür şekilde ıstırap

içinde olduğu yerde volta atıyordu. "Ben de senin aptal oyunlarını oynuyorum."

Midesinin sakinleşmesini dileyerek soğuk sabah havasını içine çekti. "Bu *bir* dava ve en erken haftaya bitirip büyük jüriye sunacağım."

"Öyleyse düşündüğümden daha delisin." diye tersledi. "Kariyerini bir hiç uğruna riske atıyorsun. Kocasıyla ilişkini ben öğrendiysem hastane avukatının öğrenmeyeceğini mi sanıyorsun? Tanrım, kadın, sen bundan daha akıllısın!"

Adam'ın sözleri midesine saplandı. Derreck'i biliyordu. Tekerlekler hızla dönmeye başladı, ne diyeceğini, yapması gerekeni yapmasını nasıl sağlayacağını düşündü.

"Anlamıyorsun. O adamı öldürdüğünü ilişki sayesinde öğrendim."

"Şu anda ciddi misin?" Adam sanki kafası yanlış bir şey yapmış gibi öfkeyle, cezalandırıcı bir tavırla alnını ovuşturdu. "O zaman resmi bir dava açmalısın ya da bu senin ve benim kariyerimi mahvetmeden önce bu işin peşini bırakmalısın. Hastane bunu öylece bekleyerek kabul etmeyecektir."

Simon'ın cesedini sedyeye yükleyip ambulansa koyan adli tıp görevlisine ve asistanına baktı. Bir an için gözlerini sımsıkı kapattı, görüntünün kaybolmasını diledi ama olmadı. Orada öylece duruyordu, hafızasında tazeydi.

"Ben bir dedektifim, Paula. Ben senin maşan değilim. Meşru davaları araştırırım ve geçerli, yasal nedenler olduğunda, şüphelileri suçlamalarla karşı karşıya getiririm. İşte bu yaptığım şey. Ve ben Espinoza davası üzerinde çalışmak yerine o hastanedeyken bu çocuk sokaklarda bir pislik gibi vurularak öldü. Hiç şansı yoktu Paula ve sen de bunu biliyorsun."

Yüzünden bir gözyaşı yuvarlandı. Haklıydı. Simon'ın ölümü onun hatasıydı.

Adam, "Mahkeme celbi, tam da sizin emrettiğiniz gibi bu sabah teslim edildi." diye devam etti. "İki saat sonra da onu vurdular." Ona baktı ve bakışlarını indirdi. "Onun gibi çocukları önemserdin. Ne oldu? Bana o kurnaz belediye başkanı özentisine âşık olduğunu söyleme."

Suçlaması onu çileden çıkardı, bir bıçak gibi parçaladı. "Düşündüğün bu mu? Gerçekten mi? Biz burada mıyız? Sağduyuya meydan okuyan suçlamalar mı yöneltiyorsun? Kararlarıma olan güvenini tamamen yitirdiysen, ki yitirmişsin gibi görünüyor, o zaman belki de yeniden görevlendirme istemenin zamanı gelmiştir."

Adam ağzı açık bir şekilde ona bakarken kısa, afallamış bir sessizlik oldu. "Beni kovuyor musun?"

"Kendini kovuyorsun." Sırtını dikleştirdi ve çenesini öne doğru itti. "Ben senin patronunum ve aynı zamanda arkadaşının sanıyordum. Bu yüzden düşüncelerini benimle özgürce paylaşabilirsin, ama bugün çok ileri gittin. Bu ofiste çizgiyi asla aşmadım. Asla. Yine de benimle gizli bir gündemi olan yozlaşmış bir bok parçasıymışım gibi konuşuyorsun. Bundan nasıl geri dönebileceğimizi bilmiyorum."

Omuzları onun sözlerinin ağırlığı altında düştü. Adam ne yapacağını düşünürken Paula orada öylece durdu. Onu kovmak mantıklıydı, ancak Anne Wiley soruşturmasına dahil olmuştu ve hoşnutsuz bir eski çalışanın elindeki bu bilgi tam bir dinamitti.

Nefes aldı ve Adam'ın dirseğine kısaca dokundu. Geri çekilmedi, sadece ihtiyatla onun eline baktı. "Bu olay ikimiz için de ağır oldu." dedi, sözcüklerini dikkatle seçerek. "Simon'un ölümünün ikimizin de üzerine bindirdiği duygusal yükü göz önünde bulundurarak, bunu geçmişte bırakmaya hazırım." Bir an duraksadı ve ona sözlerini işlemesi için zaman verdi. "İkimiz de söylenmemesi gereken şeyler söyledik. Ve Simon'ın ifadesinin istenmesini önlemek için farklı şeyler yapabileceğimizi kabul etsem de sana şunun sözünü verebilirim: Dersimi aldım. Gelecekte izin almak yerine af dilemeyi bileceğim ve ne pahasına olursa olsun çocukları tanık kürsüsünden uzak tutacağım."

Gözlerinde hâlâ süregelen bir şüphe parıltısıyla ona baktı. Tecrübeli bir polisti, sokaklarda yetişmişti, bilge ve kurnazdı. Ama yine de ders alıp almadığını anlayamıyordu.

"Şu bayan cerrah işine ne dersin? Onunla tanıştım ve o Ted Bundy değil."

"Bana hiç güvenmiyor musun?"

Adam başını salladı, ama tek taraflı bir omuz silkmeyle fark etmemiş gibi davranmayı seçti.

"O zaman bu konuda bana güven, ben büyük jüri davasını öyle düzgün bir şekilde sonuçlandıracağım ki, Noel sabahı olduğunu düşüneceksin."

Gözleri bir an başka yöne kaydı, sonra keskin ve tetikte bir halde tekrar Paula'ya döndü. "Beni tanıyorsun. Bana güveniyorsan, bildiklerini anlat."

Tam da en çok korktuğu şeydi. Ona hiçbir şey söyleyemezdi. Onu dahil ederek büyük bir hata yapmıştı; bu kadarını biliyordu. Artık bundan vazgeçmek için çok geçti.

"Bana iki gün daha ver, anlatacağım." dedi. "Öyleyse Anne Wiley'i cinayetten büyük jüri önüne çıkarmanın en iyi yolu konusunda bana yardım edeceksin."

Adam alay edermiş gibi yanıt verdi. "Gördün mü Paula? Güvenle ilgili sorun bu. Şu anda, bana kesinlikle güvenmiyorsun." Sesi hayal kırıklığına uğramış, ama aynı zamanda dertli, hatta şüpheli görünüyordu. "Durduğum yerden, tüm görebildiğim, sevgilinin karısını mahvetmek için bir yola çıktığın ve bunu yapmak için ofisini kullandığın."

"Tanrım, Adam... Benim hakkımda düşündüğün buysa, gerçekten birlikte çalışmaya devam edemeyiz."

"Pekâlâ, o zaman beni aksi yönde ikna et. Oralarda bir yerde gerçek bir dava varsa, hadi bu dava üzerine kitabına göre çalışalım."

Tüm dikkatinle Simon Degnan'ın katilini yakalamaya odaklanmamı istiyorum. Kiralık katille cinayet söz konusu olduğunda ilk birkaç saat kritiktir. Unutmuş olabilirsin, Espinoza tutuklu, bu yüzden tetiği onun yerine başkası çekti. Bu suçlu parmaklıkların arkasına geçene kadar cerrahın davasıyla zaman kaybetmemizi istemiyorum."

Adam uzun bir süre ona baktı, sonra arkasını döndü. "Evet, Paula, sen ne diyorsan." Sonra arabasına yürüdü ve onu orada tek başına, kaçınılmaz bir son gibi bir kenara attı.

Orospu çocuğu.

Hızlı adımlarla arabasına yürüdü, kendini toparladı ve bütün parçaları yerine oturttuktan sonra her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Ama o ne yapıyordu?

Ofisine dönüş yolculuğu yavaş ve gergindi, trafik hâlâ yoğundu. Eyaletler arası yolu kullanmayı seçti, ancak geçiş ücretleri ödemek için bekleyen araçların oluşturduğu sonsuz uzun kuyruklarla orası da şehrin geri kalanı kadar yavaştı.

Saatte beş mil hızla giderken dışarıya baktı. Mavi gökyüzü mükemmeldi, ılık bahar gününü tehdit edecek bir parça bulut bile yoktu. Uzakta bir otoyol reklam panosu dikkatini çekti. Tam ortasından, Dr. Anne Wiley manken yüzü ve bembeyaz dişleriyle ona gülümsüyor, manikürlü parmaklarıyla kalp işareti yapıyordu. O parmaklardan birinde, Derreck'in parmağında gördüğüyle aynı olan bir altın alyans yüzüğü fark etti.

Bu mükemmel görüntü, en çok nefret ettiği her şeyin özüydü. Zavallı Simon Degnan gibi bir varoş caddesinde ölü yatan insanlardan ve kendi gibi insanlardan bu kadar uzak. Öfke damarlarında şiddetle dolaşırken safra boğazına kadar yükseldi.

"Yemin ederim hayatındaki sevdiğin her şeyi alıp ateşe vereceğim." diye fısıldadı reklam panosuna bakarak, beyaz boğumlu elleri sanki onu boğmak için tutuyormuş gibi direksiyonu sımsıkı kavramıştı. "Sen kısır ve yapayalnız kalana, kaybedecek hiçbir şeyin kalmayana kadar dinlenmeyeceğim."

23

ALBÜM

Nihayet çarşamba gecesi eve geldiğimde, günün yoğun programından sonra kendimi bitkin hissediyorum. Artık düzenli olarak beta blokerler alsam ve meditasyon yapmaya başlasam bile, bitmeyen kaygım artık bana zarar veriyor. Meditasyon belki biraz yardımcı oluyor, ama beni ayıltıcı gerçeklikten tamamen koruyamıyor.

Hâlâ araştırılıyorum. Bir polis ofisimi gözetlemiş. Evim de gözetleniyor olabilir, artı telefonlarımız, internet aramalarımız... kim bilir başka neler? Belki de buraya gelip eşyalarımı karıştırmışlardır. Ya da belki de bu sadece filmlerde olur: polisler evlere izinsiz girip bundan paçayı sıyırır. Gerçek hayatta bu olamaz. Bize değil.

Annem iskambil oynuyor ve yokluğunda ev sessizliğe bürünüyor. Derreck hâlâ yok, ancak normalden daha erken evde olacağını söyledi. Bazı seçim toplantılarının bir süredir yapılmadığına dair bir şeyler söyledi ya da buna benzer bir şey. Fazla dikkat edemeyecek kadar kendi korkularımla meşguldüm. Tek hatırladığım eve daha erken geleceği ve tek umursadığım da bu.

O zaman onu bir yere, belki ikimizin de sevdiği Çin restoranına götürmeliyim ve ona bu sonu gelmez soruşturmayla ilgili korkularımı anlatmalıyım. Onunla evde konuşamam. Ya dinliyorlarsa? Paula Fuselier bir daha ofisime gelmedi, hipertansif

müfettiş de gelmedi ama bu korkularımı hafifletmiyor. Tam tersi -tam anlamıyla paranoyaya kapımı aralamış durumda. Gerçekten yaptığım bir şey için beni yakalamaya çıkmaları gerçekten paranoya olmasa da. Suçluluk, korku ve meşru endişe.

Derreck'le dışarıda yemek yemeyi planladığım için soyunmuyor ve yemek yemiyorum. Buzdolabının kapağından beni çağıran şarap şişesini bile atlıyorum. Fıstık ezmeli kurabiyeye razıyım. Pek yemek yemek istemiyorum. Anlaşılabilir.

Yukarı çıkıyor ve Melanie'nin kapısının önünde duruyorum. Yıllardır kapalı. Eminim annem oraya giriyordur, temizliyor, toz alıyordur falan filan; yapmasa şaşırırım. Ama yine de giremiyorum.

İki elimi de cilalı tahtaya koyuyorum ve kapıya yaslanıp yanağımı kapıya yaslayarak kokusunu içime çekiyorum. Çam, cila ve eski mobilya kokuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kahkahasının sesi yeniden canlanıyor, aldatıcı bir şekilde gerçek, çocukluğun neşesiyle dolu. Anılarımda bir şeyler söylüyor. "Pırıltı, Pırıltı, Küçük Yıldız." Şarkıyı orijinal ritminden çok daha yavaş söylüyor, kulağa garip bir şekilde komik geliyor, sanki daha uzun süre bitmemesi için uzatıyormuş gibi. O kış on yaşındaydı ve Noel için çıldırıyordu. İstediği şeylerin listesini yapmış ve dinleyecek herkese söylemişti. Noel Baba'ya bir mektup bile yazmıştı. Yine de çok şey istemedi. Listesindeki öğelerin çoğu, kız kardeşiyle vakit geçirmek, onunla şarkılar söylemek, yeni, mücevherli fırçasıyla saçını taramak, Noel gecesi kız kardeşiyle uyumaktı.

Benimle.

Onun sevgisi kalbimi öyle bir sevinçle doldurdu ki. Daha fazlasını hatırlamanın özlemiyle, kapalı kapıyla vedalaşıp aşağı, sığınağıma iniyorum.

Oda beklediğimden daha soğuk geliyor. Tabandan tavana penceresi, eski evdeki diğer tüm pencerelerden daha hızlı soğuğun içeri girmesine izin veriyor. Titriyorum ve bu nedenle oraya bıraktığım şala sarınıyorum.

Masanın arkasındaki koltuğa oturuyorum ve anıları üzerime gelmeye davet ediyorum, gelişlerini eski dostlar gibi karşılıyorum. Masanın sol tarafındaki çekmecelere uzanıyorum ve

alttakini çekerek açıyorum. Çocukluğumun büyük fotoğraf albümünü sakladığım yer orası. Çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. Parlak kapakları, masa lambasının ışığını, kenarları gökkuşakları olan sıcak beyazın tonlarında yansıtıyor. Tozlu plastik ve eski günlerde fotoğraflar için kullandıkları kimyasallar kokuyor.

Ev, aile kokuyor.

Hâlâ tek çocuk olduğum zamanlardaki fotoğraflara bakmak için fazla zaman harcamıyorum. Dikkatimi çeken tek şey, hakkında hiçbir şey hatırlamadığım bir aile yemeğinde babamın beni dizinin üzerinde tutması. Çok fazla fotoğrafı yok: kamerayı tutan oydu, albümde yokluğu, onun özenli belgesel çalışması için ödediğimiz bedeldi.

Hışırdayan sayfaların her kapanışında ben yaşlanıyorum ve renkler daha da parlaklaşıyor.

Hep bir kız kardeş istedim. Annemle babam uzun saatler çalışıyorlardı ve onlar yokken evin yalnızlığını, sessizliğini hâlâ hatırlıyorum, bebek bakıcılığı yapanlar genellikle beni pek umursamayan hoş, kibar genç kadınlar ve zamanı oturma odasındaki kanepede çalışmak veya okumak için kullanan öğrenciydi. Televizyon izlemeyi tercih edenler, uyuyan garip tipler ve yemek yapmayı o kadar çok seven biri vardı ki, aslında tüm aile için akşam yemeği hazırlardı. Hiçbiri benimle vakit geçirmezdi.

Daha gençken, ailemin Melanie'yi bu yüzden evlat edindiğine inandım -çünkü bir kız kardeşe çok ihtiyacım vardı. Yetişkin zihnim bana başka bir çocuğu da aynı derecede çok istemeleri gerektiğini söylüyor. Ama annem beni doğurduktan birkaç yıl sonra histerektomi geçirdi ve ortak hayalimizi gerçekleştirmelerinin tek yolu evlat edinmekti.

Bana evlat edinmeyi düşündüklerini söylemediler. Onlar dışarıda evrak işlerini doldurup onay alırken bana hiçbir şey söylemediler. Annem, Melanie'nin olacak olan yatak odasında onun gelişine hazır olması için temizlik, tadilat, döşeme ve dekorasyon yaparak daha fazla zaman geçirmeye başladığında bile tek kelime etmedi. O zamanlar on dört yaşındaydım, flört etmeyi ve Backstreet Boys'u yeni keşfetmiştim ve Discman'imde "Quit Playing Games" durmadan çalıyordu. Ve liseye yeni

başlamıştım. Tüm bunlara o kadar kapılmıştım ki, annem boş yatak odasına bir unicorn bile getirse ben fark etmezdim.

Başka bir sayfa çevirip gülümsedim, Melanie'nin neşeli ifadesi o kadar bulaşıcıydı ki kendime engel olamıyorum. Bu, evlat edinildiği gün çekilmiş başka bir fotoğraf, bu da ona söylenen anı yakalıyor. O kocaman açılmış gözlerde, ağzı kulaklarındaki gülümsemesinde muazzam bir zevk ve şaşkınlık var. Yetimhanenin arka bahçesinin kasveti arka planda parlıyor, etraf, ortalıkta dolaşan, meraklı, bazıları sanki gölgelerde gizlenen avcılarmışız gibi temkinli bir şekilde bizi izleyen, diğerleri ise umutlu, yalvaran bakışlarıyla çocuklarla dolu.

O fotoğrafı seviyorum. Melanie'yi ilk gördüğüm anı temsil ediyor. Babam onu resmin merkezinde, çirkin, huysuz görevliyi çerçevenin dışında yakalamıştı. Onu hatırlıyorum. Lekeli, mavi, hastane kıyafeti giymiş, iri göğüslü, tıknaz bir kadındı. Onu hatırlıyorum çünkü hiç gülümsememişti; o zamanlar, onlara en ufak bir nezaketle bakamayan bir yetişkinin etrafında o çocukların olması ne kadar korkunç olmalı diye düşündüm. Babam sağ olsun, Melanie'nin en sevdiğim resminde o kadın yok.

Sayfayı çevirmek üzereyim ama o resmi arkamda bırakamıyorum. Kenarlarına zarar vermemeye dikkat ederek selofan cebinden çıkarıp bir kitaba dayayarak masanın üzerine koyuyorum. Ofisimde çerçeveli olarak diğerinin hemen yanında istiyorum. Ofiste çalışma odasından çok daha fazla zaman geçiriyorum ve küçük kız kardeşimin birden fazla fotoğrafta yanımda olmasını istiyorum.

Başka bir sayfa çevirip eski günleri hatırlıyorum. Çoğunda ikimiz birlikte bir şeyler yapıyoruz. Arka bahçede saklambaç oynamak. Noel sabahı hediyeleri açmak. Ben balo elbisemi giyerken, Mel onun eteğini kaldırıp ondan bir parça giymeye çalışıyordu. O gün benimle ve erkek arkadaşımla dansa gidemediği için ağlamıştı. Bir süre saçımı okşamasına izin vermiştim. Bunu yapmayı hâlâ seviyordu; onu mutlu ederdi.

Sonra bir tane daha, babam yolcu koltuğunda ve ben arabayı sürerken ve Melanie dilini dışarı çıkarmış ve yaban mersinli dondurmadan mora boyanmış halde kafasını ön koltukların

arasından uzatıyor. O, sürücü ehliyetimi, öğrenci ehliyetimi aldığım gün çekildi. On altı yaşındaydım. O ise on bir yaşındaydı, havai fişek gibi bir kızdı, katlandığı korkunç çileyi bize hatırlatacak hiçbir şey yoktu.

Ailem onu terapiye almıştı. O zamanlar bunun ne için olduğunu bilmiyordum. Tipik aşırı korumacı tavırlarıyla, koruyucu ailelerde yaşadıktan sonra uyum sağlamasına yardımcı olmak için olduğunu söylediler. Sadece Melanie'nin farkında olmadan çekilmiş, yatak odası penceresinin önünde durup gözlerinde biraz melankolik bir ifadeyle dışarıya bakarken çekilmiş başka bir fotoğrafına baktığımda, onun nasıl öksüz kaldığını asla bilmediğimi anlıyorum. Bir gün anneme sorabilirim.

Büyük olasılıkla travma sonrası stres nedeniyle yaklaşık üç yıldır terapi görüyordu. Babam iyi birini bulmuştu, Melanie'yi onu görmeye her bıraktığımızda yüzünde nazik bir gülümseme olan nazik bir terapist. Annem ve ben onu bırakıyorduk. Annem evlat edinildikten yaklaşık bir veya iki ay sonra çalışmayı bıraktı ve evde kaldı. Muhtemelen küçük kızın yanında olmak, sorunun ilk işaretini fark edip müdahale etmeye hazır olmak istiyordu.

Hatırlayabildiğim hiçbir sorun belirtisi yoktu. Melanie mutlu, sağlıklı bir çocuk gibi görünüyordu, sıkı oynuyor, daha çok gülüyordu. Okulda başarılıydı; zekiydi ve eğitimine odaklanmakta veya eğitimine yetişmekte herhangi bir sorunu yok gibi görünüyordu. Kaçırdığı şeyler içinse ben hazır bir öğretmendim.

İyi görünüyordu. Nelere katlandığını bize hatırlatacak hiçbir iz yoktu.

Ta ki gece korkuları gelene kadar.

İlki kanımı öylesine yüksek bir çığlıkla dondurmuştu ki, ciğerlerimdeki nefesi bile dondurmuştu. Ona koşmuş ve koridorun diğer tarafından gelen ailemle karşılaşmıştım. Onu tam olarak uyanmamış, hıçkıra hıçkıra ağlarken, terden sırılsıklam olmuş, onu incitmeyi bırakması için yalvarırken bulmuştuk.

Bunlar olmaya başladığında yaklaşık iki yıldır terapi görüyordu. Terapist, aileme başına gelenlerle uğraşırken bu tür tepkilerin normal olduklarını söylemişti. Şüphelerim vardı ama o zamanlar on sekiz yaşındaydım. Bu şüpheleri dile getirdiğimi

hatırlamıyorum, sadece düşünmüş de olabilirim. *O terapist onları durduramaz mıydı?* O zamanlar, çektiği çilenin boyutunu hâlâ tam olarak bilmiyordum. Hâlâ da tam anlamış değilim.

Bir süre gecenin köründe tüyler ürpertici çığlıklar halinde devam ettiler, ardından her seferinde biz onu teselli etmek için koşturduk. Daha sonra kimse yatağa geri dönmedi; yatak odasındaki tüm ışıklar açıkken onunla takıldık, ona eşlik ettik, hafifçe sohbet ettik. Babam ışığa bakmanın bir kâbusun hafızasını sildiğini söyledi. Sonra kendi üzerimde denedim ve doğruydu.

Benimle yattığı zaman, korkuları hiç yaşamazdı. Ama büyüyordum, erkek arkadaşımla geç saatlere kadar telefonda olmak ya da annemin bilmediği dergileri okumak istiyordum. Hâlâ ona odama gelmemesini söyleyecek cesaretim yoktu ama terapisti her seferinde benimle yatmasının sağlıklı olmadığını söylüyordu.

Terapi ve okulda yaptığı spor aktiviteleri arasında gece korkuları yavaş yavaş ortadan kayboldu. Hızla büyüyordu ve her zamankinden daha güzeldi. Sayfayı bir kez daha çevirince, onu yaklaşık on üç yaşında elbiseler denerken gördüm. Babam dördümüzü de hastane için yıllık bağış toplama etkinliğine götürmek istemiş ve o da çok heyecanlanmıştı. Sonunda büyük bir kız gibi giyinip gerçek bir partiye gidecekti.

Üç fotoğraf o günü ölümsüzleştiriyor ve benim çektiğim dördüncü fotoğrafta ise Melanie babamla dans ediyor.

Devam etmeye gücüm yetmediği için uzun bir süre ona bakıyorum. Gözlerim çok özlediğim iki yüze takılıyor ama bir sebebim daha var. O sayfayı çevirdikten sonra ne olacağını biliyorum.

Hiçbir şey.

Kalan fotoğraf yuvalarının tümü boş.

Melanie öldükten sonra kimse başka bir aile fotoğrafı çekmedi.

Yavaşça albümü kapatıp yerine koyuyorum. Çekmeceyi yavaşça kapatıyorum, babamın gülen torunları düşünerek inşa ettiği evi saran sessizliğin acı içinde farkındayım.

Uzaktan, bir polis arabası varlığını zayıflayan bir sirenle belli ediyor. Beni hâlâ ürkütüyor: Hâlâ peşimden geleceklerinden korkuyorum ama yaptıklarımdan memnunum.

Bunun için beni çarmıha gerebilirler, değer verdiğim her şeyi elimden alabilirler. Ailem, işim, uğruna çalıştığım her şey.

Ve yine de buna değdiğini söyleyebilirim.

O piç yaşamayı hak etmiyordu.

O gün parkta gördüğümüz adamı nasıl bulacağımı bilseydim, onu arar bulurdum ve... ve... Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler yapardım. Babamdan intikamını almama yardım etmesini isterdim. Ama kim olduğunu, adını ya da o gün Melanie ile parkta gördüklerim dışında hiçbir şey bilmiyordum. Otuzlu yaşlarında bir adamda azalan saç çizgisi. Alnında R harfi şeklinde bir porto şarabı lekesi ve sanki harfin sol tarafından üç damla düşüyor gibi. Kolay kolay unutabileceğim bir şey değil.

Şimdi onun adını biliyorum.

Umarım cehennemde çürür.

Sandalyeyi itip ayağa kalkıyorum ve Melanie'nin masadaki fotoğrafını çantama atmak için yanıma alıyorum.

Birkaç dakika sonra Derreck evde oluyor. Ona kollarımı açarak sarılıyorum ve ikimizin de sevdiği yerel Çin lokantasında akşam yemeğine davet ediyorum.

Kalbim ağır. Onun gününü mahvetmek üzereyim.

24

TUTUKLAMA

Adam'ın Simon Degnan'ı vuran hakkında bilgi bulması üç gününü aldı. Paula onu hiçbir zaman bu kadar kararlı, hatta gaddar görmemişti. İş ciddiye bindiğinde şüphelileri sorguya çekerken genelde kafasını başka bir yöne çevirirdi ki eğer yaptığı ikisinin de paylaştığı amaca hizmet ediyorsa bunu kolaylıkla yapabilirdi. Ama sonunda yine de tercihi eski güzel dedektiflik yöntemleriydi, ham parmak eklemleri ve geçen yılın telefon rehberi değil.

Espinoza hapisteyken, Paula ve Adam ziyaretçi kayıtlarını ve cezaevine gelen telefon görüşmelerini incelediler. Mahkeme tarafından atanan ve birkaç yıllık deneyime sahip avukatı dışında kimse onu ziyarete gelmemişti. O avukat, Espinoza'nın onun için bir cinayet ayarlamaya ikna edebileceği türden biri değildi.

Telefon kayıtları ise farklı bir hikâye anlatıyordu. Tüm salı gecesini ve çarşamba gününün çoğunu Espinoza tutuklandıktan sonra arama yapan veya gelen herkesin geçmişini inceleyerek geçirdiler. Avukatları, tutukluların aile üyelerini ve birkaç avukat sevk hizmetinin ücretsiz numaralarını hariç tuttular ve izleyemedikleri on yedi isim ve üç kullan at hat kaldı.

Sonra Adam, profile uyan birini arayarak kaldırımları arşınlamaya başladı. Espinoza gibi bir serseri için bir cinayet işlemek için, şüphelinin eşit derecede düşük veya daha düşük, hızlı

paraya aç ve kaybedecek şeyi varsa bile çok az kalmış biri olması gerekiyordu.

On yedi kişiden üçü profile uyuyordu. Eski mahkûmlardı, biri rehabilitasyon merkezinde yaşıyordu, ikincisi ağırlaştırılmış saldırıdan yedi yıl yattıktan sonra serbest bırakılmış bir uyuşturucu bağımlısı ve üçüncüsü de Espinoza'nın beş yıl önceki tutuklanmasından eski hücre arkadaşıydı. Adam ilk ikisiyle vakit kaybetmedi. Bahsini üçüncüye koydu. Cuma sabahı saat on sularında Paula'yı aradı ve tutuklama emrini istedi. Paula emri şahsen teslim etti.

Şüpheliyi aklı başından gitmiş, Espinoza'nın üç kat yukarısındaki hamamböcekleriyle dolu bir dairede kirli bir şiltenin üzerine çökmüş halde buldular. Mutfak tezgâhının üzerinde yüzlük destelenmiş gıcır gıcır yüz dolarlık banknotlar vardı, muhtemelen bir ya da iki banknot eksikti. Adam kapıyı kırdığında büyük olasılıkla hamamböceklerinin ziyafet çektiği ekstra peynirli büyük pepperoni pizzayı satın almak için kullanılmışlardı.

Zavallı bok çuvalını kelepçeledi, sonra onu ayağa kaldırdı. Bilincini toparlayamıyordu, topallayarak asılı kaldı, ta ki Adam ağır bir şekilde nefes alıp tiksintiyle kaşlarını çatarak onu tekrar şilteye bırakana kadar.

Paula burnunu kırıştırarak şüpheliye baktı. "O olduğundan emin misin?" Koku dayanılmazdı.

Adam, tezgâhtaki çıtır çıtır yüzlerce banknotu işaret ederek güldü. "Başka kim olabilir ki?" Ardından cinayet silahı için daireyi aramaya başladı. Eldivenlerle dolapları açıp kapatmaya başladı ve birkaç dakika içerisinde onu eski bir gazeteye sarılı bir şekilde banyodaki mutfak lavabosunun altına saklanmış halde buldu.

Gazeteyi iki parmağıyla tuttu ve kâğıttan düşen bir hamam böceğinin üstüne bastı. "Ah, kahretsin... yaşamak için yaptığımız işe bak." diye mırıldandı. Sonra sırıtarak Paula'ya döndü. "Buldum." Şarjörü çıkardı ve ağzında kalan mermiyi çıkartmak için silahı kurdu. Sonra silahı burnuna götürdü. "Kısa süre önce ateşlenmiş. Bingo."

Paula adama baktı, kelepçelenmiş bir şekilde şilteye yığılmıştı, başı şilteye dayanmış, bacaklarıysa sadece dövülmüş

insanların kaldırabileceği doğal olmayan bir pozisyondaydı. Aradığı göz alıcı tutuklu o değildi ama yine de bir çocuk katiliydi- yüksek profilli bir vaka. Sayın Belediye Başkanını tekrar oyuna çekmek için iyi bir fırsat. "Bana otuz dakika verebilir misin, Adam?"

"Bu bok çukurunda mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Lütfen, Adam." dedi, sesinde bir sertlik izi vardı.

"Elbette, patron." dedi iki eliyle işaret ederek. "Devam et. Burada durup gülleri koklayacağım."

Cebinden telefonunu çıkardı ve şüpheliye dikkatle bakarak tereddüt etti. "Onun için planladığım parti için ayık olsa iyi olurdu. Şey, belki ayık değil. Uyanık ve biraz farkında olsa da bana yeter. Mümkün mü?"

Adam inledi, şüphelinin kolundan tuttu ve onu banyoya sürükledi. Orada duşu açtı ve adamın kafasını küvetin üzerinde tutarak kafasına soğuk su dökülmesini sağladı.

Gönderdiği ilk mesaj Derreck'in telefonuna gitti. Basitçe, *Yüksek profilli bir tutuklama yapmak üzereyim, bir çocuk tanığın katili. Otuz dakika sonra burada ol, daha fazla detay veremem.* Ve adres. Daha sonra Hobbs'u aradı. Neyse ki, onun aramasını açmadı. Tutuklamanın gerçekleştiğini bildiren bir mesaj bırakmaktan mutluydu. Sonra ihtiyatlı bir şekilde Adam'ı kontrol etti; hâlâ şüpheliyi ıslatıyordu. Ondan aldığı en iyi şey ara sıra mırıldandığı küfürdü.

İş telefonunu tekrar cebine koydu ve çantasından hafızasına bir metin grubu olarak kodlanmış birkaç numara olan kullan at bir telefon çıkardı: Bölgedeki tüm büyük medya kuruluşlarının numaraları listedeydi. Telefonu eline aldı ve *Simon Degnan'ın katili otuz dakika içinde tutuklanacak. Savcı yardımcısı olay yerinde.* yazdı.

Adresi yazmayı bitirdiğinde, suçlu artık ayılmıştı ve Adam'a bir yığın isim söylüyordu. Şüphelinin bundan sonraki ilk eylemi ise kusmaya başlamak oldu. Paula bununla başa çıkması için Adam'ın yanından ayrıldı ve düşüncelerini toplamak için dışarı çıktı.

Ya birazdan Derreck gelirse? Bu, anlaşmalarının sanki hiçbir şey olmamış gibi sürdüğü anlamına mı gelecekti? Bu, karısını bir gün terk edeceğine dair hâlâ bir umut ışığı olduğu anlamına

mı geliyor olacaktı? Yoksa sağduyuyu saf sanrıdan ayıran çizgiyi tamamen aşmış mıydı?

Derreck'in kasım ayında ne kadar belediye başkanı olmak istediğine bağlıydı.

Şüphelinin dairesinden daha az kötü kokan çöp oluğunun yanındaki pencereden dışarı baktı. İlk TV ekibi kaldırıma yanaşıyordu. Birkaç dakika sonra bir tane daha geldi. Ama Derreck yoktu. Saatine baktı ve daireye geri dönmeden önce nispeten temiz havayı derin bir nefesle içine çekti.

"Burada durumumuz nasıl?" Şüpheliye baktı ve kaşlarını çattı. Yerde yan tarafına kıvrılmıştı, elleri arkasından kelepçelenmiş, inliyordu.

"Akşamdan kalma bir havası var, ama tıpkı senin onu istediğin gibi. Bilinçli. Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm."

Adam başını kaldırdı ve kısık, kan çanağı gözleriyle ona baktı. Üç günlük tıraşsız sakalları yerden tüm kiri toplamıştı. Bir zamanlar turuncu mavi olan spor takımı logolu tişörtü lekelerle kaplıydı ve neredeyse tamamen ıslanmıştı. Adam'dan kıyafetlerini değiştirmesini istemeyi düşündü ama sonunda bundan vazgeçti. Televizyonda iyi görünmesi gereken oydu. Şüpheli değil.

Metni medyaya gönderdikten tam otuz dakika sonra, "Pekâlâ, gidebiliriz." dedi.

Binadan çıktıklarında medya çevrelerinde toplandı ve muhtemelen şüpheliden yayılan kokudan dolayı biraz mesafeli durdular.

Bir muhabir, "Bayan Fuselier, bu adam kim?" diye sordu.

Duruşunu düzeltti ve çenesini öne doğru uzattı. "Cook County Eyalet Savcılığı, karısının öldürülmesiyle ilgili olarak Vicente Espinoza aleyhine ifade vermesini engellemek için on bir yaşındaki Simon Degnan'ı vuran adam hakkında tutuklama emrini tebliğ etti."

Medya haykırdı ve yaklaştı, ona ulaşmak için mikrofonlarını uzattı.

"Soruşturmaya hangi bölge yardım etti?"

"Bu dava özellikle kalplerimize dokundu. Araştırmacım Adam Costilla ve ben kendimiz hallettik."

İnek görünümlü bir muhabir bir adım daha yaklaştı, köpük kaplı mikrofonu neredeyse yüzüne değdiriyordu. "Bu alışılmadık değil mi Bayan Fuselier?"

Gülümsedi ama yine de içinden anlık da olsa bir ürperme geçti. "Çok. Ancak, kendimizi dahil etmemizi gerektiren durumlar olabiliyor. Simon Degnan bir cinayetin önemli tanığıydı ve biz..."

"Güvenliğini sağlayamadınız mı?" diye sordu inek muhabir. "Bu konuda ne düşünüyorsunuz Bayan Fuselier?"

Derreck'in kendisinden birkaç metre ötede hızla yaklaştığını gördüğünde cevap vermek üzereydi. Dikkati kendi üzerinden başka yöne çevirmekten mutlu olarak, amaçladığı yönü hızla değiştirdi. "İlimizdeki tüm vatandaşlarımızın güvenliği, Eyalet Başsavcılığındaki herkes için en önemli endişe kaynağıdır. Memleketimizin başına bela olan suçu azaltmak için Chicago belediye başkanının ofisi ile yakın iş birliği yapıyoruz. Bu iş birliğinin potansiyel olarak yeni görev alacak kişiyle kasım ayından sonra da devam etmesini umuyoruz." Başını Derreck'e doğru salladı ve medya onun izinden gitti ve dikkatlerini ona çevirdi.

"Tanrım, Paula." diye homurdandı Adam alçak sesle. "Cidden? Sevgilini bunun için mi getirdin?"

"Kapa çeneni ve kameralara gülümse Adam. Yakında her şeyi anlayacaksın."

Onunla arabasına yürüdü ve şüpheliyi arabaya bindirirken bekledi, bu sırada Derreck medyanın sorularını profesyonelce yanıtladı. Muhabirlerle çevriliyken rahat görünüyordu, sakince gülümsüyordu, doğru açıklamalar yapıyordu, karizması güçlü ve çekiciydi.

"Sen devam et Adam, ben hemen arkanda olacağım." Adam ona uzun uzun baktı, sonra direksiyona geçti ve köşeyi dönerken camını indirerek uzaklaştı.

Muhabirler, belediye başkanı adayı ve son anketlerde birinci olan Derreck Bourke'den bıkıp usanana kadar, o birkaç metre ötede telefonunda bir şeyler yapıyormuş gibi davranarak bekledi. İşleri bittiğinde, onu tamamen unutarak birer birer ayrıldılar. Sanki bir erkek yanındayken bir kadın asla ilgi odağı

olamazmış, sanki gölgesinden kaçılamazmış gibi. Bunu Hobbs'la, hatta kendisinden daha genç olan diğer savcı yardımcılarıyla yaptığı basın toplantılarında görmüştü. Bir adam ortaya çıktığı an, onun anı sona ererdi.

Daha önce vali olmazsa eğer, Cook County eyalet savcılığı için büyük ihtimal Hobbs'a karşı aday olduğunda, bu nasıl görünürdü? Hoşuna gitse de gitmese de bir erkeğin onayına ve desteğine ihtiyacı vardı.

Derreck yerel haber kanalı işini bitirir bitirmez gülümseyerek yaklaştı. Röportajdan sonra kamera kapalıydı ve muhabir pervasızca ona asılmıştı. İlgiden hoşlanmışa benziyordu ama Paula yaklaştığında gözle görülür bir şekilde tüyleri diken diken oldu.

"Bay Bourke." dedi elini uzatarak. İyi bir görüntü vermek için Derreck elini uzattı. Paula elini güçlü bir şekilde sıktı ve isteyebileceğinden bir saniye daha uzun süre tuttu. "Sizi burada bulmak ne büyük sürpriz."

Muhabir, sözünün kesilmesinden gözle görülür bir şekilde mutsuz olarak uzaklaştı. Kamera operatörü onu takip etti ve haber minibüsüne bindiler.

"Evet, ne sürpriz." diye yanıtladı Derreck, geri çekilerek.

"Gelecek miydin bilmiyordum." Sesi kayıtsızdı ve yüzünden duygularını belli etmemek için büyük çaba harcıyordu. "Ama geldiğine sevindim."

"Eminim sevinmişsindir."

Düşmanca ses tonuna şaşırmış, meraklanmış ve endişeli bir şekilde ona baktı. Varlığı, anlaşmalarına devam etmek istediği anlamına geliyordu, değil mi? Aksi takdirde, orada ne işi vardı?

"Karımı gözetliyor musun?" diye sordu alçak, tehditkâr bir fısıltıyla. "Evimize mi girdin? Onu takip ediyor musun? Ne yapıyorsun Paula? Aklını tamamen mi kaybettin?"

Ah... değerli Anne Wiley'i. Adamın onun için feda etmeyeceği hiçbir şey yoktu ve bunun düşüncesi Paula'nın dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. İçinde kaynayan bir kızgınlık dalgası kanını ısıttı.

Ya şimdi ya da aslaydı. Onu ciddiye almayan birine harcayacak zamanı yoktu.

"Bu gece benimle buluş ve bunu tartışabiliriz." Gülümsedi ve bir an gözlerini onun dudaklarına yerleştirdi. "Seçtiğin otel odasında olur. Sen asla hayal kırıklığına uğratmazsın."

Derreck saf bir hüsran ifadesi gösterir şekilde kendi alnına tokat attı. "Aklına bile getirme. Senin yüzünden, Anne'in bozulan psikolojisini düzeltmem gerekiyor. Olacağını söylediğin gibi olmadı, Paula. Bu davayı ortadan kaldırmak için alman gerekiyordu, müfettişlerini onun ofisini gözetlemeleri için göndermen değil."

"Sana her şeyi anlatıyor, değil mi?" Bir an için Anne'i başka bir şey için, her şeyi paylaşacak birine sahip olduğu için kıskandı.

"Kuralları sen çiğnedin Paula, ben değil." dedi Derreck, arabasına doğru bir adım atarak. "Üzgünüm."

Gidip onu orada bırakacaktı. Tekrar.

Bunun için bir şansı vardı ve başarısız olmuştu. Göğsünde öfke kabardı, kan, intikam istiyordu. Bu kez, uzaklaşan kişi kendisi olmak istedi.

"Senin yerinde olsam, kötü tarafıma denk gelmemeye dikkat ederdim." Yanından geçip koluna dokundu."Seni yok etmenin tek kötü tarafı çok kolay olması."

Yaylanan adımlarla arabasına doğru yürüdü, topukları küçük sokağın asfaltında yüksek sesle takırdıyor, sokaktaki yüksek binalarının beton duvarlarında yankılanıyordu. Arabasına vardığında, ona çabucak, göze çarpmayan bir bakış attı. Hâlâ orada durmuş, şaşkına dönmüş bir şekilde arkasından bakıyordu.

Oyun henüz bitmemişti. Hâlâ kazanabilirdi.

25

KIL PAYI

Programımdaki ameliyat yükünün artması ve operasyon sonrası hasta sayısının çoğalmasıyla günlerim bir şekilde normale döndü. Tuhaf bir sessizlik hissi veriyor, fırtına öncesi huzur çünkü daha bitmediğini biliyorum. Hissediyorum.

Paula Fuselier asla pes etmeyecek. Onun gözlerinde gördüm.

Tehdit gece gündüz üzerimde beliriyor ve bu felç edici bir duygu. Hastanede gergin günler ve evde sessiz akşamlar demek. Derreck son zamanlarda benimle daha çok zaman geçiriyor, muhtemelen işte ertelediği şeyler pahasına ama aramızda pek bir şey konuşulmuyor. Evinizin dinlenebileceğinden korktuğunuzda konuşmak zordur.

Derreck, şehir merkezindeki bir casus mağazasından aldığı böcek bulucuyla evi taradı ama hiçbir şey bulamadı. Sanırım bir şey bulsaydı daha rahatlayacaktı; şimdi, kendisinden ve araştırmasının doğruluğundan şüphe ediyor.

Sonuç olarak, iç huzurumuz gitti ve hayattan aldığımız zevk yok oldu, yerini bir gecede bu sürekli korku ve endişe duygusu aldı. Hepsi Caleb Donaghy yüzünden, sanki aileme yeterince zarar vermemiş gibi. Sanki ben onu yere sermeden önce bizi bir kez daha incitmesi gerekiyormuş gibi.

Yine de yerde olduğunu sanmıyorum. Beni hâlâ ıstırabım içinde donduran şeylerden biri de alt kattaki morgda süresiz

olarak saklanan bedeni. Başka bir hasta olsaydı, neler olduğunu sormaktan çekinmezdim. Ama onunla ne kadar az dikkat çekersem o kadar iyi. Paula Fuselier'in dedektiflerinden birinin gölgelerde nerede pusuya yattığını, beni içeri tıkmak için dinlediğini, gözlemlediğini ve kanıt topladığını asla bilemezsin.

Bu günlerde yaptığım şey bu -herkese kötü bir şekilde gizlenmiş şüpheyle bakmak. En yakın iş arkadaşlarına bile güvenemeyip kimin tarafında olduklarını merak ediyorsun: benim mi yoksa Dr. Bolger'ın mı tarafındalar? Kendime Eyalet Savcılığı'nı kimin aradığını soruyorum; Bolger mıydı? Ya da herhangi birisi mi? İyi ifade edilmiş gerekçeler perdesinin ardından bakıp benim bir katil olduğumu bileceklerinden korkarak insanların gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyorum.

Benim için tek güvenli yer ameliyathane. Orada, arkadaşlarım ve Dr. Bolger'ın uzaklaştırılmasından sonra listede kalan üç iyi anestezi uzmanından birisiyle oluşan ekibim tarafından kuşatılmış durumda oluyorum. Orada büyük bir rahatlama var. Kimse beni kelepçeleyip dışarı sürüklemek için ameliyathaneye dalamaz. En azından benim için değil hastanın iyiliği için ameliyatı bitirmeme izin vereceklerdir.

Ameliyathaneden her çıktığımda başımın belaya gireceğini düşünerek nefesimi tutuyorum.

Bunun olacağını biliyorum. Sadece ne zaman bilmiyorum.

Bugün bile olabilir.

Taylor Swift'in "Anti-Hero" sözleriyle endişelerim dağılıyor. Ne kadar uygun... tepedeki canavar. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğüm için Donaghy'yi ölüme terk ederek tamamen delice bir hareket mi yapmıştım? Melanie yüzünden, ona yaptıkları yanına kâr kaldığı için mi?

Kendimde bu adamın savcısı, yargıcı, jürisi ve celladı olma hakkını nasıl bulmuştum?

Bu tür düşüncelerle kendime eziyet ediyorum, vicdanım var mı diye merak ediyorum çünkü hâlâ pişmanlık duyamıyorum. Hayır. Vicdanım tatilde ya da derin bir uykuda olmalı, yaptığım tüm suçlamalar altında seğirmiyor bile. Tek hatırladığım Melanie. Yaralı vücudu. Dehşete kapılmış gözleri, parkta

tecavüzcüsünü görünce hıçkıra hıçkıra ağlaması. Beş yıl sonra, soğuk, gevşek vücudu hâlâ kollarımda.

Bayan Orlowski'ye üçlü baypas prosedürünü başlatmaya hazırım. Kan basıncındaki dalgalanma nedeniyle birkaç gün ertelendi. Onu sıkı bir diyet ve stabilize etmek için ilaç rejiminde tuttuktan sonra bile strese karşı özellikle hassas görünüyor. Bir dizi metabolik problem için onu tekrar tarayıp suçluyu aradık ve tiroid seviyelerini normalden biraz daha düşük bulduk. Düzeltemeyeceğimiz bir durum değil.

Ameliyathanede yeni bir kuralım var. İlk kesiyi yapmadan önce perdenin önünde bir iki adım atıp hastamın yüzüne bakıyorum. Dışarıda başka bir Caleb Donaghy olmamasına rağmen yapılacak doğru şey gibi geliyor. Ailemizin tarihindeki tek canavar oydu.

Arkamda Dr. Dean, son dağcılık macerasını anlatıyor ve gelecek yıl Yellowstone Milli Parkı'nın doğu sınırındaki Absaroka Sıradağları'na tırmanma planlarından bahsediyor. Hemen hemen herkes, bifteğini başka bir kampçının köpeğine kaptırdığı kamp ateşi kazasına gülüyor. Neredeyse herkes. Nedense gerginim ve Lee Chen biraz yorgun görünüyor. Geçerken, komite tarafından aklanmamdan sonraki o pazartesi öğleden sonra dışında, Lee'yi bir süredir gülümserken görmediğimi fark ediyorum. Özel hayatında bir şeyler oluyor olmalı.

Hastamın göğsünün yanına, perdenin kalp tarafındaki pozisyonuma dönüyorum ve elimi uzatıyorum. Madison neşteri tam doğru basınçla avucuma yerleştiriyor. Başlamaya hazırız.

Yaptığım ilk kesiden sonra bir şeylerin doğru olmadığını fark ediyorum. Laboratuvar sonuçlarını defalarca kontrol etmemize rağmen, durup bekliyorum, cerrahi testereyi göğüs kemiğinin birkaç santim yukarısında tutuyorum ve en ufak bir pıhtılaşma belirtisi olmadan kesikten hızla akan kan dereciklerine kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Kapatın şunu." diyorum ve Ginny müziği kastettiğimi anlıyor. Gevezelik anında sıfırlanıyor. Monitörlerdeki hastamın kalp ritmiyle noktalanan gergin bir sessizlik hâkim oluyor. Cerrahi testereyi alet tablasına koyuyorum ve kesiğin kenarlarına bakıyorum.

Hemostaz yok.

Bir şey eksik. Kanı pıhtılaşmıyor.

Monitörler tiz bir sesle alarma geçmeden birkaç saniye önce, "Paketlenmiş trombositler, acil." emrini veriyorum.

Anestezi uzmanı, "Kan basıncı hızla düşüyor," diye sesleniyor. "Doksan beşe altmış."

Göğsünde açtığım 15 cm'lik yarıktan dolayı kan kaybından ölecek.

Ginny, paketlenmiş trombosit torbasıyla oraya koşuyor ve Madison torbayı bağlıyor. İkinci bir transfüzyon, tam kan, diğer koluna asılıyor. Birkaç sonsuz dakikanın ardından, monitör alarmı çığlık atmayı kesiyor.

Anestezist, "Bir-sıfır-beş ve yavaşça tırmanıyor." diyor.

"Ginny, onun pıhtılaşma faktörlerini tekrar görmek istiyorum. Kontrol ettiğimde normaldi." Dalgalanan kan basıncı vardı, ama orada gördüğüm şey bu değil.

"Onu kapatıyor muyuz?" diye anestezist soruyor.

"Henüz değil." Madison'ın vakumlamasının ardından hâlâ çok kanayan kesiğin kenarlarını inceliyorum. Kanı biraz daha pıhtılaşmaya başlamış ama yine de yeterince hızlı değil.

Ginny dosyayı gözlerimin önünde masadan uzakta açık tutuyor, böylece sayfalara dokunmadan tahlillerini görebiliyorum. Pıhtılaşma faktörleri değerlerini midemde bir korkuyla okuduğumda gözlerime inanamıyorum. Pazartesi günü onları nasıl gözden geçirdiğimi hatırlıyorum, sadece kalın harflerle yazılmış olanlara, anormal değerlere sahip testlere odaklanmıştım. Çünkü benim aklım Paula Fuselier ve emsal değerlendirme komitesindeydi.

Bilgisayarlar aptaldır. Anormal değerleri normal kılmak için bilgisayarlara aşırı derecede güvenen benim gibi insanlar daha da büyük aptallardır. Trombositleri alt sınırın sadece beş birim üzerindeydi. Fibrinojen ile aynı hikâye. Protrombin zamanı, yazı tipini kalınlaştıracak, eşiğin yalnızca bir tık altına düşse bile onun ameliyatını ertelememiz gerekecekti. Bu değerleri fark etmiş olsaydım, ameliyatını trombositleri dolana ve pıhtılaşma süreleri normalden daha hızlı olana kadar ertelerdim.

Kendimi affedemiyorum. Benim işimde, ne olup bittiğine bakmaksızın dikkatin dağılması kabul edilemez. Haklıydı. Ya hastanedesindir ve yüzde 100'ünü vermeye hazırsındır ya da oraya ait değilsindir. Özellikle konu insanların hayatıysa.

Birkaç saat sonra ameliyathaneden ayrılıp vücudumdaki keseleri söküp lavabonun yanındaki kaba boşaltıyorum. Laboratuvar önlüğümü giyiyorum ve kararlı bir yürüyüşle M'in ofisine doğru yöneliyorum. Bu beni öldürüyor. Yaşadıklarımı kimseyle konuşamamak, başıma ne geleceğini bilmemek neredeyse bir kadının hayatına mal oluyordu.

M'in ofisine dalıyorum ve onu gelecek ayın bağış toplama etkinliğiyle ilgili bir telefon görüşmesinde buluyorum. Masasında, sarmal kordonlu telefonun yanında, kıkırdayan beş yaşındaki bir kızın elini tutarken çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafı var. Onun kızı mı? Kırk yedi yaşında, bunun için biraz fazla yaşlı. Belki de büyükanne olmak için çok genç değildir.

Masasının yanındaki duvarda asılı olan televizyonda saat beş haberlerinin sesi o kadar kısık ki pek duyamıyorum. Sinirli bir şekilde yürüyüp dalgın dalgın televizyona bakıyorum. Bir tanığın vurularak öldürülmesiyle ilgili bir tutuklamadan bahsediyorlar.

M bana bakıyor ve aramayı hemen sonlandırıyor. "Ne oldu?"

Boğazım kuruyor ama içimi dökme dürtüm artık bunaltıcı bir hal almış durumda. "Hastamı neredeyse öldürüyordum." diye patlıyorum. "Pıhtıların sınırda olduğunu fark etmemiştim ve onu açtım ve..." Alnımı ovuşturup gözlerimi kapıyorum, söyleyecek söz bulamıyorum. Kafamda hızla dönen suçluluk ve endişe kasırgasını bir veya iki dakika içinde nasıl açıklayabilirim?

"Hasta kim?" diye soruyor M, gözleri bilgisayara doğru kayıyor. Muhtemelen ameliyat programları çoktan açılmıştır, çünkü birkaç tuşa basıyor ve "Orlowski, üçlü baypas mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, bayılacak gibi hissediyorum ama sorusuna verdiğim güçlü savaş ya da kaç tepkisi kaslarımda tanıdık bir titremeye neden oluyor.

"Durumu nedir?" Sesi aceleci, bana baskı yapıyor gibi. M'in her zaman acelesi vardır. Bugün farklı değil.

"O... o yoğun bakımda." diye kekeliyorum. "İyi olacak."

"Pıhtılaşması düşük olan bir hastanın göğsünü mü açtın?"

Yüzümden kanın çekildiğini hissederek başımı sallıyorum. "Ona paketlenmiş trombositleri, tam kanı, ne gerekiyorsa masanın üzerinde verdim. Ya onu kapatıp başarısız olduğumuzu ve trombositleri yükseldikten birkaç gün sonra baypası tekrar denemek zorunda kalacağımızı söyleyecek ya da devam edecektik." Koyu, ciddi, keskin gözlerine bakıyorum ve ürperiyorum. "Baypasa devam etmek için bir karar aldım. Riskli olduğunu biliyorum ve üzgünüm."

Neden yapıldığını görmek ister gibi dikkatle bana bakıyor. Dudakları sıkıca birbirine bastırılmış, elleri önündeki masanın üzerinde, tamamen hareketsiz. Bir an için tek duyabildiğim televizyonun zayıf sesi oluyor.

"Doğru kararı aldın." diyor sonunda. "Hasta ölmedi. İlk kesiden sonra işlemi iptal ederek hastaneyi sorumlulukla karşı karşıya bırakmadın. Özellikle ekibin çenesini kapalı tutabiliyorsa, kimsenin bunu bilmesine gerek yok." Bir an duraksıyor, gözleri tanımlanamayan bir şeyle parlıyor. "Ama açık konuşayım, bugün şanslısın. Ve eğer hafife alınırsa şans gerçek bir fahişe olabilir."

Ayağa kalkıyor ve siyah kalem eteğinin izin verdiği ölçüde geniş adımlarla masanın etrafında dolanıyor, sonra kanepeye oturuyor ve sessiz bir davetle yanındaki koltuğa vuruyor. Garip bir şekilde köşeye doğru oturuyorum ve bunun onun için ne kadar sıra dışı olduğunu fark ediyorum. Onu diğer insanlarla -donörler, misafir öğretim görevlileri- birlikte kanepede otururken gördüm ama kendimi hiç görmedim. Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Karşımızdaki odanın televizyonunda yerel bir muhabirden bir yorum yayınlanıyor. Ardından bir krem peynir reklamı başlıyor.

"Anne, Eyalet Başsavcılığı'ndan biri, anlayamadığım nedenlerden dolayı, sana karşı kesin bir takıntıya sahip." Ona bakıyorum, herhangi bir fikir sunamıyorum. "Ama burada ya da başka bir yerde hâlâ bir kariyerin olmasını istiyorsan, kendini

toparlayacaksın. Gözler senin üzerindeyken başka bir hastayı kaybedersen, artık Dr. Anne Wiley olarak kalamayacağını söylememe gerek yok. Pratisyen hekimlik bile yapamayacaksın ya da yaparsan bile, Alaska'da ücra bir yerde donma ve perianal apseleri tedavi ediyor olacaksın."

"Anladım." Sert sözleri beni sarsıyor ama şaşırtıcı değil. Azarlanmayı memnuniyetle karşılıyorum. Bu popoma atılmış bir tekmede olabilirdi, kendimi toparlamam lazım. Yine de yaşlar gözlerimi yakıyor. Sinirlerimin boşalması için hiç doğru bir zaman değil.

"Onunla mı ilgili?" diyor, televizyonu işaret ederek.

Derreck'in seçim reklamı, lekelerin giysileri ne kadar sevdiğini anlatan bir Tide reklamından hemen sonra yayınlanıyor.

Televizyonda iyi görünüyor; ekran onu seviyor. Bir an nerede olduğumu unutuyorum ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi reklamı izliyorum. Lacivert bir takım elbise, gözlerinin rengiyle uyumlu gri-mavi bir gömlek giymiş ve mavi kareli desenin tonlarında daha koyu bir Armani kravat takmış. Yerel bir kafede dövme demir bir sandalyede rahatça oturuyor ve Amerika Birleşik Devletleri'nin en kalabalık üçüncü şehrinin nasıl yeni suç başkenti haline geldiğinden bahsediyor. Abartılı jestler olmadan ve kasvetli ama hoş bir ses tonuyla, suça karşı harekete geçmeyi, sevgili şehrinin dönüştüğü savaş bölgesini kontrol etmek için sert bir duruş vaat ediyor. Reklam, bir güven oyu ve değişime güven istiyor, birkaç ay önce suçu oylar için bir koz olarak kullanma fikrini ilk ortaya attığında, kullanılmamasını tavsiye ettiğim bir kelime oyunu. Sevimsiz sloganın işe yarayacağını düşünmemiştim; anketler daha sonra beni haksız çıkardı.

"Belediye başkanının ona ulaşmak için senin peşine düşebileceğini düşünüyor musun?" M, reklam sona ererken soruyor.

Parmaklarım çatlayıp acıyana kadar ellerimi ovuşturduğumu fark etmeden ona bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum ama muhtemelen ikimizi de altüst edecek. Eğer ki-"

M, söyleyeceklerimi duymak için can atarak bana doğru eğiliyor. "Eğer ki ne?"

Düşüncelerim henüz net değil, paylaşılmaya hazır değil. Ama bir şeyleri şekillendirmeye başlıyorum. "Caleb Donaghy'nin öldüğünü nasıl bildiklerini anlamıyorum."

Bunu söylediğim an, M'in çenesi biraz açılıyor. "Ah." diyor. "İyi bir nokta."

"Hep onları Dr. Bolger'ın aradığını düşünmüştüm, ama ya aramadıysa? O ameliyattan kısmen o da sorumluydu. Geriye dönüp baktığımda, benden bu kadar nefret etse bile, o odadayken ölen bir hastaya dikkat çekecek kadar aptal olduğuna inanmıyorum."

"Ya yaptıysa? Başarılı kadınlara yönelik şovenist nefretiyle kör olmuş görünüyor. Onun zehrini tatmadığımı sanma." M'in de adamdan nefret ettiğini duymak beni rahatlatıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Zamanlama yüzünden bundan şüpheliyim. Otopsi bulguları elimize geçmeden, Bolger kendisinin de bir şeyleri yanlış yapmadığından emin olmadan *önce* Eyalet Savcılığı arandı. Çağrı, meslektaş denetimi komitesinden önce yapıldı." Ellerimi ovuşturmayı bırakıyorum ama bunu yapmak için irade gerekiyor. "İç sesim bana o aramayı onun yapmadığını söylüyor."

"Öyleyse kim yaptı?"

"Bilmiyorum." diyorum basitçe, uzun, sessiz bir iç çekişle. Cevabım, bana ilk kez sorduğu akran denetiminden bu yana pek değişmedi. "En azından Bolger'ın amacını anlıyorum. Ne kadar çarpık ve nefret dolu olsalar da onları anlıyorum. Ama o aramadıysa, bir nedeni olan başka kimse de aklıma gelmiyor."

M başını yana yatırıyor ve gülümsüyor. "Yeterince şanslıysak ve arama bir hastane dahili hattından yapılmışsa öğrenmenin bir yolunu bulabilirim. BT'den bir rapor alacağım. Sonra bunu kimin yaptığını bulursak ona nedenini sorabilirsin."

Beni neden henüz kovmadığını merak ederek başımı sallıyorum ve kıpırdanıyorum.

"Bu bok fırtınası geçene kadar çalışmayı bırakmak istiyor musun?" tipik kaba üslubuyla soruyor.

"Hayır." diye yanıtlıyorum, sesimdeki bariz aciliyet ve incinme duygusuyla. "Lütfen ayrıcalıklarımı askıya almayın. Bu beni

öldürür. Bu hayat, işim, uğruna yaşadığım her şey. Bunu benden alamazsınız."

Söylemediğim şey, ameliyat ayrıcalıklarımı kaybetmenin savcı yardımcısı tarafından şüpheli görüleceği ve Caleb Donaghy'nin ölümüyle ilgili şüpheli bir şeyler olduğuna dair inancını körükleyeceği.

Ellerini havada tutuyor. "Tamam, yapmayacağım. Ama daha fazla hata yapamayız. Anlaşıldı mı?"

Ayağa kalkıyorum. "Yüzde yüz." diye yanıtlıyorum, muhtemelen torununu dişlerini fırçalamaya gönderirken yaptığı aynı sabırsız hareketle el sallayıp beni göndermeden önce.

Ofisime dönerken, kendimi Eyalet Savcılığı'nı kimin aradığını öğrenirse M'in ne yapacağını merak ederken buluyorum.

26

MAHKEME CELBİ

Göreceli sessizlikle geçen bir hafta sonu daha hızla bitiyor. Her şey yolundaymış gibi davranmak yapmak zorunda olduğum en zor şeylerden biri. Derreck ile bunun hakkında, neler olabileceği ve ne yapmam gerektiği hakkında konuşmak istiyorum. Ancak evde bir böcek olması düşüncesi, neredeyse her şeye karşı tüm iştahı öldürüyor. Bizler, *1984* benzeri filmlerdeki paranoyak karakterler gibi konuşmalardan kaçınan, yarım cümlelerle veya mırıldanılan kelimelerle hareket eden otomatlarız.

Annem çoğunlukla odasında kalıyor, okuyor ya da televizyon izliyor. Hâlâ birlikte yemek yiyoruz ve Derreck bütün hafta sonu evde kaldı. Pazar gecesi beni, sahiplerini tanıdığı ve belirli bir mahremiyet talep edebileceği küçük bir pizzacıda akşam yemeğine çıkarıyor.

Orada, kafalarımız birbirine yaklaşmış, çılgınca fısıldaşıyoruz ve ona her şeyin ne zaman biteceğini ve nasıl bileceğimi soruyorum. Eyalet Savcılığı beni arayıp soruşturmanın kapandığını mı söyleyecek? "Bu asla olmaz." diyor. Daha da kötüsü, bu tür soruşturmaların sonuçlanması bazen yıllar alabiliyor. Sonra Cook County eyalet savcısı Mitch Hobbs ile konuşmak için yine benden izin istiyor.

Bir şeyler ters giderse M'in bunu çok kötü karşılayacağını ve savcının soruşturmayı etkilemeye teşebbüsü suçlar listesine

ekleyebileceğini düşünerek reddediyorum. Bu şekilde muhtemelen daha güvenli olduğunu söyleyerek gönülsüzce kabul ediyor, ancak ikna olmuş görünmüyor. Ağız sulandıran ve atardamarları patlatan peynir lezzetiyle dolu olmasına rağmen çok az pizza yiyebiliyorum.

Tek düşünebildiğim, normal bir şekilde tekrar nefes almama ne kadar süre kaldığı.

Derreck'in belediye başkanlığı yarışının mekanizmalarını açıklamasını dinliyorum, sadece yarısına kadar dikkat ediyorum. Bazı pizza müdavimleri onu tanıyor ve parmakla işaret ediyor veya bizi selamlıyor; bazıları biraz sırıtıyor, bazılarıysa sadece bize bakarak geçip gidiyor. Biri kaşlarını çatıyor; muhtemelen görevdeki kişinin hayranı olmalı.

Bu insanların tepkilerinin düşünce zincirimde kısa kesintiler oluşturduğunu fark ettiğimde, kimsenin cevaplayamadığı tek soruyla aynı cehennem döngüsüne saplanıp kalıyorum: Caleb'in kalbi neden yeniden çalışmadı? Ilık salinle yıkadıktan sonra neden bu kadar hareketsiz, bu kadar ölüydü?

Asla öğrenemeyebilirim. Her nasılsa, bu kabul edilebilir değil.

Pazartesi sabahı bir planım var.

En iyi plan değil ve Derreck muhtemelen bunun için bana kızacak ama o kalbin uyanmasını neyin engellediğini öğrenmem gerekiyor. Caleb Donaghy'yi morga göndermemden bu yana geçen iki hafta ve üç gün, artan endişe ve katıksız ıstırap içinde geçti, bir tür kimlik krizi yarattı.

Katil miyim, değil miyim? Onun canını mı aldım yoksa almaya mı istekliydim?

Kalbi canlıymış gibi davranıp tekrar atmaya başlama şansını ortadan kaldırdığım için bazıları bunun gerçekten önemli olmadığını söyleyebilir. Yüzünü gördükten sonra, ona yaptığım açık kalp masajının hiçbir faydası olmayacaktı, çünkü iki dakikadan az bir süre sonra, hâlâ yaşıyor olabileceğinden korkarak aceleyle onu ölü ilan ettim.

Bu yüzden o kalbin yaşayabilir olup olmadığını bilmek zorundayım. Mecburum. Aksi takdirde, bilmemek beni yavaş yavaş delirtecek.

Turlarımı bitirir bitirmez bilgisayarımın başına oturuyorum ve Caleb Donaghy'nin otopsisini yapan Cook County adli tabibine bir e-posta yazmaya başlıyorum. Kendimi tanıtıp nedenlerimi açıkladıktan sonra, kısa bir paragrafta Donaghy'nin kalbinin çalışmamasını daha detaylı araştırmak için vücudunda yapmak istediğim işlemleri listeliyorum.

Evet, olası bir eşekarısı yuvasını tekmelemek gibi gülünç derecede aptalca. Otopsi raporu beni temize çıkardı ve bunun olmasına son derece minnettarım. Bir gram sağduyuya sahip olan herkes bunu olduğu gibi kabul ederdi.

Bu yüzden mesajı en sonunda taslaklarıma kaydediyorum ve bir iki gün üzerine yatmaya karar veriyorum. Belki bu çirkin ayıyı dürtmeden o kalbin yaşayabilir olup olmadığını öğrenmenin farklı bir yolunu bulabilir ya da belki sonunda beni bir katil yapan şeyin, canlanmayan kalp olsun ya da olmasın, eylemlerim olduğunu kabul edebilir ve temize çıkmayı aramayı bırakabilirim. Yasalar aynı fikirde olmasa da. Örneğin, bir adam bir araba kazasında ölürse, ardından hâlâ hayatta olduğunu düşünen biri tarafından bıçaklanırsa, bıçak kullanan kişi yalnızca bir cesede saygısızlıkla suçlanabilir. Teknik olarak katil sayılmaz.

Belki ben de olmazdım. Ama kimi kandırıyorum? Kesinlikle kendimi değil.

Gözlerimi bilgisayar ekranından kaldırdığımda, ofisimin cam duvarından Paula Fuselier'in bana çarpık bir şekilde sırıttığını görüyorum. Kanım buza dönüşüyor.

Geri döndüğüne inanamıyorum. Derreck haklıydı. Temize çıktığımı bilmek sonsuza kadar sürebilir. Bu cadı avı seçimle ilgili bile olsa muhtemelen kasım ayını da geçecek bir süre devam edecek.

Sonra savcı ofisime girerken beynimden bir düşünce geçiyor. Belki birileri geçen hafta Bayan Orlowski'nin başına gelenlerle ilgili bir telefon daha açmıştır. Endişeyi reddediyorum; Bunu cerrahi ekibim, yeni anestezi uzmanım ve M dışında kimse bilmiyordu. Hayatıma bahse girerim bu insanlardan hiçbiri benim için Eyalet Savcılığı'nı aramaz.

Ayağa kalkıyorum ve onu kapının yanında karşılıyorum. Onu bir daha masamın yakınında bile istemiyorum. "Hayan Buseller değil mi?" Cümlemeden doğrudan ona bakıyorum.

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Korkarım bir danışmanın yokluğunda sizinle konuşamam. Sanırım boşa gelmiş oldunuz."

"Yine de dinleyebilirsin," diyor soğuk bir tavırla, yanımdan geçip masamın önündeki sandalyelerden birine çökerken. Bacaklarını ritmik bir şekilde çaprazlayarak bacak bacak üstüne atıyor, neredeyse masama çarpıyordu.

Gitmesini istiyorum.

Hiçbir yere gitmiyor. İçgüdüsel olarak kollarımı göğsümde kavuşturup duvara yaslanıp ona bakıyorum.

Konuşmadan önce küçük bir aynada kendini kontrol etmek için tatlı zamanını harcıyor. "Tüm ameliyat videolarınız için beklemede olan bir mahkeme celbimiz olduğunu size bildirmek için buradayım."

Ne için ya da ne kadar geriye gittiğimi sorma dürtüme direniyorum. Derreck'e göre, mahkemede sorular bile aleyhinize kullanılabilir. Sadece ifadeler değil.

Cebinden küçük bir not defteri çıkarıyor ve mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Beni affetmelisin; bunlardan bazılarını hatırlamak zor." Sesini temizliyor ve devam ediyor. "Bildiğim kadarıyla, ölüm ilan edilmeden önce ameliyathanede kalp pompadayken ortalama suni teneffüs süreniz kırk üç dakikaymış."

Omuz silkiyorum "Caleb Donaghy'den önce hiçbir hastaya ölüm saatini söylemedim. Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Yine de alıntı yaptığı rakamlar, M'in meslektaş değerlendirme oturumunda alıntıladığı rakamlarla tamamen aynı. Sonuçta beni ispiyonlayan Dr. Bolger'mış, bir değil hem de iki kere. Hem Donaghy ameliyatı hem de meslektaş denetimi komitesinde ondan başka kimse yoktu.

Kalbim sızlıyor. Bu kadının ihtiyacı olan son şey, Bolger'ın ona sağlayabileceği sağlam bir cephanelik.

"Ah, evet, benim hatam. Burada NSR'den ortalama kırk üç dakika, yazıyor. Bunun, birinin öldüğüne karar vermek için doktor konuşması olduğunu sanıyordum."

"NSR normal sinüs ritmi demektir. Yaşarken olduğu gibi, ölü değil." Sesimin alaycı tonuna engel olamıyorum. Artık susmalıyım.

"Ah, tamam, bu mantıklı. Yani, sonuçta bu ameliyatın nasıl olduğunu öğrenmek için bir mahkeme celbi alıyoruz... hayır, bu *resüsitasyonun ne kadar* farklı olduğunu. Diğer tüm kayıtları bununla karşılaştıracağız ve haritasını çıkaracağız, yaptığınız her hareketi farklı şekilde göstereceğiz. Örneğin, burada, genellikle doğrudan hastanın kalbine bir epinefrin iğnesi yaptığınız yazıyor ama bu sefer yapmadınız."

Zar zor kurtulduğum o önsezi duygusu, vücuduma tekrar sızarak onu zayıflatıyor. Dr. Bolger'dan başka kim böyle detayları bilebilirdi? M, bana zarar vermeye ihtiyaç duysaydı, hastanesinin itibarını asla tehlikeye atmazdı. M birini incitmek istediğinde, onları kovar ve bu genellikle hak edilmiş bir şeydir, incitmekten çok azarlamak gibidir. O bir sosyopat değil ve zaten sahip olduğu işlevin gücünden başka bir şeye ihtiyacı yok.

Savcı bana başka bir şey sormak üzereyken Madison birden kapıdan fırlıyor. "Bayan Molinari'nin ameliyattan sonra size ihtiyacı var, hemen." diyor, kapının önünde durup kapıyı açık tutarak. Bir an için kaşlarımı çatıyorum, erkek hastanın adının önüne bayan koyarak kullanması beni şaşırtıyor.

Sonra hayali bir sebeple imdadıma yetiştiğini anlıyorum.

M'in son derece net talimatlarına göre, üç saniyeden kısa süre içinde Paula'yı ofisimden çıkaramazsa güvenliği arayacağını bilerek dışarı çıkıyorum.

Hızlı adımlarla ameliyathanenin yanındaki hasta odalarına gidiyorum. Boş bir tane bulup içeri giriyorum, kapıyı arkamdan kilitleyip perdeleri çekiyorum. Sonra korku ve çaresizlik gözyaşlarıyla boğularak, derin derin nefes alarak sandalyeye yığılıyorum.

Bu iş iyiye gitmiyor.

Bir saatliğine de olsa buradan çıkıp güvenli bir yere gitmek için kaçmam gerekiyor.

27

SIĞINAK

Kimseye bir şey söylemeden hastaneden ayrıldığımda erken çıktığımı düşünmüştüm. Ama dışarısı çoktan kararmış. Yine de savcının beni görmesinden korkarak park yerime giderken başımı eğiyorum. Aslında, onu görmekten kaçınmak istiyorum, başka bir şey değil: kafası meşhur bir şekilde kuma gömülmüş, tüylü poposu tüm dünyanın görmesi için dışarıda kalmış bir devekuşunun insan versiyonu. Bu yüzden başımı eğmeme rağmen birkaç meslektaşım arabama giderken bana iyi geceler diliyor.

Ama onu görmüyorum, onunla karşılaşmıyorum ve kendime itiraf ettiğim kadarıyla ondan kaçtığımı bilmiyor.

Arabamın kapısını kapatıp motoru çalıştırdığım anda gözlerimden yaşlar akıyor ve göğsümden bir hıçkırığın çıkmasına izin veriyorum. Bunun geleceğini biliyordum ama bu durumu kolaylaştırmıyor.

Ben hazır değilim. Yaptığım şeyle, beni ben yapan şeyle barıştım ama kendimi parmaklıklar ardında, değer verdiğim her şeyden, ailemden ve işimden uzakta bir geleceği kabul etmeye ikna edemiyorum. Öleceğim. Ama akşamın erken saatlerindeki yoğun trafiğe girerken, aklıma rahatsız edici bir düşünce sızıyor. İnsanlar zor ölür. Şu ya da bu olursa öleceklerini sanırlar ama gerçekte ölmezler. Doğa, her türlü mantığa ve hatta kişisel iradeye rağmen onları hayatta tutmanın bir yolunu bulur, çünkü

ne pahasına olursa olsun hayatta kalmak DNA'mızda yazılıdır. Hayır, hapiste gerçekten ölmeden önce yıllarca acı, ıstırap ve çaresizlik içinde yaşayacağımı söylemek daha doğru.

Bu korkunç bir düşünce. Son derece rahatsız edici bir an için, hâlâ yapabiliyorken kendi canımı almayı düşünüyorum.

Sonra nefes alıyorum. *Henüz bitmedi,* kendime inanmaya başlayacak kadar çok kez bunu tekrar ediyorum.

Küçük bir trafik lambasında duruyorum ve yeşile dönmesini bekliyorum. Dışarısı rüzgârlı ve yağmur çiseliyor ama ön cam sileceklerini çalıştıracak kadar şiddetli değil. Düşen yapraklar ve dallar ara sıra şiddetli rüzgârlarla taşınarak ön cama çarpıyor. Ses, sanki bir korku filmi müziğinden alınmış gibi rahatsız edici. Ama sonra, uçup gitmeden önce bir saniyeliğine ön cama çarpan bir dal parçası görüyorum. Sonunda bir tomurcuk var, henüz küçücük ama şimdiden yeşil, gelecek baharın habercisi.

İki haftadan fazladır ağaçlara bakmıyorum. Sabahları da koşmayı bıraktım. Donaghy'nin şarap lekesini gördüğüm andan itibaren hayatım normal olmaktan çıktı. O an gerçeküstü, şiirsel bir simetri içinde yaşamayı bıraktım.

Eve geldiğimde Derreck'in arabası garaj yolunda değil. Böyle olmasını beklemiyordum: Nadiren altıdan önce eve gelir, ama son zamanlarda genellikle altı buçuktan önce geliyor.

Oturma odasına adım attığımda, annemi ocağın başında bir tencere kaynayan makarnayı karıştırırken buldum. Hava kişniş, sotelenmiş soğan ve taze rendelenmiş parmesan kokuyor. Akşam yemeğinde hâlâ et yok; bu, annemin umursadığını gösterme şekli. Gereksiz ama iç açıcı ve değerli.

Kucağında oyalanıyorum ama artık ağlamak için zaman yok. *Bilmem gerek.* Kesinliğin olmaması beni deli ediyor, özellikle de bu savcı ayağımın dibinde takılıp düşüp tökezleyip, istediği zaman doğrayabileceği kolay bir ava dönüşmemi umarken.

"Sorun ne, tatlım?" diye soruyor, bana uzun uzun bakabilecek kadar geri çekilerek. Kaşları endişeyle hafifçe çatılmış durumda. Gülümseyip yanağından öpüyorum.

"Pek bir şey yok." diyorum çantamı bir sandalyeye bırakarak. "Akşam yemeğinden önce yapmam gereken bir şey var."

Makarnayı karıştırmaya geri dönerek, "Bunu sıcak tutarım." diyor. Bir dakika sonra telefonunun zamanlayıcısı çalıyor ve ben çalışma odasına girerken ocağı kapattığını duyuyorum.

Anılarla ve babamın gücüyle dolu sessiz, rahat odada çok ihtiyacım olan huzuru buluyorum. *O burada olsa ne derdi? Bana ne tavsiye verirdi?*

Deri koltuğa gömülüyorum ve bir anlığına onunla bir konuşma hayal ederek gözlerimi kapatıyorum. Benimle gururlu sert bir sesle konuşuyor ve Donaghy'nin ölümüne *adaletin çok geç de olsa iyi hizmet ettiğini söylüyor.* Ben hayal görmüyorum; diyaloğumuz tamamen aklımda ve senaryonun tamamını ben yazıyorum. Yine de onun bilgeliğinden mümkün olduğu kadar çok şey katmaya çalışarak onun sesiyle yazıyorum. Bu yüzden, gözlerim kapalı, zihnim özgürce dolaşırken, onun fikirlerini alıp uygulamaya koymaya hazır bir şekilde dinlemeye devam ediyorum.

Bir sonuca varmadan önce neyin ne olduğunu anlamaya çalış, diyor. *Hâlâ ne olduğunu bilmiyorsun. Ve sen bilmiyorsan, bu savcı kadın nasıl bilsin?*

Gözlerimi kocaman açıyorum. O haklı. Derreck dışında kimse Caleb Donaghy'nin gerçekte kim olduğunu bilmiyor ve o bana asla ihanet etmez. Paula Fuselier bir suçun işlendiğini kanıtlamak istiyorsa sebebini bulması gerekir. Bunu Derreck'e ileteceğim ama haklı olduğumdan oldukça eminim.

Dizüstü bilgisayarımı çalıştırıyorum ve ekranın canlanmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Bir tarayıcı penceresi açıp Donaghy'nin adını yazıyorum, sonra Melanie'nin adını yazmaya başlıyorum ama parmaklarım klavyenin üzerinde donup kalıyor.

Ya izleniyorsam ve buna yaptığım internet aramaları da dahilse? Ya bu savcı yardımcısı, Caleb Donaghy ile ailem arasında herhangi bir bağlantı olduğunu bilmiyorsa ama bu aramayı yaparak ona aramaya değer bir şey olduğunu söylersem?

Paula Fuselier, Caleb Donaghy'nin bazı kalp hastalarının bazen başına geldiği gibi masada öldüğüne inandığı sürece yapabileceği tek şey ehliyetimi askıya almak. Ve hapisten uzak durmak için iyi bir şansım var. Tabi aptalca bir şey yapıp ona daha fazla kanıt sunmazsam.

Ama gerçekten izleniyor muyum? Ev dinleniyor mu? Arama izni olmadan biri bunu bizim gibi insanlara yapar mı? Derreck, belediye başkanlığı yarışında en önde koşuyor; böyle bir atağın sonuçları olacaktır.

Ama karısı cinayetten suçlu bulunursa değil. Kafamdaki şeytanın avukatı hemen cevap veriyor.

Endişe buz gibi soğuk bir duş gibi üzerime hücum ediyor. Ev dinlendiyse, ne zaman olduğunu bilmiyoruz. Derreck'e söylemeden önce olmuş olabilir ve bu onun bildiği anlamına gelir.

Kollarında hıçkıra hıçkıra ağlarken o gece Derreck'le yaptığım konuşmayı hatırlamaya çalışıyorum, pek mantıklı gelmiyor. Gerçekten ne dedim? Gerçekten söyledim mi?

Evet. Yaptım. Onu tanıdığımı söyledim. İlk başta değil ama onu tanıyordum ve ölüm saatini duyurarak acele ettiğimi de söyledim. Ama kim olduğunu açıklayamamıştım... Hatırlıyorum, Derreck'in kollarında hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve hastamın kim olduğunu anlamak için kelimelere ihtiyacı yoktu.

Bilmemek beni deli ediyor. Tüm zihnimi ele geçirerek, donduğunda Mac'imin ekranındaki dönen fırıldak gibi yerinde dönmesini sağlıyor.

Bu kadın kişisel bir şey tarafından motive edilmiş görünüyor. M'in varsaydığı gibi, hastaneden aldığı bir telefon olmasına imkân yok. Gözlerinde gördüğüm şey, anlamadığım bir şeyden beslenen derin bir nefret. Cesedi hâlâ sahipsiz olarak hastanenin bodrum katındaki morgunda yatıyor olsa da belki de Caleb Donaghy'yi tanıyordu. O kalpsiz canavar sevdiği biri olsaydı, şimdiye kadar onu düzgün bir şekilde gömerdi.

"Yemek hazır." diye mutfaktan annemin sesini duyuyorum. "Ve Derreck de eve geldi."

Hayal kırıklığıyla dudağımı ısırarak tarayıcı penceresini kapatıyorum. Kendi evimin sözde mahremiyetinde bile bu kadarını yapamam: İnternette dolaşıp herhangi bir şeyi araştırmam halinde Donaghy, Melanie ve benim aramda bir bağlantı olduğunu kanıtlayabilecek bir şeyler bulabilir.

Işığı kapatıp çalışma odasından çıkarken, ofis bilgisayarımdan adli tabip için hazırladığım ve ondan Donaghy'nin kalbini

daha fazla araştırmasını isteyen e-postayı hatırladığımda, içimi bir endişe sancısı sarıyor.

Yanlışlıkla gönderilmeden veya yanlış kişiler tarafından okunmadan önce yarın ilk iş onu silmek zorundayım.

Onu hiç yazmamalıydım.

28

KOŞ

Uyanık yatıyorum, tavana bakıyorum, ay ışığı pencerenin dışındaki çamın tepesinden sızarken birbirini kovalayan gölgeleri izliyorum. Rüzgâr hâlâ esiyor, ağacın uzun dallarını itip çekiyor, bazen onları pencereye çarpıyor.

Ama beni uyanık tutan gürültü değil.

Derreck yanımda mışıl mışıl uyuyor, naneli nefesi usulca yüzüme düşüyor, yalnız olmadığımı ve sevildiğimi hatırlatıyor. Kolu karnımın üzerinde ama umursamıyorum. Gözlerimi kapatamıyorum; yapabileceğim en iyi şey, onu uyandırmamak için hareketsiz yatmak. Son zamanlarda yorgun, gergin, gözlerinin altındaki siyah halkalar, her zamanki güçlü ve soğukkanlı görüntüsünü bozuyor.

Yaşadıklarımın onu etkilemediğini düşünmek aptallık olurdu.

Babam, *ikiniz için de bir çözüm bulun*, derdi.

Bana bir şeyleri çözmeyi ya da kendi sözleriyle "ayırıcı tanı, yaşam baskısı" hakkında öğrettiklerini hatırlıyorum.

"Akıllı bahisler oynamakla ilgili." demişti, gözleri ders verirken hep olduğu gibi heyecanla parlıyordu. "Sağlıklıysan, gelecek yıl ameliyat olman gerekeceğine bahse girmeyeceksin. Öngörülemeyen bir şey olursa buna yine de ihtiyacın olabilir, ancak en güvenli seçeneğin sağlığını korumaktır. Olasılıkların sana söylediği yere git, varsayımlarınla akıllı bahisler yap ve her zaman..."

diyetırnak içine aldı işaret parmaklarını havada sallayarak, "her zaman *kendine* karşı dürüst ol."

Eyalet savcısı kuduz köpeği üzerime salmadan önce meseleyi benim çözme zamanım geldi.

Gözlerim açık, Caleb Donaghy'nin ameliyatını, her detayını, her anını yeniden yaşıyorum. Kaydı defalarca izledikten sonra zor değil. Onu tanıdıktan sonra perdenin arkasına döndüğümü hatırlıyorum, elim hafifçe titreyerek göğsünün üzerinde geziniyordu.

Melanie'ye yaptıklarından dolayı kalbini göğsünden sökmek istemiştim. Tabii ki yapmadım, sakinliğimi korudum ve iki dakika daha canlandırmaya devam ediyormuş gibi yaptım, sonra bıraktım.

Kimse fark etmedi, Dr. Bolger bile, yoksa çoktan hapse girmiş olurdum.

En güvenli bahis, Paula Fuselier'in benim hakkımda kullanabileceği bir şeyinin olmaması. Mantık ve sağduyu bunu gösteriyor. Tıbbi versiyonuyla Occam'ın Ustrası'nın da dediği gibi: *Toynak sesleri duyduğunuzda zebralar değil, atlar aklınıza gelsin.*

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, tüm o nal sesleri sıradan bir atmış gibi davranarak hayatımı yeniden yaşamaya başlayacağım. Savcı yardımcısı, üzerine lanet olası çizgileri kendim çizmezsem onun zebra olduğunu anlayamaz. Artık ameliyathanede telaşlanmak ya da başım aşağıda hastaneden aceleyle çıkmak yok. Artık adli tabibe e-posta göndermek ya da M'in ofisinde gözyaşları içinde suçluluk kabul etmek yok. Bu saçmalıkların hiçbirisine yer yok.

Tamam, bu gerçekten büyük bir sorunun bir cevabı.

İkinci soru şimdilik cevapsız durumda.

Evet, yüzünü gördükten sonra o canavarın ölmesini istedim ama ondan önce kalbinin neden yeniden çalışmadığını anlamam gerekiyor. Beni kurtarabilecek bir şeyse, kullanabilirim. Veya zararlı bir şeyse, en azından ondan uzak durmam gerektiğini bileceğim.

Derreck'in komodinin üzerindeki çalar saat 03:37'yi büyük, yeşil rakamlarla gösteriyor.

Sabah koşusu için mükemmel zaman.

Derreck'in kolunun altından kayıyorum, sessizce inliyor, sonra diğer tarafına dönüyor. Nefesi düzenli ve hafif olana kadar birkaç dakika bekliyorum, sonra gizlice yataktan çıkıyorum.

Gürültünün onu uyandırmasından korkarak her zamanki sabah duşunu şimdilik atlıyorum. Hemen eşofmanımı ve en sevdiğim spor ayakkabımı alıyorum. Sonradan kıyafet yığınına sıcak tutan bir atkı da ekliyorum. Gece havası hâlâ çok soğuk olabilir.

Her zamanki yolumda Lincoln Park'tan geçiyorum, üç millik döngü, bankta uyuyan bir kişi dışında tamamen terk edilmiş. Neredeyse üç hafta boyunca atladığım koşumu tamamlamaya çalışırken nefesim her adımda havaya buhar salıyor. Kötü davranışların insanları bu kadar çabuk sahiplenmesi şaşırtıcı.

İşim biter bitmez, eşofman ve spor ayakkabılarım hâlâ üzerimdeyken ne olur ne olmaz diye orada her zaman tuttuğum yedek kıyafetlerimi giyip duş almak üzere hastaneye gidiyorum. Hastane koridorları boş. Ben ofisime giderken lastik tabanlı ayakkabılarıyla koşturarak yanımdan geçen bir hemşire beni zar zor tanıyor.

İlk işim bilgisayarımı başlatmak ve adli tabip için hazırladığım e-postayı silmek. Hâlâ orada... hemen siliyorum, ardından silinen öğeler klasöründen tekrar siliyorum.

Duş almak ve üzerimi değiştirmek on beş dakikadan biraz daha az sürüyor, ardından bir sonraki iş düzenime dalmaya hazırım. Nöbetlerime başlamam gerekene kadar üç saatten az zamanım var, sonra saat onda, on dokuz yaşındaki bir çocuğun kapakçığı değişecek.

Yapmam gerekenler için yeterli zaman olmayabilir.

Kırmızı Donaghy dosyamı alıyor ve açıyorum, adamın hastanede kalışının zaman çizelgesini, Madison'ın masasının yanındaki yazıcıdan çektiğim kâğıtların üzerine kurşun kalemle çizilmiş bir eskiz olarak çıkarıyorum. İyi bildiğim bir rutine dayanarak bir kişinin hastanede kaldığı zamandaki tüm olayları not ederim. Yemekler. Kan almalar. Günlük aktiviteler. Bütün olaylar.

Olayların haritasını çıkardıktan sonra, kaldığı süre boyunca hastane kayıtlarına bakmaya başlıyorum. Hangi odalarda kaldı. Çarşaflarını kim değiştirdi. Hangi hemşire yardımcıları duş

almasına yardımcı oldu. Ne yedi ve onları kim servis etti. Verilen tüm ilaçlar. Kim tarafından. Nerede. Varsa ne sıklıkta ne kadar ve hangi yan etkiler gözlendi. Ve son olarak, ameliyat sabahı onu kim hazırladı, göğsünü ve sakalını kim tıraş etti.

O orospu çocuğunun kalbine her ne zarar verdiyse er ya da geç onu bulacağım.

29

HOBBS

Paula'nın masası, beşinci kata taşınmak için özenle paketlediği kutulardan bazılarını çıkardığı hukuk kitaplarıyla doluydu. Bazıları hâlâ açıktı, diğerleriyse karalanmış yorumlar içeren yapışkan notlardan doğaçlama yapılan işaretlerle dolu olarak kapanmıştı.

Adam birkaç kez uğrayarak muhtemelen önceliklerinin ne olduğunu kontrol etmişti ama her seferinde onunla konuşmadan onu geçiştirmişti. Onun sorununa Adam yardım edemezdi; o bir avukat değildi. Sadece bir polisti.

Kimse ona yardım edemezdi. Bu sefer kendine yardım etmesi gerekiyordu ve yolu bulamıyordu. En iyi ihtimalle bir kaybeden olacaktı. Daha doğrusu, *nasıl* kaybedeceğini bilmiyordu. Kaderin yüzüne kapıyı çarpması, Anne Wiley soruşturması için kabul edilebilir bir sonuç değildi.

Dişlerini gıcırdatarak notlarını gözden geçirdi ve Dr. Wiley'nin ameliyat kayıtları için mahkeme celbinin geçerli olmasını sağlayacak herhangi bir yasal boşluk aradı. Hiçbir yargıç mevcut haliyle bunu imzalamazdı. Hangi olası nedeni ileri sürebilirdi? Bağırsaklarından gelen hissi mi? Aklı başında her yargıç onu odasından çıkarırdı.

Ama mahkeme celbinden bahsettiğinde Anne'nin gözlerindeki korku parıltısını görmüştü. Önceki hastaları hayata

döndürmek için harcanan zamanla ilgili notları okuduğunda solgunlaştığını görmüştü. Paula bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu ama henüz bir şey kanıtlayamıyordu.

Bir gün önce hastaneden döndüğünden beri, daha dostane bir yargıç ya da ona iyilik borçlu birini bulursa mahkeme celbinin gözden kaçmasına izin verecek yasal emsaller bulmak için çaresizce araştırıyordu. Dünkü kıyafetleriyle ve ofisindeki kanepede sadece birkaç dakikalığına gözlerini kapattığında, acı bir yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı.

Kullanabileceği hiçbir şeyi yoktu.

Anne Wiley hastasını öldürmekten paçayı sıyıracaktı ve Derreck karısını asla terk etmeyecekti.

Kayınvalidesinin dolu cepleri belediye başkanlığı özlemini finanse ederken neden onu tercih etsin ki? Paula bununla nasıl rekabet edebilirdi?

Illinois Ceza Hukuku ve Prosedürü El Kitabı'nı aldı ve hayal kırıklığıyla inleyerek odanın diğer ucuna fırlattı. Kitap duvara çarptı ve yere düştü, Paula'nın yasal açmazından bir çıkış yolu sağlamadığı için suçlu olan sayfalar yere temas ederken hışırdadı.

Dakikalar sonra, Marie'nin kafası kapı aralığından içeri girdi. "Her şey yolunda mı?"

Asistanına bağırmamayı başardı. "Evet, Marie, ben iyiyim. Bir şey düşürdüm."

Marie önce kitaba, sonra Paula'ya baktı ama bir şey söylemedi. Kitabı aldı ve Paula'nın masasına götürdü.

"Hobbs'un ofisinde sana ihtiyacı varmış." dedi, dünkü kahvenin kurumuş artıklarıyla dolu iki boş kupayı toplarken.

"Ne zaman? Şimdi mi?"

"Az önce aradı." Koridora doğru ihtiyatla baktı. "Sesi mutlu görünmüyordu."

Kahretsin. "Pekâlâ." diye yanıtladı Paula, ceketini giymeden önce elleriyle saçını düzeltip bluzunu sokuşturarak. Çabucak rujunu sürdü, sonra içinde not defteri ve kalem bulunan bir klasörü kaptı ve Marie'nin yanından geçip gitti.

Marie arkasından, "Bir dakikan olduğunda Adam da seninle konuşmak istiyor." diye bağırdı. Paula başını çevirmeden başparmağını kaldırdı. Adam'la daha sonra ilgilenecekti.

Beşinci kata çıkan asansör yolculuğu kısa sürdü ve Paula'ya patronunun onu neden görmek istediğini düşünmesi için fazla zaman tanımadı. Büyük ihtimalle öğleden sonra yapmayı planladığı bir duruşmayla ilgiliydi. Öyle olmasını umdu ama midesi alarm zilleriyle çalkalanıyordu.

İçeri girdiğinde Hobbs, siyah ceketi sandalyesinin arkasına bırakılmış, gömleğinin kolları sıvalı ve gri kravatı gevşetilmiş halde ofisinde volta atıyordu. Kaşlarını çattı ve ona baktığında kaşlarındaki çatıklık kaybolmadı. Masasının önündeki sandalyelerden birini işaret etti ve Paula sessizce oturdu, artık iyi bir şey beklemiyordu.

Hobbs birkaç adım ötesinde durdu ve bir süre ona baktı. Ofisinde sessizlik hâkimdi. "Sana ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı söylemeden önce, eyalet başsavcısı yardımcılığı görevinde suiistimal nedeniyle resmi olarak soruşturulduğunu bildirerek başlayayım. Derhal geçerli olmak üzere askıya alındın."

Bir an konuşmadan donup kaldı. Ne olmuştu? "Bunun neyle ilgili olduğunu öğrenebilir miyim?" diye sakin bir ses tonuyla ve fazla etkilenmemiş gibi davranarak sormayı başardı.

"Kişisel bir gündem gibi görünen bir şey için bu ofisin kaynaklarını kullandığın için."

Ona baktı, tamamen dehşete kapılmıştı. "Efendim, sizi temin ederim ki..."

"Joseph Lister Üniversite Hastanesi'nde Dr. Anne Wiley tarafından ameliyat edilirken ölen bir hastayla ilgili sözde soruşturmandan bahsediyoruz." Gözleri çelik gibi parlıyordu. "Şimdi bir zil çaldı mı?"

Bu tren kazasını engellemek için neler yapabileceğini uzun uzun düşünerek sustu.

Ama Hobbs'un konuşması bitmemişti. "Kocası Derreck Bourke ile yattığına göre, adı sana tanıdık geliyor olmalı. Mesai saatlerinde olduğunu da hatırlatmalıyım."

Ah, beklediğinden *çok daha kötüydü.*

Adam, canın cehenneme. Bunu bana nasıl yapabildin?

Ona düşman olmuştu. İhanetin sızısı çok acıttı, bir hastalık gibi göğsünü delip geçti. Onun neyin peşinde olduğunu başka

kimse bilmiyordu. En güvendiği meslektaşı ve arkadaşı Adam Costilla, onun varlığını bir böcek gibi ezme gücüne sahip bir adam olan Mitch Hobbs'a bağırsaklarını dökerek onu ispiyonlamıştı.

Olanları yavaş yavaş kabullenerek, gelecek planlarından herhangi birinin kurtarılabilir olup olmadığını merak ederek başını salladı. Son zamanlarda gördüğü bir sosyal medya mesajının metni zihninde dönmeye devam etti. *Cehennemden geçiyorsan, devam et.* Bunu gördüğünde gülmüştü ama sonra bir değeri olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bilgelik, hatta. Şu anki durumu ne kadar zor olursa olsun, ilerlemeye devam etmesi gerekiyordu. Sanki davranışlarında ve niyetlerinde yüzde yüz dürüst ve yasalara uygunmuş gibi davranmalıydı.

Hobbs masaya yaslanıp kollarını kavuştururken inledi. "Daha da kötüsü, sevgilini, soruşturmakta olduğun birinin kocasını yüksek profilli bir tutuklama mahallinde ortak bir basın toplantısı için davet ettin." Bir an için gözlerini ondan kaçırdı, gözle görülür bir şekilde dehşete kapılmıştı. Çenesini sıkıca sıktığını görebiliyordu. "Mevcut belediye başkanı Paula'ya karşı yarışıyor sanki. Büromuz kesinlikle bu seçime müdahale *edemez. Bunu yaparken* ne düşünüyordun?"

Ayağa kalkmaya çalıştı ama bir el hareketiyle onu durdurdu.

"Efendim, açıklayabilirim."

"Gerçekten mi?" Bir eliyle saçlarının köklerini kaşıdı. "Harika bir avukatsın ama bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. Hastane yetkilileri tarafından yapmaman konusunda uyarılmana rağmen hastane çalışanlarını vaka numarası olmadan ve avukatları olmadan sorguladın. Oradan başlayalım... Peki bunu nasıl açıklarsın?"

Onun konuşmasına izin vermeyecekti. Sesindeki tonlamadan belliydi, onu utandırdığı ve ofisini kötü gösterdiği için Paula'nın kanının aktığını görme arzusuyla doluydu. Yine de denemek zorundaydı.

"Avukatlarının hazır bulunmasına ihtiyaçları yoktu. Gözaltı sorgusuna tabi tutulmadılar. Ve nedenini açıklayabilirim—"

"İzlediğin çok ince bir çizgi, Paula. Hiçbir fikri olmayan bir aptal değilim." Gözlerini yere indirirken bir an duraksadı. "Yani

bana o görüşmelerde söylediklerinin mahkemede aleyhlerine kullanılamayacağını mı söylemek istiyorsun?"

"Evet, ama yasal olarak..."

"Bana kanunu açıklamaya kalkışma!" diye bağırdı. Hemen ağzını kapattı. "Bu düzmece davan mahkemede tartışılacak olursa, keşfettiğin her şey reddedilebilir, çünkü sana onların çalışanlarıyla yalnızca avukatları varken konuşman söylendi ve sen de bilerek tersini yapmaya karar verdin."

Başını salladı, ağzını tekrar açma riskine girmek istemiyordu. Ayağa kalkma dürtüsü vardı, Hobbs'un uzun boylu yapısı üzerinde yükselirken otururken kendini savunmasız hissediyordu. Psikolojikti: fiziksel olarak üzerine atlayacağından korkmuyordu ama etkisi nahoştu, onu küçük ve açıkta gösteriyordu.

Sanki aklını okumuş gibi, Hobbs ofiste volta atmaya devam etti, elini bir iki kez saçlarından geçirdi, görünüşe göre aklı paylaşmadığı bir şeyle meşguldü. Sonra uzun, acılı bir iç çekişle masasının arkasına oturdu. "Görünen o ki, Dr. Wiley'i sorgulama motivasyonun tamamen kişiseldi ve kıskançlıktan beslenmişti. Ayrıca, hastanenin meslektaş denetimi süreci aracılığıyla Cook County adli tabibi hastanın otopsisini bizzat kendisi yaptı ve hiçbir şey bulamadı. Bunlardan herhangi birini açıklamak ister misin?"

Fikrini değiştirip sorularına devam etmesi için ona zaman tanıyarak bekledi, ama o sadece ona bakıyordu, gözleri öfkeyle kısılmıştı.

"Evet, cerrahın kocası Derreck Bourke ile bir ilişkim var." dedi, sanki saklayacak ve utanacak hiçbir şeyi yokmuş gibi sesini sakin ve düz tuttu. "Bu olay sırasında, hastanın ölümünün rastgele değil kasıtlı olduğu konusunda bilgilendirildim."

Hobbs elini çenesinde gezdirip parmaklarıyla çenesini avuçladı. "Peki, bu sorundan tam olarak nasıl haberdar oldun?"

Bir an tereddüt etti. "Hım, yastık sohbeti, efendim. Ben..."

"Söylenti olarak da bilinir." Sesi küçümseyiciydi. "Cerrahın kocası doktor değil, avukat. Kardiyovasküler cerrahi sırasında bir hastanın neden öldüğünü bilecek nitelikte olduğuna inanmıyorum."

"Niyetim, endişelenmek için geçerli bir neden olup olmadığını araştırmak ve görmekti. Tek yaptığım denemekti."

"Rekabetten kurtulmak için mi?" diye alay etti Hobbs, sesi yakıcı bir küçümsemeyle doluydu. "Chicago'nun müstakbel belediye başkanının senin küçük yalan ve aldatmaca ağına yakalanması hoş olmaz mıydı?" Bir an başını eğip düşündü. "Sana hak vermeliyim, bu zekice. Bir yandan, onun televizyonda görünmesini sağlayarak kariyerine yardımcı oluyorsun. Öte yandan, karısının tarih olduğundan emin olmak için evi temizliyorsun. Ne düşünüyordun? Kadının bu röportajlardan birini televizyonda izleyip, onu hapse atmaya çalışan savcıyla iş birliği içinde olduğunu öğrenmesini mi?" Sahte bir takdirle ıslık çaldı. "Ben bu kadının yerinde olsaydım, bunun olduğunu gördüğüm anda o zavallı heriften boşanırdım."

Evet, bu planının bir parçasıydı ama artık önemi yoktu. Hedeflerine ulaşamayacaktı ve bu onu yakıcı bir öfkeyle doldurdu.

"Pekâlâ, yeterince duydum." dedi Hobbs aniden yorgun, bitkin ve hayal kırıklığına uğramış görünerek. "Mesai saatlerinde Joseph Lister'ı ziyaret ettiğin tüm zamanların hesabını vermen ve her görüşme için bir neden ve tartışılanların bir özetini vermen gerekecek. Yazılı olarak, resmi bir rapor halinde hafta sonuna kadar sunacaksın. Ayrıca mahkemede olmadığın zamanlarda ofis dışında geçirdiğin her saatin hesabını bir yıl öncesine giderek vermek zorunda kalacaksın."

"Bir yıl?" Kendini kontrol edemeden tepki verdi. "Nasıl hatırlayacağım—"

"Bir ajandan yok mu?" diye sordu Hobbs, sesi alaycıydı. "Ya da belki de lüks otellerdeki tüm o yastık konuşması bilgilendirme seanslarını kayda geçebilecek bir iz bırakmamak için yazmadın?"

Derinden aşağılanmış bir halde başını eğdi. Yanakları yandı.

Hobbs soğuk bir tavırla, "Terfin bir yıllığına askıya alındı," diye ekledi, "davranışlarınla ilgili resmi soruşturmanın sonucuna kadar. İstismardan suçlu bulunursan, iş akdin haklı nedenle feshedilecektir."

Her şey parçalanıyordu. Uğruna çalıştığı her şey, büyük dikkatle planladığı her şey, hepsi iskambil kâğıtlarından daha hızlı parçalanıyordu.

Ama yine de her şeyi yoluna koyabileceğine dair bir umut kırıntısı vardı. Anne Wiley'i cinayetten yakalayabilirse...

Gözlerinde sessiz bir yakarışla Hobbs'a bakarak, "O zaman bunu size sorarsam kaybedecek hiçbir şeyim kalmaz." diye sözleri ağzından kaçırmış gibi yaptı. "Lütfen bunun kıskançlık, intikam ya da sevgilimin boşanması için bir plan olmadığını size kanıtlamam için bana iki gün daha izin verin. Geceleri uyumanıza izin vermeyen bir içgüdünüz varsa, o zaman ne demek istediğimi anlayacaksınız. Bu cerrahın yapmaması gereken bir şey yaptığını biliyorum. Kariyerime bahse girerim o bir adamı öldürdü. Kazara veya bazı insanlar ameliyat sırasında öldükleri için değil, kasıtlı olarak. Riskli bir ameliyatın sis perdesinin arkasında hastasını öldürdü. Tek ihtiyacım olan biraz daha fazla kanıt bulmak ve onu büyük jüri önüne çıkarabilirim." Nefes almak için bir an durdu. "Lütfen efendim. Tek istediğim bu, iki lanet gün. Başarısız olursam, sizi beni kovma zahmetinden kurtaracağım. İstifa edeceğim."

Hobbs onu öfke, hoşnutsuzluk ve başka bir şeyle, belki de merakla parıldayan keskin gözlerle inceledi.

Sıkılı dişlerinin arasından, "Yeterli sayılmaz." diye fısıldadı. "Başarısız olursan, seni barodan attırırım." Paula nefesini tutmuştu. "Yirmi dört saatin var."

30

TAVSİYE

Derreck'in kollarında çıplak yatıyorum, bitkin ama huzursuzum, dizimi bacaklarının üzerine atmış, başımı göğsüne yaslanmış durumdayım. Parmakları saçlarımda geziniyor, beni yavaş yavaş hipnotize ediyor, içinde olduğumu sandığı mutlu durumu devam ettirmeye çalışıyor. Ama ben... İçimde ıstırap çekiyorum, kemerin darbesini ve bunun getirdiği yakıcı acıyı arzularken onun nazikliği sarsıcı. Bu acı beni yatıştırıyor, Melanie'nin hissettiklerini hissetme ihtiyacımı besliyor, ama onun çektiği sıkıntının boyutlarına yaklaşamayacağımı bile biliyorum. Ama bunu Derreck'ten istemeye cesaret edemedim. Ne bugün ne de hayatlarımız benim yüzümden altüst olurken.

Kıpırdamadan uzanmak istiyorum ve bir an için uyuyakalıyorum, bu kadar acıdan sonra uykuya geçişe direnmek kolay değil.

Uyanmaya başlıyorum, yarışan düşüncelerim savaşı gecenin karanlık saatlerine bırakmak istemiyor. Yavaşça kıpırdanıyorum ve sanki gece yarısı değil de sabahmış gibi gözlerimi açıyorum.

"N'aber bebek?" Derreck alçak bir fısıltıyla soruyor. "Kötü bir rüya mı gördün?"

Hüzünle gülüyorum. "Kötü gerçeklik." Hayatımı içine alan ve tüm hayatımı tüketmekle tehdit eden bu çılgınlık hakkında ne hissettiğimi ona söylemek istiyorum ama artık evimizde konuşmanın güvenli olmadığını hatırlıyorum.

Derreck endişemi anlıyor. "Bir güvenlik ekibine evi, garajı, her şeyi baştan aşağı tarattım. Ev dinlenmiyor. Söyleyebilecekleri kadarıyla, asla da dinlenmemiş. Hatta hastanenin otoparkındaki arabanı bile kontrol ettiler."

Dirseğime yaslanarak kendimi biraz kaldırıyorum. "Onları gören oldu mu?"

"Onlar profesyonel, Anne, gelecek vadeden politikacıların işe alabileceği en iyi kişiler." Gülümsemesi rahat, güven verici.

Arkama yaslanıyorum, parmaklarım göğsünde geziniyor, sözlerimizin kaydedilmediğini, hayatlarımızın işgal edilmediğini, en azından burada, evimizi işgal etmediğini bilmenin sevincini içime çekiyorum.

"Aklından ne geçiyor?" diye soruyor, sesinden uyku tarafından fethedilmek üzere olduğu belli. Uyuklamak üzere ama yine de benimle konuşmak, dinlemek istiyor. Minnet dolu küçük bir gülümseme dudaklarımı geriyor; Tanrı kompleksi olan sıkıcı, benmerkezci bir doktor yerine, o zamanki genç hukuk öğrencisine âşık olduğum için çok şanslıyım. Bir doktor yerine bir avukatla evlenmenin işyerimde de çok büyük faydaları olduğunu düşünerek biraz gülüyorum, çünkü tüm genç ve güzel hemşirelere kıskanç bir şüpheyle bakmak zorunda değilim.

"Paylaşmak ister misin?"

"I-ı." diyorum, egosunu körüklemeyi reddederek. Zaten yeterince kendinden emin. "Seni seviyorum. Bilmen gereken tek şey bu." Dudaklarını öpmek için uzanıyorum. Beni kollarının arasına alıp gözlerini kapatıyor. Benimki tekrar tamamen açılıyor. Bu gece fazla uyku olmayacak.

Bugün sahip olduğum her fırsatta olayları, prosedürleri ve Caleb Donaghy ile etkileşime giren insanları analiz ettim, kalıplar aradım, kabulünden bu yana ne kadar küçük ve önemsiz olursa olsun herhangi bir yanlış yapılıp yapılmadığını belirlemeye çalıştım. Ama kalbinin neden yeniden çalışmayı reddettiğini açıklayabilecek hiçbir şeyim yok.

Derreck kendini yastıklara doğru iterek, "Tamam, bırak şunu." diyor. Yaralı bir çocuğa bakarmış gibi bir bakışla bana bakıyor.

Bir anlığına gözlerimi kaçırıyorum, aklımdaki her şeyi zaten bildiği halde ne diyeceğimi bilemiyordum. Ama belki de bu onu bilgilendirmek, olaylardan ve gelişmelerden haberdar etmek için değil. Donaghy'nin kalbi hakkındaki her bilgiyi ve aklımdan geçen her endişe dolu düşünceyi bilmesine gerek yok. "Beni şaşırtan bu kadının amansız ısrarı. Hayatını mahvetme arzusunu neyin beslediğini anlayamıyorum."

Derreck'in vücudu ben konuşurken geriliyor. Anı mahvediyorum.

"Seninle yine konuştu mu?" diyor. Gözleri keskin, analitik.

"Dünden beri hayır."

Oturur pozisyonda doğruluyor, başlığa yaslanıyor ve bir küfür mırıldanıyor. "Ne oluyor be? Hastane danışmanıyla konuşması gerekiyordu, değil mi? Seninle değil?"

"Evet, öyleydi. Ama dün ofisime geldi ve elinde sayılar vardı, Derreck. Ameliyatlarımla ilgili istatistikler, kimsenin bilemeyeceği şeyler, sadece—"

Bakışlarının ne kadar yoğunlaştığını görünce cümlemi yarıda kesiyorum. Sözlerimin üzücü olduğunu biliyorum ama onun bu kadar kızmasını beklemiyordum. Alnında, nabzıyla atan, sistemik yüksek venöz basıncın göstergesi olan bir damar görüyorum. Çenesi sımsıkı kapalı ve göz bebekleri loş yatak odası ışığının haklı göstereceğinden daha fazla büyümüş durumda.

"Bu kadın, buna inanamıyorum." diye mırıldanıyor.

"Onunla daha önce hiç tanışmadım, bu yüzden kişisel olamaz." diyorum günlerdir aklımdan geçen düşünceleri tekrarlayarak. "Davama atanan ve bunu kariyerini geliştirmek için kullanan rastgele bir savcı gibi görünüyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Biliyorsun, ben kalp kızıyım falan." Sessizce gülüyorum ama gülüşümde mizah yok.

"Dinle." diyor Derreck, gözlerimin içine ürkütücü bir yoğunlukla bakarak. "Bu kadına bir kelime daha etmeni istemiyorum. Tek kelime etme, anladın mı? Hastanenin avukatı olmadan olmaz. Ve bazı aramalar yapmamın zamanının geldiğine inanıyorum."

Onu söylediğinden vazgeçirmek ve kimseyi aramayacağına dair söz vermesini sağlamak birkaç dakikamı alıyor. Bunun işleri daha da kötüleştireceğinden eminim. Çok daha kötü.

Sonunda uyuyakalıyor ve ben de uyuyakalıyorum, telefonumu beni erken uyandıracak şekilde ayarlamaya çalışıyorum ama Derreck'in hatırı için bundan vazgeçiyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda dışarısı hâlâ karanlık. Gölgeler tavanda dans ediyor, rüzgâr önceki geceden daha yavaş; azalmış. Derreck'in komodinindeki saat 03:07'yi gösteriyor.

Kalkma vakti.

Dünün rutininin tekrarında, bugün daha iyi plan yapıyorum. Yanıma eşofman ve spor ayakkabı, aynı zamanda temiz bir takım elbise, birkaç yeni gömlek ve bir çift rahat ayakkabı alıyorum.

Soğuk sabah havasında üç mil koşmak zihnimi tazeliyor ve vücudumu canlandırıyor. Düne göre daha az ağrılı, uyanan kaslarım yenilenen egzersiz rutinine minnettar. Sonra direk hastaneye gidiyorum.

Bakmam gereken bir şey daha var ve bunu çok fazla insanın bilmemesi daha iyi.

İlk durağım, morgun hemen yanında hastane güvenliğinin ofislerinin bulunduğu bodrum katı. Koridor tamamen boş, eski, boktan floresan lambaların sesiyle uğulduyor. Aşağısı rutubetli ve küflü kokuyor. Hızla güvenlik ofisine doğru yürürken duvara sabitlenmiş kalın sıcak su borusundan su damladığını fark ediyorum. Yoğunlaşma.

Kapıya iki kez vurup içeri giriyorum. Bir oda, neredeyse tamamen karanlık. Daha sabahın beşi bile değil. Sola doğru, monitörlerin mavimsi titremelerini görüyorum ve yırtılan bir gıda ambalajının hışırtısını duyuyorum. Gitmem gereken yer orası.

Güvenlik görevlisi yirmili yaşlarının başında genç bir adam. Ergonomik bir koltuğa yaslanmış, bir eliyle KitKat yiyor, diğer eliyle çevrimiçi kart oyunu oynuyor, orada birinin olduğundan tamamen habersiz.

Boğazımı hafifçe temizleyip gülümsüyorum.

Ayağa fırlıyor, bir anlığına paniğe kapılarak şekli bozuluyor. "Ne...?" Hâlâ gülümsüyorum ve yüzündeki panik silinip yerini genişleyen bir sırıtışa bırakıyor. "Ah, sizsiniz." Biraz daha sırıtıyor, aceleyle yemeğini bırakacak bir yer arıyor ve onu masasının altındaki çöp kutusuna atmaya karar veriyor. Sonra ellerini pantolonuna siliyor. "Kalp kızı." diye ekliyor. Yerinde kıpırdanıyor, muhtemelen bir el sıkışma bekliyor olmalı. Bugünlerde çok az doktor tokalaşmayı sürdürse de onu hayal kırıklığına uğratmıyorum. Güzel bir gelenek, sadece birkaç virüs mutasyonu önce akıllıca bir hareket olmaktan çıktı.

"Ben Mike." Muhtemelen ziyaretimin şaşkınlığından eli biraz yapış yapış ama tutuşu sağlam ve coşkulu. "Sizin için ne yapabilirim Doktor?" Tıpkı geçen hafta morgdaki meslektaşının yaptığı gibi, beni memnun etmeye can atıyor. Arkadaş olabileceklerini tahmin ediyorum.

"Birkaç hafta önce bir hastamı kaybettiğimi duymuşsundur." Gözlerini benden ayırmadan başını sallıyor. "Ameliyattan önceki gece onunla olağandışı bir şey olmadığından emin olmak istiyorum. Bunu burada yapmamızın bir yolu var mı?"

"Ah, tabii." diyor enerjik bir sesle, izlediği güvenlik sisteminden sanki onu kendisi icat etmiş gibi gurur duyuyor. "Sana göstereyim. Her şeyi kaydediyoruz ve dosyaları tam iki ay boyunca silmiyoruz. Hastanız ne zaman ölmüştü?"

Ona tarihi veriyorum ve sistem arşivindeki dosyaları aramaya başlıyor.

Görünen ilgimden o kadar heyecanlanmış görünüyor ki, yaptığı her şeyi açıklıyor. "Tarihe göre arşivlenen verilerimiz var, ardından kat ve oda numarasına göre. Koridorlar C01 vb. olarak etiketlenir, asansörler ise E01 şeklinde, otopark birimleri yerine kat kodları vardır, çünkü bu yalnızca bir park yeridir, ancak birden çok katlıdır. Bodrum katları B'dir ve sayı ne kadar yüksekse, bodrum katı o kadar derin demektir."

"Evet, anladım." Söylediklerini sadece yarım dinliyorum. Donaghy'nin ölmeden önceki gece yanına birinin gelip gelmediğini öğrenmek için nefesimi tutuyorum. Ameliyattan önceki sabah iyiydi ama... Ben yine de emin olmak istiyorum.

Ona, Caleb Donaghy'nin ameliyattan önceki gece kaldığı dört haneli oda numarasını veriyorum ve ellerimi birbirine kenetleyerek ekranı izliyorum.

Ekranda görüntülenen kayıt beklenmedik bir şekilde net ve renkli. Sistem yeni olmalı. Kayıt başladıktan sonra, ekranda birkaç düğme beliriyor. Bazıları, hızlı ileri sarma ve oynatma gibi yıllarca video oynayarak tanıdığım kontrol sembolleri, diğerleri ise anlamadığım. Ara yüzde çalışmasını izliyorum.

"Kayıtlar, genellikle sekiz saat uzunluğunda bölümler halinde kaydedilir. Sistem bunu yapıyor, bu yüzden endişelenmemize gerek yok; bu hastanede binlerce kamera var, başka türlü asla yetişemeyiz. Burayı görüyor musunuz?" İmlecini anlamadığım düğmelerden birine doğrultuyor. "Bu düğme, bir sonraki bölüme geçer, kaybolan bir şeyi araştırmak istiyorsan çok kullanışlıdır. Önce hangi bölümde göründüğünü anlarsın, değil mi?" Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum, görünüşe göre bir süreliğine yapmam gereken tek şey bu. "Peki, ne zamandan başlamak istersiniz?"

"Önceki akşam saat sekiz diyelim."

Ekrana tıklayıp önceki bölüme geçiyor, ardından zaman kodunu aratıyor ve videoyu tam ihtiyacım olan yere konumlandırıyor.

Hastama bakıyorum, sırt üstü uyuyor, muhtemelen sakinleştirici almış olmalı. Hâlâ tıraşsız ve o beysbol şapkasını takıyor. Oda loş bir şekilde aydınlatılmış ve TV de kapalı.

Mike ileri sar düğmesine birkaç kez basarak her tıklamada oynatma hızını artırıyor. "Bu görüşte hiçbir şey gerçekten hareket etmediği için, bunu gerçekten hızlı bir şekilde yapabiliriz."

Saatime bakıyorum, biraz endişeliyim. Mike'ın "gerçekten hızlı" olması yine de biraz zaman alıyor. Kimse beni görmeden ve soru sormaya başlamadan önce bodrumdan çıkmak istiyorum.

Telefonu çaldığında yerimden sıçrıyorum ve bir an gözlerimi ekrandan ayırıyorum. Çok çabuk susturuyor ve özür dilercesine bana bakıyor. "Mühim değil. Şimdi moladayım, ama ben-"

"Seni tutmak istemiyorum." diyorum. "Sen devam et, ben burada olacağım, onu uyurken izleyeceğim."

Başını sallıyor ve bir paket sigaranın selofanının hışırdadığı cebine dokunuyor. "Bir şey bulursanız, zaman kodunu yazın, birkaç dakika içinde size yardım etmek için döneceğim." Uzaklaşıyor, sonra hemen arkasını dönüyor ve ekranı işaret ederek "Bu iki düğmeye dokunmayın. Makas bir parçayı siler ve küçük kare yerine bir parça alır. Bunlara dokunursanız büyük sorun olur."

"Onlara dokunmayacağım, söz veriyorum." diye yanıtlıyorum. Neden birisi bu işlevleri bir güvenlik sisteminde oluşturur ki?

Yüzüm açık bir kitap gibi olmalı çünkü beceriksizce gülüyor ve "Eğitim amaçlı ve bazı durumlarda, örneğin burada VIP'ler veya Tom Cruise varsa." diye ekliyor. Sırıtışı gururla doldu ve sırtını çok hafifçe dikleştiriyor. "Bu işten anlıyorum. Geçen hafta vardiya müdürü oldum."

"Tebrikler." diyorum ve dikkatimi tekrar ekrana veriyorum.

Uzaklaşıyor ve birkaç saniye sonra oda kapısının kapandığını duydum.

Kaydın geri kalanında kesinlikle hiçbir şey görünmüyor, hastanın dönüp durması ve plan dahilinde hemşirenin hayati organlarını kontrol etmek için saat ikide gelmesi dışında. Ama odadan çıktığında açık kapıdan siluetini tanıdığım bir hemşire görüyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılırken oynatmayı dondurup ekrana bakıyorum.

Oynatma ekranını kapatıyorum ve aynı zaman kodu için koridor görünümünü yukarı çekiyorum. Hemşire mavi hastane önlüğü giyiyor ve doğruca acil servise gidiyor gibi görünüyor. Eldiven, maske ve kabarık bir saç bonesi takıyor ama sarı saçlarından bir tutam kurtulup omzuna düşmüş. Yavaş yavaş, tanıdığım bir yürüyüşle, Donaghy'nin odasının önünden geçiyor.

Bir kameradan diğerine, nereye gittiğini takip ediyorum. Ameliyathaneye varana kadar durmuyor, sonra Donaghy'nin öldüğü odaya girince onu kaybediyorum.

"Ah, hayır, lütfen, hayır." diye mırıldanıyorum kırık, boğuk bir fısıltıyla. Nefes nefese, yayını ameliyathane görünümüne çeviriyorum ve elim ağzıma bastırılmış, derin derin soluyarak izliyorum.

Ekranda hemşire pompa makinesine yaklaşıyor ve bir sonraki ameliyat için hazırlanan kardiyopleji solüsyonunun saklandığı soğutmalı bölmeyi açıyor. Cebinden büyük bir şırınga çıkarıyor ve iğne kapağını çıkarıyor. Sırtı kameraya dönük ama yanında ne getirdiyse kardiyopleji solüsyon portuna enjekte ettiğinden hiç şüphem yok. Sonra şırıngayı cebine geri koyuyor ve her şeyi olduğu gibi bırakıyor.

Fazla zamanım yok ama bu vermesi kolay bir karar. Makas düğmesine basıyorum ve ekranda bölümün silinmesini istediğimden emin olduğumu onaylamam isteniyor. Evet'e basıyorum ve ekran statik hale geliyor, ancak küçük kare düğme hâlâ orada. Sonra ona basıyorum ve birkaç gün öncesinden bir segmenti içe aktarıyor. Operasyon sorunsuz bir şekilde tamamlanıyor ve nefes alıyorum.

Koridorlarda yürüdüğünü ve muhtemelen arabasını park yerinde bıraktığını hatırlıyorum. Birer birer, olabildiğince çok segmenti değiştiriyorum ve Mike geri döndüğünde bir başkasını daha silmeden duruyorum.

Ellerim titriyor ve nefesimi düzene sokamıyorum.

"Bir şey mi arıyordunuz?" diye soruyor, segment seçim ekranında beni bularak.

"Evet." diyorum, sesim hissettiğimden daha sakin çıkıyor. "Ondan önceki gecenin videosunu görmek istiyorum. İki gün hastanede kaldığını hatırladım."

Fareyi devralıyor ve dosyayı kolayca buluyor, ardından gerçek hızın on katı hızda oynatmaya başlıyor. "Neden şüpheleniyorsunuz?"

İç çekiyorum, bir rahatlama belirtisi gergin kaslarımı çözmeye başlıyor. "İnsanlar bize her zaman yalan söyler, biliyorsun. Onlara bir ameliyattan önce tuz yiyemeyeceklerini söylersin ve sırt çantalarına iki torba cips saklarlar."

"Ah, anlıyorum." Sonra gülümsüyor ve "Soğukkanlı bir katil aradığınızı sanıyordum." diyor. Kahkahası odayı dolduruyor ve sözlerini duyduğumda içimi parçalayan endişe sarsıntısını gizleyerek onunla birlikte gülüyorum. "Biliyor musunuz, bir gün polis olmak istiyorum." diye ekliyor ve bir süre onun kariyeri

hakkında konuşurken oynatmanın tamamlanması sonsuza kadar sürüyor.

Önceki gece videosu hiçbir şey göstermiyor. Hastamın odasına kimse girmemiş ve o da cips yememiş.

Önemli olduğundan değil. O videoda kendisini digoksin serpilmiş donatlarla kendini zehirlerken bile bulsam yine de bundan kimseye bahsetmem.

Tehlikede olan çok şey var.

31

İSİM

Sekizi çeyrek geçe ofisime geldiğimde Madison'ı selamlıyorum ve sonra alnımı genişçe açtığım parmaklarıma ve dirseğimi kırmızı Donaghy dosyasına dayayarak masama oturuyorum. Melanie'nin resimlerine bakıyorum, ezelden beri masamda duran eskisi ve geçen hafta evden getirdiğim yenisi, şimdi uyumlu bir gümüş çerçeve içinde. Küçük kız kardeşim fotoğraftan hayallerini gerçekleştirmiş bir çocuğun gözleriyle bana gülümsüyor. Beni tekrar vurmadan önce, gerçeklikten kısa bir kaçışım.

Az önce gördüğüm şeyle hâlâ uzlaşamıyorum. Yaptıklarımla. Bir güvenlik sisteminden kasıtlı olarak kanıtları kaldırdım. Delilleri tahrif etmek ve adaleti engellemekle birlikte hapis cezası gerektiren bir suç. Yakalanırsam bir daha asla gün ışığını göremeyeceğim.

Madison bana dumanı tüten bir fincan kahve getiriyor ve sanki açık denizde boğuluyormuşum da o cankurtaranmış gibi kahveyi elinden kapıyorum. Parmaklarımı ısıtıyor ve gergin sinirlerimi yatıştırıyor. Kafeinin vücudumda akmasını arzulayarak kısa bir süre üflüyorum ve sonra bir yudum alarak boğazımı yakıyorum.

Madison'ın günün programıyla ilgili incelemesini yarım dinliyorum, düşüncelerim yarışırcasına az önce gördüklerimi inceliyor. Ve görüntüleri silmemi. Kimsenin ne yaptığımı bilmeyeceğini kendi kendime defalarca tekrarlayıp duruyorum. Kendim

için daha da derin bir kuyu kazmaya devam etmem komik ama başka seçeneğim yoktu.

M, Madison'ın incelemesini yarıda keserek, tipik bir tarzda kapımdan içeri dalıyor. Umursamaz bir tavırla el sallıyor ve yüzümden birkaç santim uzaklaşana kadar masanın üzerine eğiliyor. Sesini alçaltarak, "Senin çok büyük bir sorunun var." diyor. Bunu asla yapmaz.

Midem kayıyor. "Ne oldu?"

"Güvenlik ofisi aradı. Eyalet Savcılığı'nı kimin aradığını biliyorlar." Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Benim sormamı beklemiyor. "Lee Chen. Buna inanabiliyor musun?" Saf bir şaşkınlık hareketiyle ellerini birbirine vuruyor.

Nefes alıyorum, rahatladım, sabah erkenden güvenlik ofisine yaptığım ziyaretle ilgili değilmiş, sonra söylediği şeyi idrak ediyorum. "Lee mi?"

Bunun geldiğini görmemiştim. Kendi ekibimden birinin böyle bir şey yapması beni kesinlikle mahvediyor.

Ama Paula Fuselier adlı fırtınanın nasıl başladığını bildiğim için minnettarım. Bilmemekten daha kötü bir şey yok.

M'in en belirgin özelliği hızlı harekete geçmesidir. "Lee Chen'i buraya çağırın, hemen." diye Madison'a doğru bağırıyor. Asistanım telefonu açarken, M masanın önüne oturup bacak bacak üstüne atıyor. Sonra bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Benim konuşmama izin ver, tamam mı?"

Lee Chen, yanında Madison ile geldiğinde, solgun ve hastalanıp halının her yerine kusacakmış gibi görünüyor. M, Madison'a tekrar el sallıyor ama Madison masasından öteye gitmiyor, arada sadece cam kapılar var.

"Şu anda senden duymam gereken tek şey nedeni." diyor M, sanki üzerine atlayacakmış gibi öne doğru eğiliyor. "Eyalet Savcılığı'nı birkaç kez aradığını biliyorum. Sadece nedenini bilmiyorum."

Aramalar? Birden fazla mı varmış? Kalbim kırılıyor. Derin bir hayal kırıklığıyla Lee'ye bakıyorum.

Çenesi titriyor ve zar zor ayakta duruyor. "Çok üzgünüm." diyor sonunda, sözleri sadece bir fısıltıdan ibaret. "Başka bir

seçeneğim yoktu. Beni yakaladılar, biliyorsun ve annemin yeşil kartı yok."

"Seni ne yaparken yakaladılar?" diye soruyorum ve M hemen sessizlik emrini bozduğum için bana ters ters bakıyor.

"Sadece lanet olası bir alkollü araç kullanımı." Hıçkırarak ağlamaya başlıyor. "Ama annemi de biliyorlardı. Bir anlaşma teklif ettiler ve ben de kabul ettim. Annem Çin'e geri dönemez. O ölür. Bana yalvarırcasına bakıyor. "Seni akladıklarında çok mutlu oldum. Beni affet lütfen."

"Onlar kim?" diye soruyorum ve bu sefer M bana ters ters bakıp azarlamıyor. "Anlaşmayı sana kim teklif etti?"

"Buraya gelen savcı. Paula Fuselier."

Hayır. Bunu anlamadım. Donaghy ameliyatından çok önce beni araştırmaya başladığı anlamına geliyor. Ama neden? Tüylerimin diken diken olması dehşet içinde midemi kaldırıyor. "Ne zaman oldu?"

"Geçen yıl, Ekim ayında."

Bu hiç mantıklı değil. "Sana ne yaptırdı?"

Gözlerini yere indiriyor ve ellerini önünde kavuşturuyor. "Vakalarında bir şeyler ters gittiğinde onu aramamı istedi. Onu sadece bir kez aradım, yemin ederim. Onu Orlowski pıhtılaşma kazası için aramadım.

Ağzım açık kalıyor ve söyleyecek bir şey bulamıyorum.

"Yalan söylüyorsun." diye çıkışıyor M. "Çalışanlarımda asla kabul edemeyeceğim tek şey sahtekârlıktır."

"*Beni* ikinci kez aradı. Wiley'nin vaka geçmişinden işine yarayabilecek bir şeyler bulmamı söyledi. Hakem değerlendirmesi sırasında ne söylediğini ve bu kararı ne kadar iyi savunduğunu biliyordum, bu yüzden ona hayata döndürme istatistiklerini verdim. Bu ikinci aramaydı, yemin ederim."

M'in eli alnına gidiyor. Onu anlayabiliyorum... benim de başım dönüyor. "Meslektaş denetimi oturumunda neler olup bittiğini nasıl duydun?"

Omuz silkiyor ama bakışını kaldırmıyor. "Herkes konuşuyor. Çünkü Dr. Bolger'in durumu çok dramatikti ve bizim Dr. Wiley-"

"Yeter!" M, elini kaldırarak bağırıyor. "Alt kattaki laboratuvara rapor vereceksin ve ben seninle ne yapacağıma karar verene kadar sürekli üçüncü vardiya alacaksın. Gidebilirsin."

Lee uyurgezer gibi kapı kolunu tutuyor, sonra bana dönerek, "Lütfen beni bağışlayın Dr. Wiley." diye fısıldıyor. "Sadece kendimi affedemeyeceğimi bilin." Başını derince eğiyor ve gözden kaybolur. Bitişikteki ofiste, Madison'ın ağzı açık.

M duruyor ve ben de aynı şeyi yapıyorum, ancak oda benimle birlikte daha hızlı ve daha hızlı dönüyor. Ama sonra M bana göz kırpıyor. "Bizi bırakmadığından emin olacağım. Bu iş mahkemeye taşınırsa, onun bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız var. Tanıklığı bunun bir tuzak olduğunu kanıtlayabilir. O ve annesinin göçmenlik durumu hakkında avukatla konuşmam gerekiyor. Bunu düzeltirsek, artık onunla oynayamazlar." Sonra gülümsemesi soluyor. "Neler olup bittiğini ve Eyalet Savcılığının neden seni çivilemek için anlaşmalar yaptığını anlamanı öneririm. Bu tür bir komplikasyonun hastanem için işleri altüst etmesini istemem. Anlıyorsun değil mi?"

Cevabımı beklemiyor, arkasında zorlukla hayatta kalabileceğim bir girdap bırakarak gidiyor. Açık ve basit bir şekilde beni ihtar etti.

Bu karışıklığı çöz, yoksa görevini kaybedersin.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

32

GERÇEK

Günümün geri kalanını elimden geldiğince çabuk ve etkili bir şekilde, birkaç idari görevi erteleyerek veya Madison'a devrederek tamamlıyorum. Yardım etmekten memnun ve Chen hakkında öğrendiklerinden sonra dudaklarını kıpırdatmıyor. Bu konuda derinden üzgün olduğunu söyleyebilirim. Muhtemelen bir daha asla kimseye güvenemeyeceğim, ama şu anda aklımın merkezinde bu yok.

Hastaneden çıktığımda, güneş hâlâ ufkun üzerinde, son zamanlarda nadir görülen bir manzara. Hafif çiseleyen ve kasım havası veren bulutlu, kasvetli bir gün ama gün ışığını memnuniyetle karşılıyorum. Yine de ruh halimi pek de aydınlattığı söylenemez.

Eve gittiğimde, annemi kucağında bir moda dergisiyle kanepede kıvrılmış halde buluyorum. Ayağa kalkıyor ve bana sarılıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Bu sefer hızla geri çekilip ona bakıyorum ve soru sormak zorunda kalmamak için gözlerinde cevaplar arıyorum.

Her zamanki şefkatiyle ve biraz da hüzünle gülümsüyor, sonra çocukken yaptığı gibi saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Bir anlığına gözlerimi kapatıyorum, hâlâ beş yaşında olmayı diliyorum. Onları açtığımda, hâlâ kırk bir yaşında bir yetişkinim ve düşündüğümden çok daha fazla mücadele eden biriyim.

Gördüklerimi ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Bir şeylerin ters gittiğini hissederek bekliyor ve sabırla bana düşüncelerimi toplamam için gereken zamanı veriyor. Gözlerinde ve çenesinin sertliğinde hayatım boyunca güvendiğim aynı gücü görüyorum.

Gözyaşları gözlerimi yakıyor. "Biliyordun." diye fısıldıyorum. "Hastamın kim olduğunu biliyordun."

Gülümsemesi solarken sığınağıma doğru hızlı bir bakış atıyor. Açık kapısından dizüstü bilgisayarımı masanın üzerinde görebiliyorum.

Titreyen, kemikli parmaklarıyla elimi tutuyor ve benimle birlikte kanepeye oturuyor. "Evet. Ama bunun neden önemli olduğunu biliyor musun?"

Melanie'nin morarmış bacaklarını hatırlayarak güçlükle yutkunuyorum. Otopsi raporundaki kelimeler kafamda dönmeye başladı. "Evet biliyorum."

Annem donmuş parmaklarımı yüzüne götürüyor ve yanağını onlara yaslıyor. "Ah, tatlım, Melanie hakkında bir şey bildiğini bilmiyordum."

"Bize geldiği ilk günden beri." diye fısıldıyorum, ürkütücü derecede sessiz evde bu tür şeyleri yüksek sesle söylemeye isteksizim.

"Ve sen hiçbir şey söylemedin?"

Gözyaşlarıyla gülümsüyorum. "Aptal bir gençtim anne. O gece ağladığını duydum ve Melanie'yi geri göndermek istediğini düşündüm."

Nefesini tutup eliyle ağzını kapatıyor. "Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Sadece birkaç günlüğüne, merak etme. Sanırım onu kaybetmekten korkuyordum, hepsi bu. O tamamen benimdi, biliyorsun. Yeni küçük kız kardeşim." Annem elimi sıkıyor ve geriye yaslanıp gözlerini kapatıyor. Böyle otururken çok savunmasız ve zayıf görünüyor. Ondaki bu kırılganlığı daha önce fark etmemiştim... Dikkatimi vermediğim zamanlarda üzerine sızmış olmalı. "O gece neden ağladığını anlıyorum. Ama neden babamla tartışıyordun?"

"Tartışmıyorduk." diyor yumuşak bir sesle. "Ne yapacağımızı konuşuyorduk. Zavallı çocuğun cinsel saldırıya uğradığı belliydi. Onu muayene ettirmek istedik ama tekrar travma geçirmesini istemedik. Ona o banyoyu yaptırdığımda ve o morlukları gördüğümde öleceğimi sandım. Zavallı şey beni ağlarken gördü ve çok utandı. Ona kızmamam için bana yalvardı." Parmağının ucuyla gözyaşını siliyor. "Bunu hayal edebiliyor musun?"

"Peki, ne yaptın?" Bu soruları neredeyse otuz yıldır kendime soruyorum ama ona sormaya asla cesaret edemedim.

"Bill ona sakinleştirici verdi. Büyük bir risk aldı ama onun tekrar travma geçirmesini istemedi. Muayeneyi sen uyurken kendimiz yaptık. Tahmin bile edemezsin..." Nefesi kesildi ve tekrar konuşmadan önce bir an bekledi. "Ertesi gün polise gittik. Melanie ile konuştular ama o bir şey söylemeyi reddetti. Sanki bir şekilde onun hatasıymış gibi çok utanmış ve korkmuştu."

Melanie'yi polise götürdüklerini hiç bilmiyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun yanımdan ayrıldığını hiç hatırlamıyorum ama bu mümkündü; bundan şüphe duymuyorum. Keşke bana söyleselerdi.

"Üvey anne babasını araştırdılar, ancak onun ifadesi ve resmi bir tıbbi muayene olmadan yapabilecekleri hiçbir şey yoktu."

"Tıbbi muayene için ona tekrar sakinleştirici verebilirdin..."

"Önemli değildi." diye yanıtladı acı bir şekilde. "Kullanılabilir herhangi bir DNA elde edebilmek için çok fazla zaman geçmişti ve her neyse, DNA o zamanlar bugün olduğu gibi herkesin ağzında değildi. Çok bilinmiyor ve kullanılmıyordu." Bir an dudakları titriyor. "Ama üvey babasının adını öğrendik. Caleb Donaghy. Asla unutamayacağım bir isim." Bunu söylerken sesi sertleşiyor. "Polis birkaç koruyucu aileye baktı, çünkü birkaç tane vardı. Çürüklerinin, onu evlat edinmemizden sadece birkaç gün önce sahip olduğu son koruyucu aile dışında başka biri olamayacak kadar taze olduğunu biliyorduk. Hem bu hem de koruyucu ailesinden kaçmış olması gerçeği. Aslında iki kez. Ve kimse ona nedenini sorma ya da sadece o zavallı bebeğin yaralarına bakma zahmetine girmemiş."

"Ya o canavar başka kızlara da tecavüz ederse? Pedofiller değişmez. Asla durmazlar. Baktığı diğer kızlara sorma zahmetine giren olmadı mı?"

Güçsüzlüğünün ve suçluluk duygusunun ağırlığı altında başını sallıyor. "Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bill bir avukat bile tuttu, o da onu yasadışı bir şey yaparken yakalamayı umarak bir özel dedektif tuttu, böylece onu çocuklardan uzak tutabilecektik." Elimi sıkıyor. "Denedik tatlım. Beni yıllarca ayakta tuttu ve kâbuslarıma musallat oldu." Burnunu çekti ve kısa bir an için başka tarafa baktı, sonra tekrar bana baktı. "Baban dört yıl boyunca insanlara dinlemesi için yalvardı, telefon görüşmeleri yaptı ve o adamı koruyucu aile rehberinden çıkarmaları için iyilikler istedi. Yapabileceğimiz tek şey buydu."

Dünün canavarlarının ve bugünün yürek burkan hesaplarının peşini bırakmayan bir sessizlik. Aramızda bir yerde, anılarımın şeffaf alanında küçük kız kardeşim bana gülümsüyor, beni cesaretlendiriyor, her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

"Sonra bir gece, ben sana çay getirirken sen hastalarının vaka notları üzerinde çalışıyordun." diye devam ediyor hikâyeye, uzun, yorucu bir yolun sonundaki birinin yumuşak sesiyle. "Adı tam orada, ekrandaydı. Melanie'den beri hayatımın her günü aklımdan çıkmayan isim. Kaderin bir cilvesi sonucu senin hastan olmuştu." Göğsünden uzun bir iç çekişin kaçmasına izin veriyor ve görünür bir ıstırapla bana bakıyor. "Senin masanda ölmek zorunda kaldığı için çok üzgünüm tatlım." Göğsünün inip kalkmasına neden olan bir hıçkırığı bastırıyor. "Ama ölmesi gerekiyordu."

Kolunu omuzlarıma doluyor ve ben de yüzümü saçlarına gömüp kokusunu içime çekerek kendime yaklaşmasına izin veriyorum.

"Evet, ölmesi gerekiyordu." diye fısıldıyorum ve o ağlarken ona sarılıyorum, gözyaşlarımız birbirine karışıyor. "Bundan ikimiz de eminiz."

33

SUÇLULUK

Dört kısa kelime ve bunlar ruhumu düşündüğümden daha fazla özgürleştiriyor. Bu sırrı annemden saklamak üzerime çok büyük bir yük bindiriyordu.

Terli Pinot Noir şişesinin tıpasını açmak için biraz uğraştıktan sonra ona bir kadeh şarap getiriyorum. Sonra kendime cömertçe bir kadeh dolduruyorum ve kanepede annemin yanına oturuyorum.

Bütün bunlar hakkında ne hissettiğimi anlamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Son üç haftanın olayları, kim olduğumu ve hangi kumaştan yapıldığımı merak etmeme neden oldu.

Kanepemizde oturmuş şarap içerken annemle beni düşünüyorum ve kendime soruyorum. *Biz gerçekten kimiz? Yaptıklarımız kim olduğumuzu ve gelecekte nasıl yaşayacağımızı nasıl değiştirecek?*

Bu kolay bir soru değil.

Annem şarabından bir yudum alıyor ve bardağı sehpanın üzerine bırakıyor. "Söylesene, hastanın kim olduğunu nasıl bildin?"

Gözlerim bir süre boşluğa bakıyor. "Onu evlat edindiğimiz gün bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. O morluklar vardı... ama ben de bir çocuktum. Bununla ne yapacağımı bilemedim. Dövüldüğünü ya da bir şekilde kendine zarar verdiğini düşündüm.

Bütün gece ağladın ve ben bir süre bir şeylerin çok ters gittiğinden korktum." Şarap kadehimi dudaklarıma yaklaştırıyorum ama henüz yudumlamıyorum. "Öyleydi, ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordum." Anneme şükranla gülümsüyorum. "Sonra Melanie terapiye gitmeye başladı ve ben onun dövüldüğüne ya da tacize uğradığına dair ilk sonuca varmaya başladım."

Annem artritik ellerine bakarak, "Bir şeylerin bu kadar farkında olduğunu bilmiyordum." diye fısıldıyor. Onları yavaşça sıkıyor, acıyı elinden geldiğince ovuşturuyor. "Bize bir şey söylemeliydin."

Evet, yapmalıydım. Çocuklar, özellikle de gençler böyle aptal olabilirler. Dünyanın yükünü gereksiz yere veya en azından zamanından önce omuzlarında taşırlar. "Sonra bir gün parka gittik ve onu bir bankta otururken görünce ağlamaya başladı. Doğum lekesini hatırladım, başka bir şeyi değil. Eşsizdi."

"Bu yüzden mi artık parka gitmek istemiyordu? Bir pazar günü siz kızları götürmek istediğimde delicesine ağlamıştı." Başımla onaylıyorum. Kalbini sakinleştirmek ister gibi elini göğsüne koyuyor. "Keşke bilseydim."

"O zamanlar adını bilmiyordum. Göğsü tamamen açık bir şekilde masamda yatarken o doğum lekesini tekrar görene kadar onun kim olduğunu bilmiyordum." Başımı sallıyorum, o günün hatırası hâlâ aklımda. "On altı yaşımdayken izlediğim bir TV programı, Melanie'nin onun tarafından tecavüze uğramış olma ihtimaline karşı gözlerimi açtı. Semptomlar uyuyordu, onu eve getirdiğimiz günkü davranışı, her şey morluklarının bir dayaktan daha fazlası olduğunu gösteriyordu." Kadehimdeki şarapla oynuyorum, etrafında dönüyor, yakut ışıltılarıyla ışığı yansıtıyor. Sıvının huzursuzluğu, kalbimdeki çalkantıya uyuyor. "Babamdan ne kadar korktuğunu hatırlıyor musun? Kendisine dokunmasını ya da elini tutmasını istemiyordu."

"Melanie'nin babanın o adama hiç benzemediğini anlaması yaklaşık bir yılını aldı. Eline uzandığı gün, baban sevinç gözyaşları dökmüştü."

Melanie ve babam hakkında, onun bizimle olan kısa hayatının küçücük, değerli bir parçasını bir şekilde kaçırmış olmamı

bilmek acı tatlıydı. Onca yıl sonra, her ikisi için de mutlu hissediyorum. Kaybettiğimiz zamanların ve canların yıkımı içime sızıyor, kasım rüzgârında bir yaprak gibi titretiyor beni.

Benimmiş gibi görünmeyen ağlamaklı bir sesle, "Ona söz verdim anne." diye fısıldıyorum. "Parkta o gün, onu sonsuza kadar güvende tutacağıma söz verdim." İnanamayarak başımı sallıyorum, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar acı verici anıları yeniden yaşıyor gibiyim. "O gece ve ondan sonra pek çok kez yatağımda uyudu ve o adamın ona bir daha asla yaklaşmayacağına yemin ettim."

"Yanında olduğun için çok mutluyum." Annem titreyen, budaklı parmaklarıyla elimi sıkıyor. "Yaptığın her şey için. Sen onun koruyucu meleğiydin."

Şarap kadehini sehpanın üzerine koyduktan sonra elini tutuyorum. "Ama ben orada *değildim* anne." diye itiraf ediyorum. "O adamın onu bir daha asla incitmeyeceğine söz vermiştim... ve incitti."

"Hayır tatlım, senin hatan değildi." Ben konuşurken sımsıkı kapanan göz kapaklarından yaşlar fışkırıyor.

"Öyle." diye sesimi yükseltiyorum. "Bilmeliydim. Öldüğü gün, bunu bilecek yaştaydım. Tanrı aşkına, tıp fakültesine hazırlanıyordum, artık bir yetişkindim, flört ediyordum, seks yapıyordum ve her şeyi onun anlayabileceğinden çok daha iyi anlıyordum." Gözyaşlarımı saklamak için başımı eğiyorum. Gevşek saç tutamlarım yüzüme düşüyor ve sanki bir çocukmuşum gibi annem onları topluyor.

"Hayır bebeğim, senin hatan değildi."

"Bilmeliydim." diye inatla tekrarlıyorum, ben kendimi henüz affetmemişken onun beni affetmesine izin vermeyerek. Elimi onun elinden çekip ayağa kalkıyorum, sonra kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atmaya başlıyorum. Yumruklarım sıkılı ve sanki hayatım için savaşmaya hazırlanıyormuşum gibi göğsümün önünde tutulmuş ama kendim için değil kendimle *savaşıyorum*. "Bana ilk randevusuna çıkacağını söylediğinde, onun adına çok heyecanlandım. Bir erkek arkadaşı ve daha sonra bir koca, bir aile ve kendi çocukları ile gerçek bir hayat şansı

yakalayacağını düşündüğüm için çok mutluydum." Ayağımı yere vurup sanki her şeyi batıran oymuş gibi anneme ters ters bakıyorum. "O gece gitmeden önce ne yaptım biliyor musun? Saçını ve makyajını yaptım. Saçlarını, anne!"

Beni dinliyor ve bana şefkatle, anlayışla ve büyük bir üzüntüyle bakıyor. Hiçbir şey sormuyor, beni aceleye getirmiyor. Her zaman olduğu gibi sadece benim için orada.

"Mavi balon eteğimi ve fırfırlı beyaz bluzumu almasına izin verdim. O eteği çok beğenmişti, hatırlıyor musun?" Başıyla onaylıyor ve gözünün kenarından akan yaşı siliyor. "Kendi etrafında dönüyor ve o kadar çok gülüyordu ki onu aşağıdan duyabiliyordunuz. Sonra saçını yaptım." Mavi şifon dalgası içinde dönüşünü hatırladığımda gözlerimi aydınlatan gülümseme, öfkeyle sönüyor. "Onu erkekler konusunda uyarmak bir an bile aklımdan geçmedi."

Yapmayı başaramadığım şeylerin ağırlığı o kadar ağırdı ki, hâlâ bunun hakkında konuşmakta zorlanıyorum. Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak biraz daha geveliyorum.

"Erkek arkadaşı ondan bir yaş büyüktü ve yeterince iyiydi ama yine de bir erkekti. Er ya da geç harekete geçecekti, değil mi? Onu öpecek, belki bacaklarına, göğüslerine dokun... Bunu biliyordum! Ve ona tüm erkeklerin aynı olmadığını, hepsinin Caleb Donaghy olmadığını söylemeyi düşünmedim." Ellerimle öfkeyle işaret ediyorum. "Hâlâ bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

Annem ıstırap içinde yuvarlanmış, yaşlarla dolu gözlerle bana bakıyor. Titreyen eli tekrar ağzını kapatarak sessiz bir iniltiyi susturuyor.

"Daha da kötüsü, nereye gittiğini sana hiç söylemedik. Bunu bir sır olarak saklamak istedi ve ben..." Sesim çatladı ve tekrar konuşmadan önce kendimi toparlamam gerekti. "Onun böyle dans ettiğini, ilk randevusuna hazırlandığını, bir erkeğe biraz âşık olduğunu gördüğüme çok sevinmiştim. Onun iyi olduğuna, iyileştiğine o kadar umutsuzca inanmak istiyordum ki. Belki de küçükken o adamın ona ne yaptığını artık hatırlamıyordu." Daha karanlık anılar zihnimi işgal edip beni acımasızca suçluluk, keder ve öfke parçalarına ayırırken derin bir nefes alıyorum.

Annem "Gel, yanıma otur." diyor ama ben henüz hazır değilim. Bacaklarımda beni koşmaya iten bir titreme var ama gidecek hiçbir yer yok. Yaşadığım sürece bu yükü taşımak zorunda kalacağım.

"Onunla konuşmalıydım..." Göğsümü kabartan hıçkırıklarımı bastırıyorum. "Hâlâ odasına çıkamıyorum, biliyorsun. Orada çok mutluyduk. Hâlâ güldüğünü görebiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onun bir derviş gibi dans ettiğini, mavi eteğimin içinde döndüğünü, uçmak istiyormuş gibi kollarını çırptığını görüyorum. Dönüyor, dönüyor ve dönüyor, ta ki nefesi kesilene ve fırfırlar, renkler ve mutluluk denizinde kendini yere bırakana kadar." Güçlükle yutkunuyorum, duramıyorum ama söylediğim her kelime canımı yakıyor. "Sonra vücudunu, ağırlığını kollarımda nasıl hissettiğini hatırlıyorum, soğuk, cansız ama çok ağır. Onu kaldırdım ama çok geçti. Sadece duş almak için on dakikalığına gitmiştim."

Adımlarımı durdurup yatak odası kapısına bakıyorum, merdivenlerin tepesinde parlak bir meşe var. Kelimelere dökmediğim karanlık anıların parçaları gibi orada duruyor. Onu karyola direğinde asılı halde bulduğumda yardım çığlıklarım. Babamın telaşlı ayak sesleri, ardından onun hareketsiz vücudunu kollarımdan çekip gitmesine izin vermek için ellerimi açarken ki şaşkın bakışı. Annemin yürek burkan feryatları, gırtlaktan ve kaba. O kasırganın içinde bir yerlerde, kendi sesim, onun adını haykırıyor, bırakmayı reddediyor.

"Geri döndüğünde ne kadar üzgün olduğunu fark etmedim bile. Onu asla yalnız bırakmazdım. Hayatına son vereceğini hiç düşünmemiştim. O saatleri, o günü tekrar yaşıyorum ve nasıl kaçırdığıma hâlâ şaşırıyorum."

Annemin yanağından bir damla daha yaş süzülüyor. "Ah, bebeğim... kaçırmadın. Çok iyi hatırlıyorum ve üzgün görünmüyordu. Erkek arkadaşıyla cenazeden birkaç gün sonra konuştuk ve bize onun film izlerken aniden ağlamaya başladığını ve eve gitmek istediğini söyledi. Muhtemelen senin de dediğin gibi ona dokundu, onun bastırdığı her türlü olumsuz duygu ve anıyı tetikledi ya da belki de filmdeki bir şeydi. Ama bunların hiçbiri

senin suçun değil. Caleb Donaghy, Melanie'mize ilk saldırdığı gün onu öldürdü."

"Biliyor musun, bunu kendime hep söylüyorum. Ne kadar korkunç bir şey yaptığımı bilerek aynada kendime bakmaktan daha kolay. Onunla konuşabilir, belki ilk başta onu çifte randevuya çıkarabilir veya terapistine bununla en iyi nasıl başa çıkacağını sorabilirdim. Evet, Caleb Donaghy kız kardeşimi öldürdü, hiç şüphem yok ama ben de çok bilgisiz, bencil bir seyirciydim ve her şeyin gözlerimin önünde olmasına izin verdim."

Annemin şarap kadehini almak için eğilirken çenesi biraz öne doğru uzanıyor. "Öldüğüne sevindim." diye fısıldıyor.

Yanına oturup sehpanın üzerinden bardağımı alıyorum. Şarap şimdi ılık ama umurumda değil. "Ben de."

Şarap kadehine bakarak, "Kamera kaydı olabilir." diye fısıldıyor. "Benim, biliyorsun, hastanede."

"Gitti." diye yanıtlıyorum gelişigüzel bir tavırla, sanki ona çöpü dışarı çıkardığımı söylüyormuşum gibi. "Hemen hemen hepsi. En azından en kötü kısımları."

Ona bakıyorum ve gözlerinde endişe görmüyorum, sadece huzur var. Onu uzun zamandır huzurlu görmemiştim. "Şimdi tek yapmamız gereken fırtına geçene kadar tamamen sessiz olmak."

Başıyla onaylıyor, sarı saçları omuzlarında dalgalanıyor. Her zaman böyle güzel saçları vardı.

Sormak zorundayım, yoksa sayısız geceyi yatakta bir o yana bir bu yana dönerek geçireceğim. "Şırıngada ne vardı?"

Soruma alınmıyor, sadece şaşırıyor, sanki kendi başıma çözmeliymişim gibi. "Potasyum, başka ne olabilir ki?"

Derreck'in arabası perdelerin arasından şerit farlar saçarak garaj yoluna girerken, sessizce minnetle gözlerimi kaldırıyorum. Kardiyopleji solüsyonu da potasyumdu, ancak daha düşük bir konsantrasyondu. O kalbi iki dakika salinle yıkadıktan sonra, vücudun otopsisine dayalı olarak hiç kimse ilk konsantrasyonu tespit edemeyecekti. Aşırı derecede yüksek bir potasyum konsantrasyonu, ameliyat sırasında onu etkili bir şekilde zehirleyerek tekrar başlamasını engellemişti.

Kadehimi kaldırıp "Adalete." diye fısıldıyorum.

Annem de kendininkini kaldırıyor. "Ve Melanie'ye."

Derreck içeri girdiğinde bizi kanepede ağlarken ve el ele tutuşmuş halde buluyor. Kaşları endişeyle çatılıyor. "Neler oluyor?"

Annem sakince cevap veriyor. "Endişelenecek bir şey yok. Sadece anne kız konuşması ve biraz duygusal hatıralarımız var."

Sözcük kullanmadan soruyu tekrar soruyormuş gibi bana bakıyor. Âşık olduğum adama bakıp gülümsüyorum. "Hiçbir şey bebeğim, biz iyiyiz."

Bugün olanların ne kadarını ona anlatmam gerektiğinden emin değilim. Bazı sırları kimle olursa olsun paylaşmak iyi değildir.

Paula denen kadın beni bitirmek konusunda bu kadar kararlıyken bundan sonra ne olacak, bilmiyorum. Annemin potasyum enjekte ettiği orijinal kardiyopleji solüsyonu torbasını bulabilir. Hastaların ölümünden sonra bu tür kullanılmış sarf malzemelerini alıkoyuyorlar mı acaba? Bu konuda ne kadar az şey bildiğimi anlıyorum. Belki kardiyopleji torbası şu anda Cook County adli tabibinin ofisinde, bir adli tıp laboratuvar masasının üzerinde de olabilir. Temel analiz, çözelti konsantrasyonunun yanlış olduğunu gösteriyordur. Oradan videolara bakabilirler ve yeterince dikkatli bakarlarsa silmediğim kayıtları da bulabilirler. Sonra, yeni atanan vardiya müdürü Mike gelişigüzel bir şekilde gecenin köründe orada videolara baktığımı ve beni birkaç dakikalığına yalnız bıraktığını söyler.

Bildiğim bir şey var ve bu beni korkutuyor.

Bu gece birlikte geçireceğimiz son gece olabilir.

34

VİDEO

Derreck'in bizim için hazırladığı hafif bir akşam yemeğinden sonra televizyon açık ve biz tekrar kanepedeyiz. Akşam yemeğinde kalamata zeytinli ve bol kekikli lezzetli bir Yunan salatası, tuzlu kraker ve peynirli omlet vardı.

Fazla yemek yemedim, düşüncelerim beni o kadar dayanılmaz bir endişeyle doldurmuş durumda ki, ailemin yanında olmaya zar zor katlanabiliyorum. Kafamda KORKU kısaltmasını ezbere okuyorum, her şeyi ortadan kaldıracağını umarak onu gizli bir mantraya dönüştürüyorum. *Sahte kanıt gerçek gibi görünüyor. İşte kaygı budur.*

O zaman belki de tüylerimi diken diken eden şey bu değildir. Kanıtlarım olabildiğince gerçek ve polisler her an kapımı çalabilir.

Paula Fuselier soruşturmasına devam ettiği sürece hepimiz risk altındayız.

Görünüşte çok sakin ve rahatlamış bir şekilde elimizde şarap kadehleriyle televizyon izliyoruz. Derreck, kolaylıkla mantarını açtığı ikinci bir Pinot Noir şişesiyle şarabı dolduruyor. Önce benimkiyle başlıyor ve o neredeyse ağzına kadar doldurana kadar kadehi tutuyorum. Alkol kaygı için birebirdir, ama benim durumumda yeterli değil. Tek bir kaygım yok... Kendi güvenliğim,

annemin güvenliği, geleceğimiz için haklı bir kaygım var; hatta hayatımız için.

Polisiye dizi izliyoruz. Bu tür şeyler için nadiren zamanım oluyor ve televizyonu açtığımda çoktan başlamış durumda. Benimkinden çok annemin zevki. Dizi, katili aşağılık kötü bir adam olarak tasvir ederek izleyicinin polislerle duygusal bağ kurmasına neden oluyor. *Ben de böyle miyim? Anne kimdir?* Başka insanlar hayatının dizisini izleseler, Paula Fuselier'i desteklerler mi? Yoksa bir canavarın diğer kızlara zarar vermesinin engellendiği konusunda hemfikir mi olurlar? Görünüşe göre şarap, kimlik krizimi hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Bir reklam arası oluyor ve Derreck bunu bir kâse kraker almak için kullanıyor. Muhtemelen hâlâ aç. Bizden farklı olarak, polislerin her an kapıdan içeri dalacağı düşüncesiyle midesi korkuyla çalkalanmıyor.

Başka bir reklam başlıyor ve müziği tanıyorum. Derreck'in suç oranlarını yarıya indirme ve Chicago'yu yeniden güvenli bir yer yapma taahhüdü hakkında göstermeye devam ettikleri reklamlarından bir tanesi. Her ayrıntıyı biliyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıp ondan kaçıyorum ve bir an için içimdeki canavarlarla ilgilenip nefes almama izin vermeleri için yalvarıyorum.

"Nasıl gidiyor?" Derreck dönerken annem soruyor. "Kazanıyor musun?" İlgisine şaşırarak ona bakıyorum. Sanki hiçbir şey olmamış gibi tamamen rahatlamış bir şekilde gülümsüyor. "Anketler ne diyor?"

Gözlerinin etrafındaki görünür yorgunluğa rağmen gülümsüyor. "Şu an itibariyle, görevdeki adayın yüzde yedi önünde gözüküyorum. Yedi çok değil ama... Nisan başında olduğumuz düşünülürse, fena sayılmaz." Tam bir beyefendi gibi elini dudaklarına götürüyor. "Sizsiz yapamazdım. Maddi ve manevi desteğiniz inanılmazdı."

"Ah, saçmalama." diye yanıtlıyor genişçe gülümseyerek. Onun sözlerinden gurur duyduğunu söyleyebilirim. "Sen umabileceğim en iyi evlatsın, Derreck. Bu seçimi kazanacağına olan güvenimiz tam."

Derreck kadehini kaldırıyor. "Dinleyin, bakın ne diyor." Ben iç sesimi susturmaya çalışırken hepimiz birer yudum alıyoruz. Karısı ve kayınvalidesi tutuklanmazsa bu seçimi kazanabilir.

Annem, "Senin için bir bağış toplama etkinliğine ev sahipliği yapmaktan büyük mutluluk duyarım." diyor. "Burayı güzelce temizleyebilirim, merdivenlere ve ikinci katın tırabzanına biraz kiraz kuşu asabilirim. Belki oralara da asarız." Oturma odasının uzun pencerelerini işaret ediyor. "Anma Günü bunu yapmak için iyi bir zaman olurdu, sence de öyle değil mi?" Derreck başını sallıyor ve biraz koltuğunda kıpırdanıyor. O biraz rahatsız görünüyor ama annem bunu fark etmemiş gibi görünüyor. "Suçla mücadelede güçlü bir duruşu gerçekten destekleyecek, eli açık birkaç doktor tanıyorum."

Tam reklam biter bitmez, Derreck "Bu harika olur." diye yanıt veriyor. Bunu annemle konuşmaktan rahatsız görünüyor ve bu biraz garip. Ama bu konuda pek endişelenmiyorum: Hepimizin garip olduğu günler vardır ve benim canımı sıkan daha ciddi şeyler var.

"Size söylemeye fırsat bulamadım, hastamla ilgili Eyalet Savcılığı'nı kimin aradığını öğrendim." diyorum, sesimi rahat tutmaya çalışıyorum ama sesim gergin, neredeyse titriyor. İkisi de bana dikkatle bakıyor. Derreck'in kaşları çatılıyor. "Çalışanlarımdan birisi, Lee Chen'miş. O benim cerrahi hemşirem." diye açıklığa kavuşturuyorum, muhtemelen hatırlamayacak olan Derreck için.

"Demek biri savcılığın ofisini aramış, öyle mi?" diye mırıldanıyor, daha çok kendi kendine. Tuhaf bir nedenle, neredeyse rahatlamış görünüyor. Şarabının geri kalanını dikiyor ve kadehini doldurmak için şişeyi alıyor.

"Evet, birisi yaptı ama görünüşe göre Lee'nin başka seçeneği yokmuş. Bunu yapması için şantaj yapılmış."

"Ne?" Derreck'in yüzünü kara bir bulut kaplıyor. Annem nefesini tutuyor gibi görünüyor.

"Lee'yi alkollü araç kullanırken yakalamışlar ve ona bir anlaşma teklif etmişler." diyorum, söylediğim her kelimenin Derreck'i nasıl kızdırdığını fark ederek. "İşte bu kısmı henüz anlamadım ama M, hukuk danışmanımızla konuyu araştırıyor. Lee,

hastam ölmeden *aylar önce*, benimle ilgili herhangi bir suçlayıcı bilgi karşılığında bu anlaşmanın kendisine teklif edildiğini söyledi. Geçen ekim ayında olmuş."

Derreck ayağa fırlıyor ve mutfağa koşuyor. Orada, buzdolabını açıp sanki bir şey arıyormuş gibi içine bakıyor. Uzun bir aradan sonra elinde bir şişe Grey Goose ve birkaç shot bardağıyla geri dönüyor. Onları masaya koyuyor ve bana da bir tane teklif ediyor, ama yine ne kadar öfkeli olduğunu fark ederek reddediyorum. Bir bardağa votka dolduruyor ve bir yudumda içiyor. Sonra tekrar dolduruyor.

"Sorun ne bebeğim?" diye soruyorum ama yanıtı zaten biliyorum. Karınızın Eyalet Savcılığı tarafından bir gangster gibi hedef alındığını öğrenmek kolay olamaz. Bunun gibi anlarda keşke siyaseti bıraksa ve hayatı için anlamlı olduğu kadar barışçıl bir şey seçse. Ama bencillik ediyorum.

"Her şey yanlış." diye mırıldanıyor alnını ovuşturarak. "Bazı aramalar yapmaya başlayacağım." Onu durdurmak ister gibi elimi kaldırıyorum ama başka bir el hareketiyle karşılık veriyor. "Mecburum. Bu kontrolden çıkıyor ve böyle devam edemez. Bu benim kariyerim belki tamam ama bu öncelikle senin hayatın, *bizim* hayatımız. Öylece uzanıp onu alamam."

Cevap veremeden telefonumda bir mesaj uyarısı çalıyor ama ben görmezden gelmeyi seçiyorum. Bir süre sonra tekrar çalıyor. Acil bir durum olabilir.

Telefonuma uzanıyorum ve M'den gelen bir mesaj buluyorum. Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca bana daha önce hiç mesaj atmamıştı. İlk mesajı *Hemen bunu izle.* diyor ve altında bir bağlantı linki var. İkinci mesajı ise *Şimdi!!!* kelimesini ve ardından üç ünlem işaretini içeriyor.

"Ne oldu?" diye annem soruyor.

"M bana bir video göndermiş. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum." Bağlantıyı açmaya korktuğumu fark ediyorum.

Derreck kafasını benimkinin yanına getiriyor. "Ben de görmek istiyorum," diyor, "eğer tıbbi bir şey değilse."

İkisinin arasında kalmış durumdayım, izlemeyi erteleyemem. Bağlantıya dokunuyorum ve bir haber videosu yükleniyor.

Dört gün öncesine ait olan haber, genç bir çocuğun öldürülmesi vakasında yapılan bir tutuklama hakkında. Bunu daha önce duymuştum, hayal meyal hatırlıyorum: çocuk başka bir cinayet davasında ifade verecekti. Bunun benimle nasıl bir ilgisi olduğunu merak ederek kısaca Derreck'e bakıyorum. M neden bunu bana gönderiyor?

Solgun ve alnı küçük ter boncuklarıyla kaplı. Yüzünün her yerinde kötü bir şekilde gizlenmiş bir korkuyla küçük ekrana bakıyor: insanların ölümcül bir araba kazasını izlerken sergilediği türden. Bunu belli etmemek için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim ama orada, genişlemiş göz bebeklerinde, çenesindeki gerginlikte, birbirine o kadar sıkı kenetlenmiş ellerinde ki parmak boğumları bembeyaz olmuş durumda.

Annem, "Oynat, tatlım." diyor.

Bunu, Derreck'in böylesine bir endişeyle neyi beklediğini merak ederek yapıyorum. Video, Paula Fuselier tarafından, şehir merkezinde bir yerlerde, asla araba kullanmayacağım bir sokakta, yıpranmış bir yüksek binanın önünde düzenlenen bir basın toplantısı. Büyük bir haberci topluluğu yok. Kurbanın, ofisinin koruyamadığı önemli bir tanık olduğuyla ilgili soruları yanıtlıyor. Daha iyi söylemek gerekirse, bu soruları yanıtlamıyor, saptırıyor ve kendisiyle çelişiyor.

Ardından video Derreck'in aynı grup insanın suç ve belediye başkanlığı kampanyası hakkındaki sorularını yanıtlamasına geçiyor.

Oradaymış, o kadınla.

Nefesim göğsümde sıkışıyor ve adrenalin patlamasıyla kalbim hızla atmaya başlıyor. Her yeni saniyenin ne getireceğinden korkarak videoyu izliyorum. Derreck küçücük ekranda medyanın sorularını yanıtlıyor ama sonra video Derreck ve Paula'nın konuşmasının uzak bir görüntüsüne geçiyor: sadece birkaç saniye, daha fazla değil. Beni devirmeye çalışan kadını Derreck'e bu kadar yakın görmek mideme yumruk gibi saplanıyor. Videoda mesafeli, hatta kızgın ve biraz da katı görünüyor. Genellikle insanları rahat ettirmek istediğinde biraz öne eğilir, böylece onlara tepeden bakmaz. Onunla ise olabildiğince dik duruyor.

Başımı telefon ekranından kaldırdığımda annemin gözlerinde acı dolu bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. "Kim o tatlım?"

Derreck'e bakıyorum ama başı hâlâ eğik. "Size sürekli sözünü ettiğim eyalet başsavcı yardımcısı. Paula Fuselier."

"Ah, onu tanıyor musun?" Annem masumca Derreck'e soruyor. "Bir şekilde bunu kaçırmış olmalıyım."

Bana baktığında tamamen sakin, dengeli ve güven verici. "Size onu *tanıdığımı* söylemiştim. Ara sıra etkinliklerde karşılaşıyoruz. Eyalet Savcılığı'ndan, olay mahallerinde ve basın toplantılarında, kimle karşılaşacağıma ben karar veremiyorum. Ama onunla konuşmayı teklif ettim ve sen hayır dedin. Teklif hâlâ masada." dedi.

Sahip olabileceğim tüm şüpheler azalarak yok oluyor. Bana bunların hepsini anlatmıştı. "Hayır, eğer buna herhangi bir şekilde karışırsam, M'in beni kovacağını düşünüyorum."

Derreck rahatlamış görünüyor. Belki bir gün bana ne olduğunu anlatır.

Bugün onu sorguya çekmenin günü değil. Ama sorabileceğim bir soru var: ona değil, M'e.

Telefonumu Messenger ekranına alıp mesajına cevap veriyor ve *Buna nasıl ulaştınız?* diye soruyorum.

Dakikalar sonra tüyler ürpertici cevabını alıyorum.

Bilmediğim bir numaradan geldi.

35

BİR ÖPÜCÜK

O çarşamba sabahı Paula'nın Anne'in ofisine girmesini kimse engelleyemezdi. Ev ödevini iyi yapmıştı. Anne ve meşgul yardımcısı Madison saat on bire kadar ameliyattaydı. Paula'nın harcayacak yaklaşık yarım saati vardı, ancak işlemden hemen sonra cerrahı yakalama fırsatını kaçırmak istemiyordu.

İyi bir planı yoktu. Herhangi bir planı yoktu, gerçekten, sadece bir fikri vardı. Anne'nin çok sevdiği kocasının onu kurtarmaya çalışan kadınla sohbet edip basın toplantısı yaparken görmüş olması, yaratacağı duygusal sıkıntıya bağlı olarak işleri tersine çevirmek için son bir umut olabilirdi. Bu onu darmadağın etmiş olmalıydı. Sonra, en savunmasız olduğu anda cerrahı bir kez daha sorgulayabilirdi ve umarım bu sefer pes ederdi.

İnceydi. O kadar ince ki gerçekten yoktu, rüzgârdaki bir misina kadar inceydi ama devam edecek başka bir şeyi yoktu. Bu plan gerçekleşmezse, Hobbs onun barodan atılmasını ve kariyerinin sona ermesini sağlayacaktı. Derreck'e gelince... o tarih olmuştu. Eğer onu bir gün sevmişse de bu iş artık bitmişti ve bir süredir böyleydi. Onun hakkında inanılmaz derecede yanılmıştı. Derreck Bourke yatakta ata binmesini seviyor olabilirdi ama başka yerde değil. Onu vahşi, evcilleştirilemez bir aygır gibi sırtından atmıştı.

Tüm stratejisi patlamış, arkasında hayatının küllerinden başka bir şey bırakmamıştı. Elini ince çizgili ceketinin cebine sokunca silahının soğuk kabzasını hissetti. En azından buna sahipti... Öyle ya da böyle, Anne Wiley'nin yaptığı yanına kalmayacaktı.

Anne'nin masasına oturdu ve ayaklarını uzattı. Odayla ilgili her şeyden nefret ediyordu: Arkasındaki tavandan tabana pencereden içeriyi doğal ışıkla dolduran, iyi hazırlanmış tıbbi ciltlerle iki kez istiflenmiş kitaplık, lavanta oda spreyi ve kahvenin hafif kokusu, sandalyesinin kaliteli derisi. Derreck, kitaplığın üst rafındaki on bire on dört çerçeveli bir portreden ona bakıyordu. Resimde sevgiyle gülümsüyordu, güzel yüzü rahat gözüküyordu ve gülümsemek onu olduğundan çok daha genç gösteriyordu.

Ona hiç bu şekilde gülümsememişti.

Bazı insanlar her şeye sahiptir. Hiçbirini hak etmeseler bile.

Masanın üzerinde dizüstü bilgisayar dışında işle ilgili tek şey hastane logosunun bulunduğu kırmızı bir dosyaydı. Bilgisayarın kapağını kaldırdı ve oturum açmaya çalıştı ama başarısız oldu; şifre korumalıydı. Orada sürpriz yoktu. Ama yine de açık bıraktı: Anne'i duygusal olarak altüst edecek bir şey daha. O bilgisayarda saklayacak bir şeyi varsa, Paula bunu Anne'nin tepkisinden anlardı.

Bu iki eşya dışında kalan her şey kişiseldi. Büyük, cilalı bir çam kozalağı vardı. Nereden ve ne anlama geldiğini bilmek imkânsızdı. Yine de Anne onu orada tuttuysa, onun için önemli olmalıydı. Yüksek topuklu ayakkabılarının altında onu ezme isteği duydu.

Sol taraftaki masanın üzerine çerçeveli iki küçük resim yerleştirilmişti. Paula uzun bir süre onlara baktı, her acı ayrıntıyı değerlendirdi. Gençken bile Anne'nin yüzünden nefret ediyordu. Uzun, sarı bukleleri ve mükemmel bir şekilde düzeltilmiş inci beyazı dişleriyle güneşte böyle gülme hakkını ona kim vermişti? Fotoğrafı aldı ve Anne'nin yüzüne baktı, keşke resimde de olsa gözlerini oyabilseydi. İnce bir cam tabakası onu koruyordu ve henüz bir şeyleri kırmaya hazır değildi. Yavaşça, sinir bozucu bir şekilde, gözlerini ondan alamadan masanın üzerine geri

koydu. Sonra diğerine baktı ve dondu kaldı. Çerçeveyi eline aldı ve yaklaştırdı, nefes nefese kalmıştı ve ağzını kapatmakta güçlük çekiyordu.

Kapının dışında yaklaşan ayak sesleri Paula'nın düşüncelerini böldü. Resmi yere koydu ve Anne'i bekleyerek koltuğa rahatça yaslandı. Onun yerine Derreck odaya girdi.

İçgüdüsel olarak elini cebine soktu, silahının kabzasını hissetti ve sıkıca kavradı. Yapabileceği son şey olsa bile tetiği çekerdi.

"Orospu çocuğu." diye mırıldandı Derreck, odanın ortasından ona bakarak. "Yaptığın şeye inanamıyorum, Paula. Hayatını çöpe atıyorsun. Ve ne için? Lanet olası bir ilişki için mi?"

"Senin için bu kadar mıydım? Bir ilişki?" Paula, duygularını elinden geldiğince gizleyerek kelimeleri usulca fısıldadı.

Derreck bir an ona baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bu benim işim." diye yanıtladı soğuk bir sesle, masanın etrafından dolaşıp Derreck'ten birkaç adım ötede durdu. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu, kokusu tutkulu gecelerin ve tutulmayan sözlerin anılarını geri getiriyordu. "Karın kanunları çiğnedi Derreck ve seninle benim işimiz bittiğine göre ona müsamaha göstermem için bir sebep yok." Derreck irkilmedi, sadece deliymiş gibi ona bakıyordu. Bundan, geride bırakılmaktan, dünün çöpü gibi atılmaktan nefret ettiği kadar nefret ediyordu. Yavaşça nefes aldı, yakıcı, acı veren hayal kırıklığını uzak tutmak için ciğerlerini havayla doldurdu. "Burada ne *arıyorsun?*" İkisi de yorganın altında çıplakken yaptığı gibi gülümsedi. "Burada bana eşlik etmeni hiç beklemiyordum."

Derreck alay edercesine durumun böyle olmadığını göstermek için küçümseyen bir el hareketi yaptı. "Seni bulmak için ofisine gittim ve müfettişin Adam Costilla, Hobbs'tan gelen doğrudan ve özel emirlere rağmen burada olduğunu söyledi. Her ne yapıyorsan yapmana engel olmam için bana yalvardı." Elini hızla, sinirle saçlarından geçirdi. "Ne *yapıyorsun* Paula?"

En ufak bir sıcaklık, hatta şehvet izi arayarak onun soğuk, mavi gözlerine baktı. Nefret dolu soğuk bakışının yerine şehveti tercih ederdi. Belki sadece bir ilişkiydi ve başından beri yanılıyordu, ama devam ettiği sürece iyiydi; en azından kısa bir süre

için kendini şanslı ve güzel, arzulanmış ve şımartılmış gibi hissetmişti, tıpkı lanet olası karısının her gün hissediyor olması gerektiği gibi. Sonra Anne yüzünden hepsi gitti. Ve ilişkiden haberi bile yoktu.

Belki de öğrenmesinin zamanı gelmişti. Paula'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"İş arkadaşına onu ispiyonlamak için şantaj yaptığını duydum." diye fısıldadı Derreck, sağa ve sola dikkatli bakışlar atarak. "Aklından ne geçiyordu?"

Gözlerini cam duvarların arasından geçen koridordan ayırmadan acı acı güldü. Biraz sola adım atıp dönerek Derreck'e yaklaştı. Mesafesini korudu ama bunu yaparken sırtı cam duvara dönüktü. Anne'in yaklaştığını göremeyecekti.

"Sakın bana bunun tüm hukuk kariyerin boyunca duyduğun ilk anlaşma olduğunu söyleme. Eyalet savcıları, daha tehlikeli suçlular hakkında bilgi karşılığında her zaman daha küçük suçlamalardan feragat ediyor."

"Ve bu senin için benim karım mı? Tehlikeli bir suçlu mu?"

"Ne kadar az şey biliyorsun." diye sakince yanıtladı Paula, duvardaki saate hızlıca bir göz atarak. Anne her an gelebilirdi. Önce Madison gelirse, o zaman sorun çıkacak ve planı bir kez daha cehennemi boylamış olacaktı. "Evlendiğiniz kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz, Sayın Başkan."

"Bana öyle deme."

Fikrini mi değiştirdin? Artık yarışta yok musun?" Başını eğdi ve bir tutam saçıyla oynadı, kirpiklerini kırpıştırdı, utanmadan flört ediyordu.

Derreck onun flörtöz bakışlarını görmezden geldi, ancak durum gitgide daha kötüye gidiyor gibiydi. Kravatının düğümünü çekiştirdi ve ellerini kalçalarına koydu. "Paula, sana ne olacağını söyleyeyim. Şimdi benimle geleceksin ve artık buraya gelmeyi bırakacaksın. Kahretsin, eğer lanet olası bir *kalp krizi* bile geçirsen buraya tıbbi yardım için gelmeyeceksin! Bu, her ne ise artık bitiyor."

"Oo, sorumlu adamları severim." diye fısıldadı, tam Anne'in ofisine yaklaştığını görür görmez. Parmak uçlarında yükseldi ve

kollarını onun boynuna doladı, ardından tutkuyla dudaklarını öptü.

Geri çekilmeye çalıştı, ama kadın parmaklarını onun başının arkasında kenetlemiş ve ağzını kendi ağzına yakın tutmuş, sırtını bükerek ona sürtünmüştü ve vücudu tepeden tırnağa onunkine değecekmiş gibi ateşli bir şekilde onu kucaklamıştı.

Ondan kurtulup onu uzaklaştırdı ama Anne, Paula'nın görmesini istediği şeyi görmeden önce değil.

Kapı açıldı ve Anne içeri girdi. Solgun görünüyordu. Paula şehvetle dudaklarını yalayarak gülümsedi. En azından bu sefer bir galibiyet elde etmişti. Uzun, lezzetli bir an boyunca, gözlerinde gördüğü yoğun acıyı, onlarca yıllık kıtlıktan sonra çok ihtiyaç duyulan bir yiyecekmiş gibi içine çekti.

"Burada neler oluyor?" diye sordu cerrah, gömleğinin koluyla ağzını silen Derreck'e bakarak. "Bu ne anlama geliyor Derreck?" Sesi daha yüksek tonlara kaydı ve biraz titredi.

Paula cebinden silahı çıkardı ve Anne'in göğsüne doğrulttu ve koridordan görünmemesi için dikkatlice döndü. "Oturun Dr. Wiley."

36

SİLAH ZORUYLA

Tükenmiş hissediyorum.

Bu kadar çok acının bu kadar ani ve yoğun bir şekilde gelip beni hâlâ ayaktayken, nefes nefese bırakabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bu kadının kocama dokunmasında bir şey vardı -vücudunun sanki eski tanıdıklarmış gibi onunkiyle buluşmasında- artık sonsuza dek aklımda kazınacağını bildiğim bir şey. Onu itti, evet, ama sadece bir saniyelik tereddütten sonra. Paula Fuselier kocama daha önce hiç dokunmamış olsaydı, zorla iter, sırtı kitaplığa çarpar ve ciğerlerindeki nefesi keserdi ve kadın muzaffer bir fatih, hayatımı mahveden bir yağmacı havasıyla bana sırıtmazdı.

Benim Derreck'im değil. Hayır. Bu olamaz.

Paula Fuselier'in elindeki silah beni pek korkutmuyor. Derreck'in sevgisini ve bağlılığını, birlikte hayatımızı kaybetmek gibi başka şeyler asıl korkutuyor. Bu sabaha kadar olan yolumuz sonsuza dek gidecek gibi duruyordu ve bundan sonra unutmaya, affetmeye ya da aşkımızdan geriye kalanları kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışsam bile asla geri dönmeyecek.

Dizlerim zayıflıyor ve ayakta durmakta zorlanıyorum. *Madison nerede? Onun gelmesini bu kadar geciktiren şey ne?* O cam duvardan bir kez baktığında bir sorun olduğunu anlayacaktır. Güvenliği arayacak ve bu saniyeler içinde bitecek.

Bir süre önce insanların herhangi bir şeyin son kez olduğunu nasıl bildiklerini merak ettiğimi hatırlıyorum. Huzurlu bir akşam yemeği. Sevişmek. Sevilen birine merhaba demek. Basitçe bilemezler. Önsezi diye bir şey yoktur. Öyle olsa bu kâbusun yaklaştığını hissederdim. Melanie'nin hayatına son verme kararını sezerdim. Bir şey hissederdim, hayatın içinde yalpalamama, kontrolden çıkmama ve yönümü değiştirememe, sonsuz fırtınalı sularda sürüklenmeme ve boğulmama izin vermezdim.

Tüyler ürpertici bir düşünce omurgama bir ürperti getiriyor. Dün gece o videoyu izlerken bir şey *hissetmiştim*. Belki daha önce bir şeyler hissetmiştim, ama ona dikkat etmemeye karar vermiştim, altıncı hissimin girdilerini bir kenara bırakıp, değerini anlamayı reddetmiştim. Atalarımızı yılanlara basmaktan veya bir dağ aslanının yoluna çıkmaktan alıkoyan o içgüdüsel duygunun kalıntısı. Chicago'da hiç dağ aslanı yok, ama bağırsaklar bunu bilmiyor. Yine de bizimle diğer yılanlar hakkında konuşuyor. Eğer onu dinlersek.

"Otur." dedi Paula, silahla ofis koltuğumu işaret ederek. Masanın etrafında yavaşça dolaşıyorum, dizlerim hâlâ kararsız.

Oturduğumda, sandalye ağırlığımı desteklediği için kendime biraz daha güveniyorum. Dizlerim artık istedikleri kadar zayıflayabilir; önemli değil. Tek bildiğim zayıf olmayı göze alamam, artık değil.

"Ne istiyorsun Paula?" Doğrudan ona bakıyorum ve duygusal olarak rahatsız bir kişinin çılgın ve ürkek gözlerini görüyorum; sanki teşhisi doğrulamam gerekiyor, göğsüme doğrultulan silah yeterli değilmiş gibi.

Yine de Derreck'e bakamıyorum. Göz teması kuramıyorum ama bana baktığını hissedebiliyorum.

Paula'ya bir adım daha yaklaşıyor ve muhtemelen dikkatini benden uzaklaştırmaya çalışarak omzuna dokunuyor. "Bu sabah sana karşı cinsel taciz şikâyetinde bulunduğumu muhtemelen bilmelisin. Patronun Mitch Hobbs ile görüştüm. Söyleyeceklerimi duymakla çok ilgilendi. Burada araştırıyormuş gibi yaptığın her neyse, artık bitti."

Öfkeyle gözlerini kıstı ve silahı ona doğrulttu, ardından aralarındaki mesafeyi kapatarak silahı onun göğsüne dayadı.

Oh hayır. Nefesimi tutuyorum Tetiği şimdi çekerse kurşun kalbini delip geçecek ve daha yere düşmeden ölmüş olacak.

"Seni orospu çocuğu." diye fısıldıyor yavaşça, her seferinde bir kelime. "Seni bitireceğim."

Destek almak için masanın kenarına tutunarak ayağa kalkıyorum ve "Ne istiyorsun?" diyorum. O anda, olabilecek en kötü anda, derin bir hüzün beni boğuyor, sesime hafif bir titreme getiriyor.

Dikkatini ve silahının nişanını Derreck'in göğsünden uzağa, bana çeviriyor. Nefes alıyorum.

"Tam önünde ve hâlâ görmüyorsun, değil mi?" Sesi öyle büyük bir nefretle yüklü ki tüylerim diken diken oluyor. Bu kadına şimdiye kadar ne yaptım?

İçgüdüsel olarak Derreck'e bakıyorum. O önümde, önümde hâlâ umursadığım tek şey o.

"O değil." diyerek gülüyor. "O." Melanie'nin resimlerinden birini, daha yeni evden getirdiğim resmi gösteriyor. İnanamayarak ona bakıyorum ama masanın üzerinden uzanıp onu alıyor.

Alçak, tehditkâr bir sesle, "Kız kardeşimin fotoğrafından ellerini çek." diyorum.

"Kardeşin *mi*?" Histerik bir şekilde gülüyor, kıkırdamalarıyla silahının namlusu aşağı yukarı hareket ediyor. "Senin benden aldığın gibi ben de senden bir şeyler almaya çalıştım. Bir yıl senin masanda birinin ölmesini, en ufak bir hata yapmanı bekledim ki senin olanın peşine düşeyim, senin benim olanı nasıl aldıysan öyle." Odayı bir an için gergin bir sessizlik kaplıyor. "Melanie!"

İnanamaz bir şekilde ağzım açık kalıyor. "Melanie?" diye fısıldıyorum, kafamda bu isimle birlikte beliren bir milyon soruyla birlikte.

"Sen gelip onu benden aldıktan sonra yirmi beş yıl ablamı aradım. Yirmi beş yıl ve sahip olduğum tek şey sarı buklelerin, beyaz dişlerin ve tasasız gülümsemenle yüzünün hatırasıydı. Adın değil, onu bulmama yardım edebilecek herhangi bir şeyi değil, sadece yüzünü. Savcı olursam evlat edinme kayıtlarını açığa çıkarabileceğimi düşünerek hukuk okudum. Ama hayır, bir savcı yardımcısı olarak bile, yargıcı onu benden kimin aldığını görmeme izin vermeye ikna edemedim."

"Senin için Melanie kimdi?" Kanımdaki buz sarkıtları bana cevabı zaten bildiğimi söylese de soruyorum.

"O *benim* kız kardeşimdi! *Benim*, senin değil. Alıp sahip olabileceğin biri değil!" Sesini yükseltiyor ama belirgin bir acı tonu duyuyorum. "Hâlâ sahip olduğum tek aile oydu. Lanet olsun, Anne Wiley!"

Kafamda bir düşünce fırtınası dönüyor. Başım dönüyor ve midem bulanıyor. Silahını bana doğrultan kadın, Melanie'nin kız kardeşi. Kendi eti ve kanı. Bir an için ona sarılmak ve kollarımda tutmak istiyorum, sanki bunca yıldan sonra Melanie'nin bir parçası bir şekilde bana geri dönebilecekmiş gibi.

Sonra aziz bir hatıra içimi ürpertiyor, değişen anlamı kanımı bir kez daha donduruyor.

Melanie'nin Noel'i bizimle geçirdiği ilk yıl Noel Baba'ya yazdığı mektubu hatırlıyorum. Kız kardeşiyle vakit geçirmek istiyordu; onunla şarkılar söylemek, yeni, mücevherli fırçasıyla saçlarını taramak, Noel gecesi kız kardeşiyle yatmak. Ve mektubunun benim hakkımda olduğunu düşünerek heyecanlanmış, inanılmayacak kadar çok büyülenmiştim.

Değilmiş.

Noel Baba'dan gerçek kız kardeşini bir kez daha görmesine izin vermesini istiyormuş.

Küçük Melanie'nin gözlerinde böylesine büyük umutlarla bana mektubunu vermesini hatırladığımda kalbim sızlıyor. *Beni bu kadar çok* sevdiğine inanmak istemiştim. Şimdi tek aklımdan geçen keşke bana bir şeyler söyleseydi diye düşünmek.

"Melanie'nin bir kız kardeşi olduğunu hiç bilmiyordum." diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak. "Kimse bize söylemedi. Yetimhaneden sürekli kaçtığını ve başka bir kızın ona yardım ettiğini söylediler."

Paula yüzünü buruşturmaya benzeyen orantısız, hüzünlü bir gülümsemeyle çerçeveli fotoğrafı önüme koyuyor ve tırnağıyla Melanie'nin yüzünün yanındaki cama hafifçe vuruyor. "O bendim. Şimdi benzerliği görüyor musun? Tam önündeydi ve sen onu hiç görmedin."

Dizlerim yine titriyor ve altımda bir sandalye hissedene kadar masayı bırakmak istemeyerek yavaşça oturmak zorunda

kalıyorum. Fotoğrafı alıp gözlerimin yakınına getiriyorum, zaten ezbere bildiğim her küçük ayrıntıyı inceliyorum. Ön planda, onu evlat edindiğimiz gün, gülen ve doğrudan bize bakan Melanie var. Arka planda, birkaç başka çocuk koşup oynuyor, bazılarıysa yere çömelmiş, toprağın üzerinde oynuyor. Ama on iki yaşlarında bir kız, bir ağacın gövdesinin yanından Melanie'yle bize bakıyor. Yüzünde birkaç tutam uzun, kahverengi saçı var ve dolgun dudakları somurtuyor. Yüz ifadesinde muazzam bir hüzün var, daha önce fark ettiğim ve bir kenara attığım bir hüzün, bu kız yerine Melanie evlatlık alındığı için olmalı diye düşünmüştüm.

Haklıymışım ama, ah, çok yanılmış.

Önümdeki kadın o kızın dudaklarına sahip, şimdi sadece biraz daha incelmiş ve parlak, pembe bir rujla kaplı. Saçları tamamen aynı kahverengi tonda ve hâlâ uzun ama zarif, profesyonel bir tarzda özenle yapılmış. Ve Melanie'ninkilerle aynı kahverengi tonda olan gözleri hüzünle kaplanmış ve öfkeyle dolmuş durumda.

"Yirmi beş yıl aradım, sordum, kaldırımları arşınlayarak seni aradım, böylece kız kardeşimi tekrar görebilecektim." Sesi şimdi soğuk, gerçekçi, duygu gitmiş ama öfke hâlâ orada. "Sonra bir gün West Loop'ta eyaletler arası yolda trafikte sıkışıp kaldığımda seni gördüm. O mükemmel dişlerinle gülümsüyor, bana hayatı tam boyutlu bir otoyol reklam panosundan anlatıyordun." Acı acı gülüyor. "O gün, adını o mesafeden okumaya çalışırken neredeyse bir kamyona çarpıyordum, Dr. Anne Wiley."

Hayatımı cehenneme çevirmesine rağmen kalbim onun için kırılıyor. "Hiçbir fikrim yoktu-"

"Kapa çeneni." diye tersliyor ve silahıyla tehditkâr bir hareket yapıyor. "Söyleyeceğin herhangi bir şey umurumda mı sanıyorsun?" Korkarak geri çekiliyorum. "Önce Melanie'mi aldın, sonra da onu öldürdün!"

Şaşkınlıkla kocaman açılmış gözlerle ona bakıyorum. Derreck olduğu yerde volta atıyor, sanki düzeltmek istercesine alnını kuvvetlice ovuşturuyor. Mesafesini koruması için işaret veriyorum.

"Biz öldürmedik..."

Yüzümden birkaç santim uzaklaşana kadar masanın üzerine eğilerek, "Neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrin yoktu." diye *bağırıyor*. Sıcak nefesini tenimde hissedebiliyorum. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum ama bu onu daha da kızdırıyor. "Yirmi beş yıl boyunca aradıktan sonra sonunda seni buldum," diyor, "adresini, hastaneni, küçük ve mükemmel hayatına dair bilinmesi gereken her şeyi. Sonra, adresin ve soyadın için bir belge araması yaptım, böylece Melanie'nin ölüm belgesini buldum." Öfke dalgalar halinde yüzünü yıkıyor: çözülmemiş keder, acı, kalp kırıklığı. "Hayal edebilirsin sanırım?" diye soruyor, dosdoğru bana bakarak, gözleri yaşlarla dolu. "Hatta ona pelüş bir oyuncak bile almıştım, tıpkı onu benden çaldığında almasına izin vermediğin gibi." Dudakları bastırılmış hıçkırıklarla titriyor. "Beş yıl, sizinle ancak bu kadar dayanabildi." Ayağa kalkıyor ve doğruluyor, bir nebze kendine hakimiyetini ve sakinliğini yeniden kazanıyor ama tam anlamıyla değil. "O gün hayatından sahip olduğun her şeyi söküp alacağıma ve hepsini kaybettikten sonra seni kendi ellerimle ezeceğime yemin ettim."

Söylediği her kelime kalbime saplanan bir hançer. Melanie hakkında bildiğimi sandığım her şey yanlışmış. Ailem, evlat edinildiğinde bilseydi kız kardeşleri asla ayırmazdı; ikisini de alırlardı ve ikinci bir kız kardeşim olmasını çok isterdim. Keşke bilseydik.

Melanie'nin yetimhaneden ayrılmadan önce aile arabamıza bindiği zamanki çaresiz çığlıklarını hatırlamak, şimdi nedenini anladığım için yüreğimi burkuyor. Ani üzüntü nöbetleri, özellikle bizimle geçirdiği ilk iki üç yılda, bazen pencereden dışarı bakma şekli... Artık Paula'yı bildiğim için hepsi farklı bir tablo çiziyor.

Paula tatmin olmalı: hayatımdan neredeyse her şeyi, en çok sevdiğim şeyleri söküp aldı. Derreck... ve şimdi de Melanie. Onunla ilgili anılarım, *ya eğer ve kimin bilebilirdi ki* sorularının solgun gölgesi altında yeniden canlanıyor.

Paula, "Gerçekten hiçbir fikrin yoktu ha." diye alay ediyor. Muhtemelen acımı yüzümden okuyordur. "Nasıl bu kadar cahil olabilirsin?" Bana değersizmişim, yoluna çıkan bir çöp parçasıymışım gibi bakıyor. "Ama bu umurumda değil. Bir kız kardeşi olduğunu bilsen de bilmesen de onu yine de öldürdün."

Ona hüzünle bakıyorum. "Onu mutlu etmek için elimizden geleni yaptık. Terapiye gitti, ihtiyacı olan her şey, iyi bir okul..."

"Onun neler yaşadığını anlamadın!" diye bağırıyor, yumruğunu masaya vurarak. "Nasıl bilebilirsin? Senin başına gelmezse, asla anlayamazsın. Ama bunlar benim başıma da geldi. Onun yanında olabilir, başa çıkmasına yardım edebilirdim."

Sözleri zihnimde dalgalanıyor, zaten taşıdıklarımın ötesinde şüphe ve suçluluk tohumları ekiyor. Haklı olabilir mi? Melanie'yi evlat edinmeseydik, Paula onun mücadelelerini benden daha iyi anlayacak mıydı?

Ne olursa olsun, bilmeye hakkı var.

"Biliyorduk." dedim sessizce. "Tacizi evde ilk gecesinde öğrendik."

Paula'nın silahı hâlâ tutan sağ eli birkaç santim alçalıyor. "Biliyordun?" Bir hıçkırık tüm vücudunu ürpertiyor. Nefesini veriyor, sonra öfkesi geri geliyor. "Umurumda değil, aptal hastanı da hiç umursamadığım gibi. Ama Melanie'nin ölümünün bedelini ödeyeceksin." Silahı tutan el, sağlam ve sabit bir şekilde yeniden göğsümü hedef alıyor.

"Lütfen, silahını indir ve bu işi bitirelim." diye fısıldıyorum. "İkimiz de onu çok sevdik. Ben de isterdim..."

"Seninle benim ortak bir noktamız olduğunu düşünmeye başlama. Seninle ilgili her şeyden nefret ediyorum, soluduğun havadan bile. Seni hayatta tuttuğu için havadan bile nefret ediyorum."

"Sana onun büyüdüğü resimleri göstereyim." diye devam ediyorum yılmadan. Yıllarca süren keder ve öfkeyle sertleşmiş yüzeyin altında bir yerlerde, tatlı Melanie'nin eti ve kanı var. Paula'dan asla nefret edemem, ona içerleyemem ya da zarar görmesini isteyemem. "Videosu da var."

"Şimdi önemli olduğunu mu düşünüyorsun? Sence sen ve ben buradan çıkıp yakın arkadaş olabilir miyiz?" Yükseltilmiş, alaycı ses tonu koridordan geçen birinin dikkatini çekiyor. Bize bakıyor ama adımlarını yavaşlatmıyor. "Önem verdiğin her şeyi hayatından söküp alacağıma söz verdim ve bunda ciddiydim. Bu zavallı serseri," başını küçümseyerek Derreck'e doğru sallıyor, "sadece başlangıçtı."

"Bir dakika." diyor Derreck, silaha hiç dikkat etmeden.

Ona karışmaması için ısrar ederek dikkatle bakıyorum. Belki ona hâlâ ulaşabilirim.

"Senin Derreck'in, o kolay bir hedefti." diye ekliyor Paula ve keşke konuşmayı bıraksa. "Ev sahipliği yaptığın hastane bağış toplama etkinliğinden hemen sonra, yedi aydır benimle yatıyor." Açık ağzıma bakıyor ve gülüyor. "Evet, oradaydım. İzlemek, kimi önemsediğini görmek, bir liste yapmak için. Bir ölüm listesi."

Derreck, "Seni kahrolası sürtük." diyor ve ona doğru ilerliyor ama kadın silahı ona doğrultuyor ve Derreck olduğu yerde donup kalıyor.

Yedi ay! Oda benimle birlikte gitgide daha da hızlanarak dönüyor.

"Şimdi nasıl hissediyorsunuz Dr. Wiley?" Manyakça gülüyor. "Doktor çağırmalı mıyım? Kalp krizi mi geçirmek üzeresiniz? Çok kolay olurdu, ha? Burada işim biterdi ve Derreck'le ben, sevişmek ve ordövrlerle bir gece içkisi içmek için London House'daki en sevdiğimiz süite geri dönebilirdik."

"Lütfen, daha fazlasını duymak istemiyorum." diye yalvararak, sanki beni boğuyormuş gibi bluzumun yakasını çekiştiriyorum.

"Ve en komik olan şey de şu, tüm o otel odalarının parasını sen ödedin, değil mi? Seninle tanıştığında meteliksizdi, sadece omurgasız, korkak bir özenti, hukuk diploması ve öğrenci kredisinden başka bir şeyi olmayan bir çulsuz. Ama sen, sen varlıklısın, onun kariyer hedeflerinin faturasını ödeyebilirsin. Tabii ki *seni* sevmek şartıyla." Ben içimde yavaş yavaş ölürken o yine gülmeye devam ediyor. "İkinize de dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum."

Kıvrılma ihtiyacı hissederek eğiliyorum.

"Ah, ama bekle, bu olmayacak." diyor Derreck'e göz kırparak. "Bu, bu dünyadaki son gününüz, Dr. Wiley."

Derreck'in vücudu sanki saldırmaya hazırmış gibi geriliyor. Ona yalvarırcasına bakıyorum ve bu sayede omuzlarını tekrar alçaltmaya razı oluyor.

Topladığım son güçle Paula'ya anlayışla bakıyorum. "Aynı kızı tüm kalbimizle sevdik. Kız kardeşini sevdiğim için benden nefret etmemelisin."

"Neden?" diye soruyor, başını bir yana eğerek.

"Çünkü beni çok seviyordu. Sana gösterebilirim." Yorumum Derreck'i heyecanlandırıyor. Alnına tokat atıyor ve ayağını halıya vuruyor.

Paula, "Kapa çeneni." diye bağırıyor ama sesinde gözyaşları var. Görünüşe göre kendi zayıflığına kızmış bir şekilde masamdaki her şeyi tek bir hareketle yere deviriyor. Melanie'nin fotoğrafları, cam kırılma sesiyle yere düşüyor. Bana on dördüncü yaş günümde verdiği çam kozalağı Derreck'in ayaklarının dibinde durana kadar yuvarlanıyor.

Ve Caleb Donaghy'nin kırmızı dosyası uçarak açılıyor ve içindekiler yere saçılıyor.

Derreck'in onaylamayan bakışlarına rağmen ona ulaşmaya çok yakınım. Ama beni aldattığı yedi ay boyunca herhangi bir şeyi onaylama ya da onaylamama hakkını kaybetti.

Tavrını fark ettiğimde ona tekrar yalvarmak üzereydim. Yüzü solgunlaştı, elleri titriyor, silah tutamayacak kadar ağır görünüyor. Dehşete kapılmış bakışlarının yönünü takip ediyorum ve Caleb Donaghy'nin morgda çektiğim fotoğrafını buluyorum.

Anlamıyorum ya da belki anlıyorum ama uymuyor.

"Bu kim?" diye soruyor, sesi zar zor duyulabilen bir fısıltı gibi.

"Bunun kim olduğunu nasıl sorarsın? Beni öldürmekle suçladığın hasta o."

"Bu Caleb Donaghy mi?" Eğilip dosyayı ve dağınık kâğıtları beceriksizce alıyor, silah hâlâ elinde. "Sadece ehliyet fotoğrafını gördüm," diye fısıldıyor benden çok kendi kendine, "kötü bir peruk, sakal ve gözlükle. Hiçbir fikrim yoktu..."

Ayağa kalkıp yanına geliyorum ve dosya için elimi uzatıyorum. "Masamda ölen adam bu." diyorum nazikçe. "Bildiğini düşündüm."

Bana baktığında artık onu tanımıyorum; ama onda bir parça Melanie görüyorum: Donaghy'yi o parktaki bankta gördüğünde gözlerindeki aklımdan çıkmayan bakış.

Sonunda anlıyorum.

Hastane morgunda yatan adamın tek kurbanı Melanie değildi. Birçoğundan sadece biriydi.

Böyle bir sıkıntıya katlanmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm, diye fısıldıyorum nazikçe. "Sen ve Melanie çok gençtiniz, bu adamın elinde çok savunmasızdınız..."

"Kapa çeneni." diye çıkışıyor ama sesi eskisi kadar soğuk ve keskin değil. Caleb'in fotoğrafını duvarın yanındaki kâğıt öğütücüye götürüyor. Pırıltı sadece bir saniye sürüyor ve fotoğraf kayboluyor. "Öldüğüne sevindim."

Büyük bir inanç sıçraması yapıyorum. "Ben de öyle. Melanie için." Bir anlık gergin bir sessizlik. "Ve senin için."

Bir adım geri atıyor, kendisiyle mücadele ederken gözlerindeki öfke azalıyor ve önce bakışlarını kaçırıyor sonra Derreck'e bakıyor. "Kız kardeşim öldü ve biri bunun bedelini ödemeli. O birinin sen, Melanie'yi benden alan zengin, şımarık velet olması gerektiğini düşünmüştüm." Başı aniden Derreck'e doğru dönüyor ama gözleri bana sabitlenmiş durumda. "Kapıyı o açtı ve senin hayatını mahvetmeye başlamamı kolaylaştırdı."

"İntikam planında sadece bir piyon olduğumu mu söylüyorsun?" Derreck bağırıyor ve silaha doğru ilerliyor. Paula geri çekiliyor ama gidecek hiçbir yeri yok, sırtı masaya dayalı.

"Derreck!" diye bağırıyorum, gözlerim dehşet içinde açık bir şekilde boğuşmalarına bakarak. Acil serviste dolu silahlar yüzünden çıkan kavgaların sonuçlarını çok kez gördüm. "Hayır! Ondan uzak dur."

Dinlemiyor. Silahı iki eliyle çekerek, "Beni kullandın." diye homurdanıyor. Paula tetiği çekmiyor, sadece onunla kavga ediyor. Derreck ondan çok daha güçlü ve öfkeden mosmor olmuş durumda. Sonunda bileğini yakalıyor ve döndürüyor, ancak silah ateşleniyor ve Derreck çığlık atıyor.

"Derreck!" Yanına koşmak için tekrar sesleniyorum ama o hâlâ ayakta ve hâlâ o silah için savaşıyor. Bir eliyle Paula'nın bileğini kavrayarak ona doğru çeviriyor ve göğsüne bastırıyor.

Silah tekrar patladığında çığlık atmamla polislerin içeri dalıp çekilmiş silahlarını Derreck'e doğrultmaları bir oluyor.

Paula, gözlerinde garip bir ifadeyle Derreck'in ayaklarının dibinde yatarken göğsündeki yaradan kanlar akıyor.

Polislerden biri, "Silahını bırak, hemen." diye emir veriyor. Hareket ettiğinde takırdayan ağır SWAT teçhizatı giymiş. "Şimdi, yoksa ateş edeceğim."

Derreck yere çömeliyor ve silahı yere koyuyor, sonra ellerini kaldırıyor. Onun da karnının sol alt kısmından kan geliyor. Alnı solgun ve ter içinde.

Madison araya giriyor ve "Acil servis ekipleri yolda. Üzgünüm, çok uzun sürdü."

Paula'nın yanında diz çöküp nabzını kontrol ediyorum. Nabız var ama zayıf, belli belirsiz. Çok kan kaybediyor ve şoka girmek üzere. Kaybedecek beş saniyesi yok.

Polislerden biri Derreck'in kolunu biraz sertçe kavrayarak onu ayağa kalkmaya zorluyor. Geri çekilmeye çalışıyor, ancak polisin tutuşu sıkı.

"Hey, bunu bana yapamazsın! Kim olduğumu biliyor musun?"

Polisin Derreck'in kim olduğunu bildiğini sanmıyorum.

Onunla on dört yıldır evliyim ve ben bile bilmiyorum.

37

KUTLAMA

Birkaç saat önce, Paula yatak parmaklığına kelepçelenmiş bir şekilde yoğun bakımda uyuyup iyileşmeye çalışırken onun yanındaydım. Oda huzurluydu, dikey panjurlar güneş ışığını uzak tutuyor, sadece monitörlerinden gelen hafif bip sesi düşüncelerimi bölüyordu.

Üzerimde hâlâ cerrahi önlüğüm varken yanına oturdum ve ameliyathaneden çıkarıldıktan sonra birkaç saat onun yanında kaldım. Onu ben ameliyat etmedim; Dr. Seldon etti, kişisel olarak tanıdığımız insanları asla ameliyat etmeme kuralı burada devreye girmiş oldu.

Tamamen iyileşecek. Kurşun kalp zarını sıyırmış ve kaburga kemiğine saplanmış ama omurgasına zarar vermemiş. Dr. Seldon onu çıkarmayı başardı ve güzelce dikti. Vurulacak onca yer arasında birinci seviye travma merkezi olan bir hastane muhtemelen en iyi yerdir. Dr. Seldon'un kesin isteği üzerine ameliyata tamamen steril bir şekilde katıldım ama hiçbir şeye dokunmadım.

Zaten dokunmak istemezdim... Sadece onun yanında olmak istedim ve Dr. Seldon nezaket gösterip katılmama izin verdi. Ofisimde yere düştüğü andan itibaren, ameliyathane hazırlanırken acil serviste uyguladıkları kardiyak tamponata, ameliyata ve hastanede yoğun bakım ünitesinde iyileşmesinin ilk birkaç saatine kadar her adımda yanındaydım.

Uykusunda kıpırdandığında ayağa kalkıp elini tuttum ve hafifçe sıktım. "Kardeşini senden aldığımız için çok üzgünüm." diye fısıldadım, ama Paula hâlâ ayılmamıştı. "Ama hayatımıza girdiği için üzgün değilim."

Hayati durumunu bir kez daha kontrol ettim, sonra ayrıldım.

Uyandığında orada olmak istemedim, varlığımın onun için bir stres kaynağı olacağından korktum. Ama geleceğin ne getireceğini söylemek mümkün değil. Tüm mantığa ve sağduyuya rağmen, umarım onunla iletişimde kalabilmemizin bir yolu olabilir. Kendimi iyi bir insan, kin tutmayan ve travma ve kaybın bir insana neler yapabileceğini anlamaya çalışan biri olarak düşünmek isterim. Affedebilecek biri olarak.

Odasından çıkarken ruhumun derinliklerine bakmaya çalıştım. Her şey söylenip yapıldığında o kadar iyi bir insan olabilir miyim bilmiyorum. Onu Derreck'in kollarında düşünmek dayanılmazdı. Bunun ötesine geçebileceğimden emin değilim.

Paula eylemleri için suçlamalarla karşı karşıya kalacak, hem de çok ciddi suçlamalarla.

Döndüğümde hâlâ ofisimde olan polis cinayete teşebbüsten bahsetti ve bu suçlamalar karşısında ne kadar üzüldüğümü görünce kafası karışmış gibiydi. Uzun bir bakış ve başını hafifçe kaldırması sonrasında benim biraz deli olduğumu düşündüğünü söyledi. Ama sonrasında bana karşı nazikti ve nihayet bacaklarım pes ettiğinde bir sandalyeye oturmama yardım etti. Madison onun yerine geçti ve bir okul çocuğu gibi onu oradan çıkardı.

Paula ömür boyu hapis cezası alabilir. Hastane danışmanına sordum ve o da kısmen anladığım şeyleri, birinci derecede cinayete teşebbüs edilmesi sırasında kasten ateşli silahla ateş etmenin nasıl on yıllarca hapiste harcanmak anlamına gelebileceğini, açıkladı.

Yanında oturup Melanie'nin solgun yüzündeki yüz hatlarını ararken, yeteneklerimin en iyisiyle ona yöneltilebilecek her türlü suçlamayı savuşturacağıma kendi kendime söz verdim.

Paranın satın alabileceği en iyi avukata sahip olacak ve tıp uzmanları çocuklukta cinsel istismarın kalıcı etkilerinden bahsetmek için sıraya girecek. Onun *lehine* tanıklık edeceğim, aleyhine değil ve aksini bekleyecek olan savcı tatsız bir şekilde şaşıracak.

Yeterince acı çekti.

Maalesef şimdi sıra bende. Hayatım yıkıcı bir şekilde altüst oldu. Derreck'in yarası yüzeysel ama birlikte yaşadığımız şey bitti, yerle bir oldu.

Devam eden bir sersemlik halinde eve gidiyorum. *Bugün çarşamba ve annem çarşamba akşamları evde olmaz.* Kendime, düşünmeye, yas tutmaya, bugün olan her şeyi sindirmeye ne kadar çok zamana ihtiyacım olduğunu fark ettiğimde bunun için garip bir şekilde minnettarım.

Ama önce, yapmam gereken başka bir şey var.

Eve girer girmez yukarı çıkıp Melanie'nin kapısının önünde duruyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı kapıya yaslayarak zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Birkaç dakika sonra, kahkahasının en zayıf sesi birlikte hayatımızın hoş ve değerli bir hatırası olarak düşüncelerimi işgal ediyor. O ses aklımdayken kapı kolunu tutuyorum ve çeviriyorum.

Kapı açılıyor ve kendimi Melanie'nin eski yatak odasında buluyorum. Mobilyalar çarşaflarla kaplı ama her şey olduğu gibi tutulmuş. Zemin temiz, halı yakın zamanda süpürülmüş. Annem temizlemeye devam etmiş olmalı, bana bundan bahsetmemişti, bu konuda kimseye tek kelime etmemiş olmalı. Sadece hazır olana kadar bekliyorum.

Burada yapacak bir şeyim yok. Melanie sonsuza kadar kalbimde yaşıyor. Bu odayı yirmi iki yıl önce geride bıraktı.

Dışarı çıkmadan önce yapmam gereken bir şey var. Büyük pencereye gidiyorum ve güneş ışığının içeri girmesi için perdeleri ardına kadar çekiyorum. Toz zerreleri, bana mavi balon eteği ve fırfırlı beyaz bir bluzu hatırlatarak ışınların arasında girdap yaparak dans ediyor.

Alt katta, misafir yatak odasında, Derreck'in tıraş losyonunun kokusu beni fena halde etkiliyor ve durup açık dolaba bakıyorum.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Yapabilir miyim bilmiyorum.

Henüz evde değil. Hastane, yüzeysel yarasını diktikten sonra, ifade vermek üzere şehir merkezindeki karakola götürüldü.

Suçlamaları kabul etmiyor, kendini savunma iddiası devam edecek. Bana en son mesaj attığında hâlâ avukatının gelmesini bekliyordu.

Cevap vermedim. Ona bir daha cevap vermek istemiyorum.

Sadece gitmesini, hayatımdan sonsuza kadar çıkmasını istiyorum.

Belki bir saniyeliğine onun Paula'nın intikam planının kurbanı olduğu düşünülebilir. Belki öyleydi ama aldatmaya zorlanmadı. Hayır diyebilirdi. Demedi. Bu, bana göre, yaşamı değiştiren bir suçtur.

Yedi aylık aldatmanın geri dönüşü yok.

Bir valiz çıkarıp yatağın üzerinde açarken, on iki saatlik bir günün ardından eve mis gibi kokarak geldiğini fark ettiğimde. içten içe bana bu ilişkiyi uzun zaman önce anlattığını anlamalıydım. Aslında, onunla yattıktan sonra eve geliyordu, taze koku daha sonrasında otelde aldığı duştandı.

O sır çözüldü.

Şimdi hayatlarımızı en iyi şekilde nasıl yola koyacağımızı bulmalıyım. Paula'nın kocam hakkında söylediği aşağılayıcı sözler aklıma gelince tüylerim diken diken oluyor. Ya onlar doğruysa? Ya belediye başkanı seçilmesinden sadece aylar kala evi terk etmesini istememi kabul etmezse? Kaybedecek çok şeyi var.

Acıyla iç çekiyorum ve boş bavulun yanındaki yatağa oturuyorum.

Para. Genellikle cevap budur. Ona gitmesi için para teklif edeceğim ve seçimler bitene kadar her şeyi sessiz tutacağım. O zaman ondan boşanacağım ve bundan fazla zevk almamasını sağlayacağım. Paula sayesinde onun sadakatsizliğini kanıtlayabilirim. Kredi kartı ekstrelerinde şık nehir kıyısı otellerini aramasını biliyorum.

Çamaşırhane kapısının açılma sesi beni oturma odasına çekiyor. Annemin eve erken gelmesini bekliyorum ama bu Derreck.

Taşlaşmış durumdayım, sanki bir hayalet görmüşüm gibi ona bakıyorum.

Bana bir düzine uzun saplı kırmızı gül uzatıp donmuş dudaklarıma bir öpücük kondururken her zamanki büyüleyici

gülümsemesiyle bakıyor. Gülleri alıyorum, selofanın hışırtısı evimizin gergin sessizliğinde gıcırdıyor ama hareket edemiyorum. Onları mutfak adasına götürüp bir vazoya koymalıyım. Yardım için bağırmalıyım. Ona gitmesini söylemeliyim.

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey var: soğuk bir kararlılık, her zaman hayran olduğum çelik çekirdek, şimdi parlayarak tüm vücuduma korku dalgaları gönderiyor. Ona bakıyorum ve içimdeki sesin şu anda benimle ne kadar yüksek sesle konuştuğunu fark ediyorum.

Sadece bu sefer, dinliyorum.

"Selam." diyor, kravatının düğümünü başının üzerinden geçecek kadar gevşeterek. "Ne kadar üzgün olduğunu biliyorum." Kravatı bir sandalyenin arkasına asıyor, sonra acıyla irkilerek ceketini çıkarıyor. Gömleğinin içinde kanlı bir delik var ama altında temiz bir pansuman görüyorum. Gömleğini çıkarıyor, top şeklinde yuvarlıyor ve çöpe atıyor. "İnsanlar hata yapar Anne."

Gülleri benden alıp tezgâhın üzerine bırakıyor, sonra ellerini omuzlarıma koyuyor. Ben titriyorum. "İnsanlar gerçekten açıklayamadıkları şeyler yaparlar. Diğer zamanlarda, sorumlu tutulmamayı tercih ettikleri şeyler yaparlar." Benimle nazikçe konuşuyor ama ben aldanmıyorum. Midem çığlık atıyor. "Örneğin hastanı ele alalım. Adı neydi? Caleb Donaghy mi?"

İşte o isim, başımın üzerinde asılı duran Demokles'in kılıcı, beni rehin tutuyor. Benden kariyerimi bitirecek bir darbe almamasının garantisi. Hayal edemeyecek kadar aptaldım.

Ona Caleb Donaghy hakkında anlattığım her şeyi hatırladıkça buz parçaları omurgamda aşağı yukarı hareket ediyor. Onu öldürenin ölüm saatini erken ilan etmemin olmamasının artık bir önemi yok. Kimin yaptığını asla kimseye söyleyemem. Ve bugün, Paula'dan ve ona Melanie hakkında anlattığım şeylerden, Donaghy'nin fotoğrafını görünce verdiği tepkiden daha fazlasını öğrendi. Az önce avukat kocama Caleb Donaghy'yi öldürmek için nedenim olduğunu kanıtladım.

"Seni affedebilir miyim bilmiyorum, Derreck." diyorum muhtemelen zamanımı boşa harcadığımı bilerek. Ayakkabılarını

fırlatıyor ve memnun bir inlemeyle kanepeye oturuyor. Hiçbir yere gitmiyor. "Boşanmak istiyorum."

O kıpırdamıyor.

"Affetmekle ilgili olan şey," diyor, "öğrenilebilir olmasıdır. Zaman, şu anda hissediyor olmanız gereken yıkıcı acı da dahil olmak üzere tüm yaraları iyileştirir. Zaman insanların anılarını siler, bilirsin, özellikle de o insanlar gerçekten unutmak istiyorlarsa. Ben de öyle." Ben ondan kaçmak için bakışlarımı indirene kadar doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Teklifini net bir şekilde karşıma koymuş durumda.

"O zaman ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum ona, elimden geldiğince kararlılıkla tekrar bakarak. Bunu öyle kolaylıkla kabullenmeyeceğim.

Ayağa fırlıyor, biraz yüzünü buruşturuyor ve merminin onu sıyırdığı yan tarafına dokunuyor. "Biraz kutlamaya ne dersin?" Buzdolabına yöneliyor ve daha pahalı olanlardan bir şişe şarap çıkarıyor. Ben orada durmuş, inanamaz gözlerle ona bakarken, o mantarı açıp iki kadehi dolduruyor. Sonra bana bir kadeh uzatıyor ve kendi kadehini havaya kaldırıyor. "Bize, sevgili karım, sana ve bana, sonsuza kadar birlikteliğimize."

Kadehimi kaldırıp onunkine tokuşturuyorum, midem bulanıyor, kendimi bayılacak gibi hissediyorum.

Bana gülümsüyor ve göz kırpıyor. "Ve Caleb Donaghy'ye."

Sarhoş oluşunu izlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Sevgili kocam paçayı kurtardığını düşünüyor.

Tıpkı Caleb Donaghy gibi. Ta ki kendini hastanenin bodrum katındaki morgun 6 numaralı ünitesinde bulana kadar.

Hiçbir şey sonsuza dek sürmez.

Leslie'den Bir Mektup

Cerrah'ı okumayı seçtiğiniz için içten, yürekten bir ***teşekkür ederim.*** Beğendiyseniz ve yeni yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, aşağıdaki bağlantıdan kaydolmanız yeterli. E-posta adresiniz asla paylaşılmayacaktır ve istediğiniz zaman aboneliktен çıkabilirsiniz.

www.lwkouture.com/leslie-wolfe

Yeni bir kitap yazdığımda okuyucu olarak hep sizi düşünüyorum: bundan sonra ne okumak isteyeceğiniz, boş zamanınızı nasıl geçirmek isteyeceğiniz ve karakterlerle birlikte nasıl bir zaman geçirmekten keyif alacağınız benim için çok önemli. Karakterlerimi yaratırken ve önlerine koyacağım zorlukları hayal ederken sizden gelen yorumlar bana yol gösteriyor. Bu yüzden sizden haber almak isterim! *Cerrah* hoşunuza gitti mi? Diğer benzer hikâyeler de okumak ister misiniz? Geri bildirimleriniz benim için inanılmaz derecede değerli ve düşüncelerinizi paylaşacağınız için şimdiden minnettarım. Lütfen aşağıda listelenen kanallardan biri aracılığıyla doğrudan benimle iletişime geçin. E-posta tabii ki en geçerli yöntem: LW@WolfeNovels.com E-postanızı asla kimseyle paylaşmayacağım ve benden bir yanıt alacağınıza söz veriyorum!

Kitabımı beğendiyseniz ve umarım fazla bir şey istemiyorumdur, lütfen bir dakikanızı ayırın ve kitabımla ilgili bir inceleme paylaşın ve *Cerrah*'ı diğer okuyuculara tavsiye edin. İncelemeler ve kişisel öneriler, okuyucuların yeni başlıkları veya

yeni yazarları ilk kez keşfetmelerine yardımcı olur; büyük bir fark yaratır ve benim için de dünyalara bedel. Desteğiniz için teşekkür ederim, bir sonraki hikâyemde size yine hoşça vakit geçirtmeyi umuyorum. Yakında görüşürüz!

Teşekkür ederim,

Leslie

benimle bağlantı kurun!
E-posta: LW@WolfeNovels.com
Web sitesi: www.LeslieWolfe.com
Facebook: https://www.facebook.com/wolfenovels
Leslie'yi Amazon'da takip edin: http://bit.ly/WolfeAuthor
Leslie'yi BookBub'ta takip edin: http://bit.ly/wolfebb
Leslie'nin Amazon mağazasını ziyaret edin:
https://Amazon.com/LeslieWolfe

Cerrah'ın tüm dolambaçlı yollarına ve u dönüşlerine tamamen kapılıp nefesiniz kesildiyse ve Leslie Wolfe'un daha fazla harika romanını okumak için sabırsızlanıyorsanız, Kay Sharp serisini kaçırmayın. Sessiz Göl'de tüyler ürpertici suçları araştıran Dedektif Kay Sharp ile tanışın. İlk iki kitap, Sessiz Göl ve Karanlık Nehir tüm satış noktalarında!

Teşekkürler

Bookouture'daki harika yayın ekibine özel, yürekten bir teşekkür. Onlarla çalışmak bir zevk, coşkuları bulaşıcı ve adanmışlıkları ilham verici.

Düzenleme sürecini keyifli bir deneyim haline getiren ve bir yazarın umabileceği en iyi beyin fırtınası ortakları olan Ruth Tross ve Christina Demosthenous'a çok özel teşekkürler.

Kitaplarımı tüm kanallarda yorulmadan tanıttıkları için Kim Nash ve Noelle Holten'a özel bir teşekkür. Alba Proko, yazılı hikâyelerimi sesli kayıtlara dönüştüren, prodüksiyonları süreç boyunca besleyen ve her biriyle gurur duymamı sağlayan harika bir ses yöneticisi. Hikâyelerimle yaptığınız çalışma, ilham verici olmaktan başka bir şey değil.

Her kitap lansmanının bir öncekinden daha iyi olmasını sağlamak için kesintisiz ve yorulmadan çalışan dijital pazarlama ekibi için büyük bir not. Siz tek kelimeyle harikasınız.

Richard King'e ve çalışmamı diğer pazarlara tercüme edilmiş versiyonlarla ve belki de bir gün beyazperdeye taşıma konusundaki coşkulu çabaları için en içten teşekkürlerimi sunarım. Yaptığınız her şey ve çalışmalarıma gösterdiğiniz yoğun ilgi için yürekten teşekkür ederim. Tüm takdirlerin ötesindesiniz.

Ayisigi Kitaplar

@AYISIGIKITAP